Cornell University ILR School
DigitalCommons@ILR

The Ladies' Garment Worker, Volume 7 (1916) The Ladies' Garment Worker

5-1-1916

The Ladies' Garment Worker, Volume 7, Issue 5

International Ladies' Garment Workers' Union (ILGWU)

Follow this and additional works at: https://digitalcommons.ilr.cornell.edu/lgw_vol7

Thank you for downloading an article from DigitalCommons@ILR.

Support this valuable resource today!

This Book is brought to you for free and open access by the The Ladies' Garment Worker at DigitalCommons@ILR. It has been accepted for inclusion in The Ladies' Garment Worker, Volume 7 (1916) by an authorized administrator of DigitalCommons@ILR. For more information, please contact catherwood-dig@cornell.edu.

If you have a disability and are having trouble accessing information on this website or need materials in an alternate format, contact web-accessibility@cornell.edu for assistance.

The Ladies' Garment Worker, Volume 7, Issue 5

Description

First published in April 1910, *The Ladies' Garment Worker* was the official publication of the International Ladies' Garment Workers' Union (ILGWU) through 1918. The journal appeared monthly and included sections in English, Italian, and Yiddish. *The Ladies' Garment Worker* was discontinued at the end of 1918 and replaced in January of 1919 by the new weekly journal of the ILGWU, *Justice*.

Keywords

International Ladies' Garment Workers' Union, ILGWU, The Ladies' Garment Worker, labor unions, clothing workers, textile workers, garment workers, garment industry, New York, United States, English, Italian, Yiddish, Jewish

Publisher

International Ladies' Garment Workers' Union (ILGWU)

This book is available at DigitalCommons@ILR: https://digitalcommons.ilr.cornell.edu/lgw_vol7/5

VII MAY, 1916 No. 5

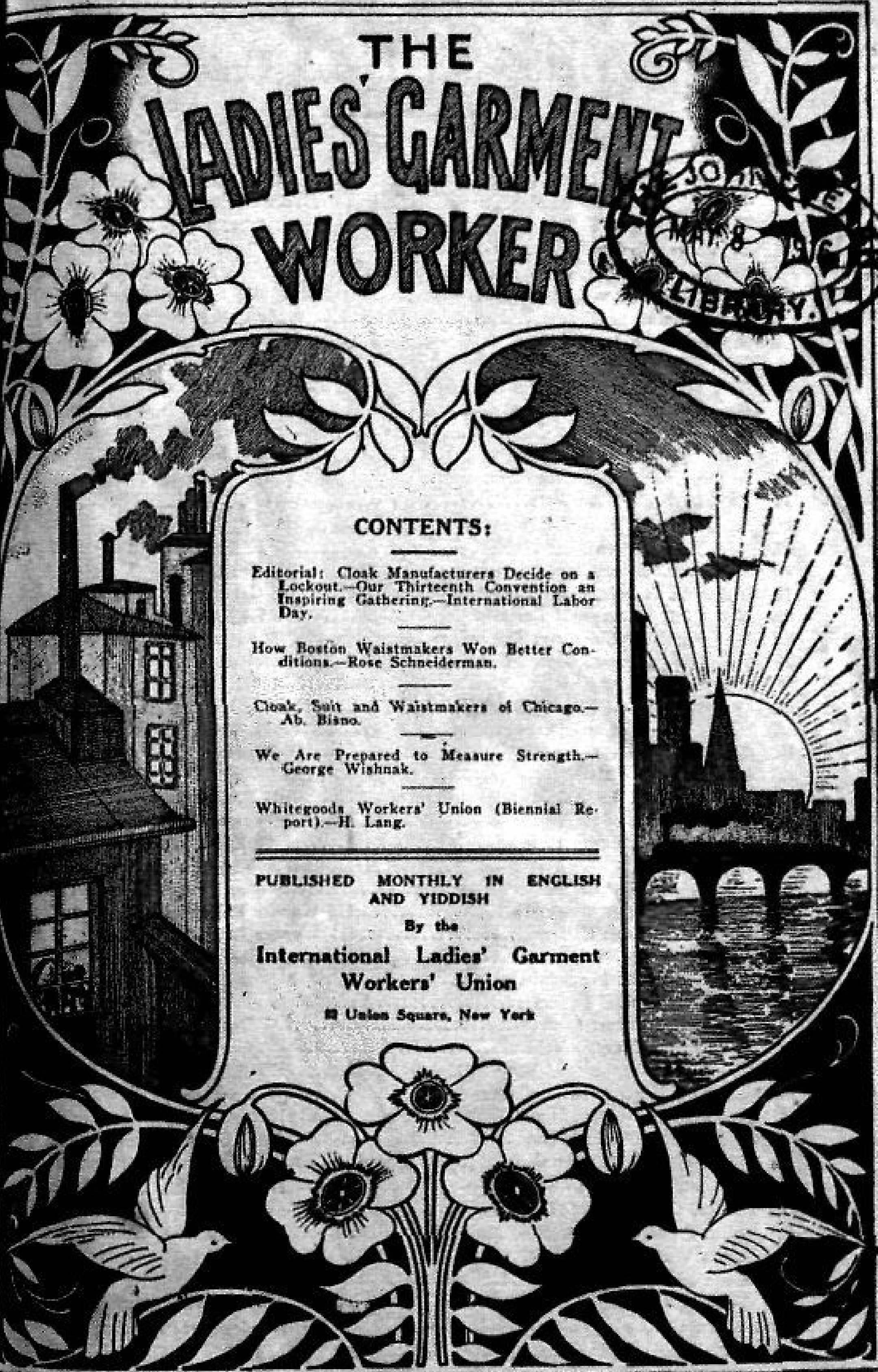

JOHN ... MAY 8 1916 ... LIBRARY

CONTENTS:

Editorial: Cloak Manufacturers Decide on a Lockout.—Our Thirteenth Convention an Inspiring Gathering.—International Labor Day.

How Boston Waistmakers Won Better Conditions.—Rose Schneiderman.

Cloak, Suit and Waistmakers of Chicago.—Ab. Bisno.

We Are Prepared to Measure Strength.—George Wishnak.

Whitegoods Workers' Union (Biennial Report).—H. Lang.

PUBLISHED MONTHLY IN ENGLISH AND YIDDISH

By the

International Ladies' Garment Workers' Union

[illegible] Union Square, New York

Lipshitz Press, [illegible] Lafayette Street, New York

l VII | MAY, 1916 | No. 5

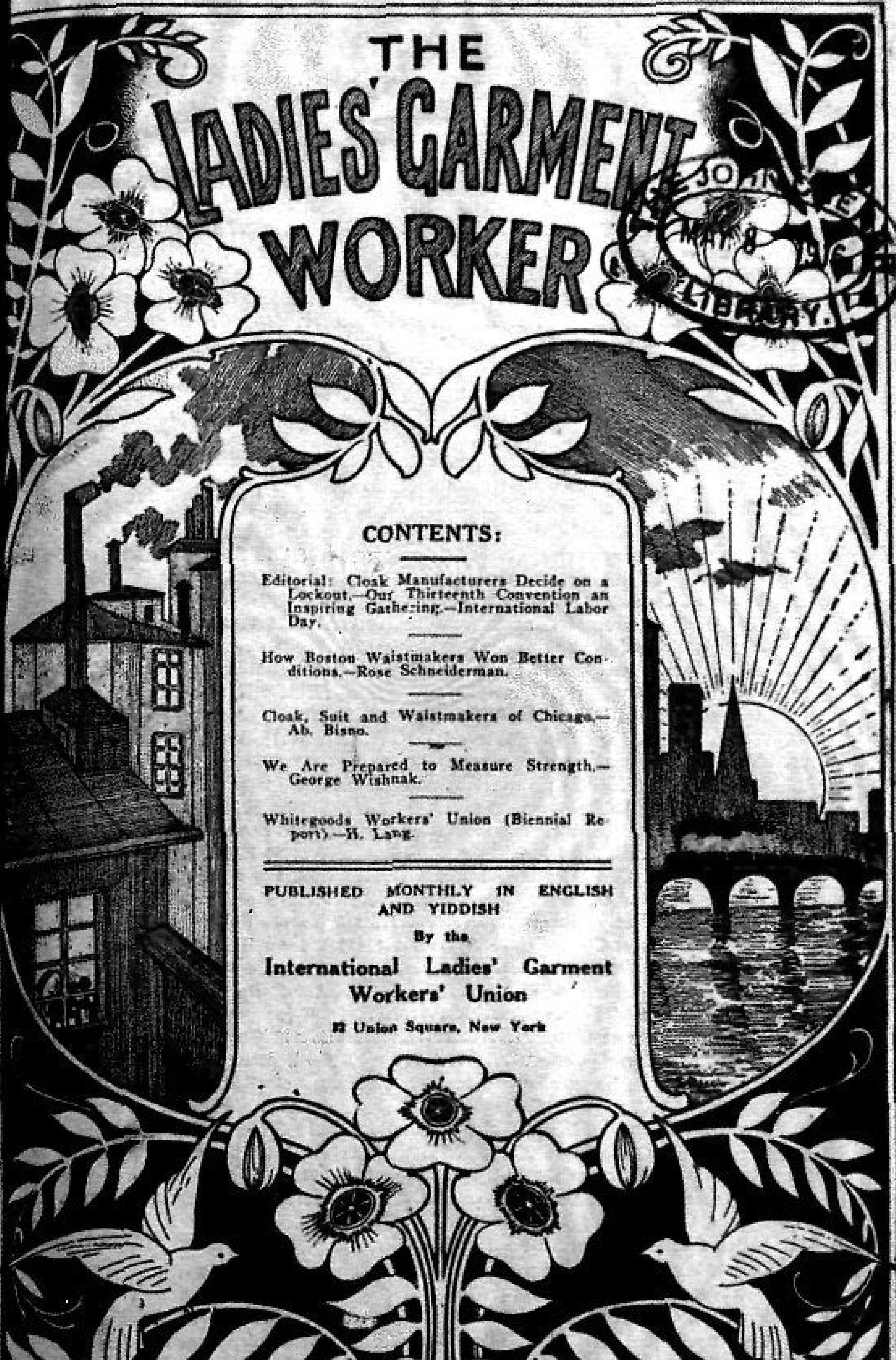

JOHN CRERAR LIBRARY
MAY 8 1916

THE LADIES' GARMENT WORKER

CONTENTS:

Editorial: Cloak Manufacturers Decide on a Lockout.—Our Thirteenth Convention an Inspiring Gathering.—International Labor Day.

How Boston Waistmakers Won Better Conditions.—Rose Schneiderman.

Cloak, Suit and Waistmakers of Chicago.—Ab. Bisno.

We Are Prepared to Measure Strength.—George Wishnak.

Whitegoods Workers' Union (Biennial Report).—H. Lang.

PUBLISHED MONTHLY IN ENGLISH AND YIDDISH

By the

International Ladies' Garment Workers' Union

[illegible] Union Square, New York

Lipshitz Press, [illegible] Lafayette Street, New York

Directory of Local Unions

Local Union	Office Address
1. New York Cloak Operators	121 E. 18th St., New York City
2. Philadelphia Cloakmakers	39 N. 10th St., Philadelphia, Pa.
3. New York Piece Tailors	9 W. 21st St., New York City
4. Baltimore Cloakmakers	2 So. High St., Baltimore, Md.
5. New Jersey Embroiderers	369 Summit Ave., W. Hoboken, N. J.
6. New York Embroiderers	25 3rd Ave., New York City
7. Boston Raincoat Makers	38 Causeway St., Boston, Mass.
8. San Francisco Ladies' Garment Workers	2339 Market St., San Francisco, Cal.
9. New York Cloak and Suit Tailors	113 E. 10th St., New York City
10. New York Amalgamated Ladies' Garment Cutters	7 W. 21st St., New York City
11. Brownsville, N. Y., Cloakmakers	219 Sackman St., Brooklyn, N. Y.
12. Boston Cloak Pressers	230 Tremont St., Boston, Mass.
13. Montreal, Canada, Cloakmakers	37 Prince Arthur, E. Montreal, Canada
14. Toronto, Canada, Cloakmakers	194 Spadina Ave., Toronto, Canada
15. Philadelphia Waistmakers	40 N. 9th St., Philadelphia, Pa.
16. St. Louis, Mo., Ladies' Garment Workers	Fraternal Bldg., 11th and Franklin Aves.
17. New York Reefermakers	35 E. Second St., New York City
18. Chicago Cloak and Suit Pressers	1815 W. Division St., Chicago, Ill.
19. Montreal, Canada, Cloak Cutters	302 St. George St., Montreal, Canada
20. New York Waterproof Garment Workers	115 E. 10th St., New York City
21. Newark, N. J., Cloak and Suitmakers	103 Montgomery St., Newark, N. J.
22. New Haven, Conn., Ladies' Garment Workers	83 Hollock St., New Haven, Conn.
23. New York Skirtmakers	113 E. 10th St., New York City
24. Boston Skirt and Dressmakers' Union	724 Washington St., Boston, Mass.
25. New York Waist and Dressmakers	16 W. 21st St., New York City
26. Cleveland Ladies' Garment Workers	112 Prospect Ave., Cleveland, Ohio
27. Cleveland Skirt Makers	112 Prospect Ave Cleveland, Ohio
28. Seattle, Wash., Ladies' Garment Workers	2706 E. Union St., Seattle, Wash.
29. Cleveland Cloak Finishers' Union	112 Prospect Ave., Cleveland, Ohio
30. Women's Alteration and Special Order Tailors	80 E. 10th St., New York City
31. St. Louis, Mo., Cloak Pressers	920 N. 17th St., St. Louis, Mo.
32. Winnipeg Ladies' Garment Workers	Labor Temple, Winnipeg, Man.
33. Bridgeport Corset Workers	415 Warner Building, Bridgeport, Conn.
34. Bridgeport Corset Cutters	415 Warner Building, Bridgeport, Conn.
35. New York Pressers	228 Second Ave., New York City
37. Cleveland Cloak Pressers' Union	112 Prospect Ave., Cleveland, Ohio
38. New York Ladies' Tailors	726 Lexington Ave., New York City
39. New Haven Corset Cutters	627 Oak St., New Haven, Conn.
40. New Haven Corset Workers	219 Putnam St., New Haven, Conn.
41. New York Wrapper and Kimono Makers	79 E. 10th St., New York City
42. Cleveland Cloak and Suit Cutters' Union	112 Prospect Ave., Cleveland, Ohio
43. Worcester White Goods and Waist Workers	10 Columbia St., Worcester, Mass.
44. Chicago, Ill., Cloakmakers	1815 W. Division St., Chicago, Ill.
45. Syracuse, N. Y., Dressmakers	124 Renwick Pl., Syracuse, N. Y.
46. Petticoat Workers' Union	79 E. 10th St., New York City
47. Denver, Colo., Ladies' Tailors	1097 S. Washington St., Denver, Colo.
48. Italian Cloak, Suit and Skirt Makers' Union	231 E. 14th St., New York City
49. Boston Waistmakers	724 Washington St., Boston, Mass.
50. New York Children Dressmakers	79 E. 10th St., New York City
51. Montreal, Canada, Custom Ladies' Tailors	387 City Hall Ave., Montreal, Canada
52. Los Angeles Ladies' Garment Workers	238 Beaudry Ave., Los Angeles, Cal.

(CONTINUED ON INSIDE YIDDISH COVER)

THE LADIES' GARMENT WORKER

PUBLISHED MONTHLY IN YIDDISH AND ENGLISH

Vol. VII MAY, 1916 No. 5

Editorial

CLOAK MANUFACTURERS DECIDE ON A LOCKOUT

Various rumors current in the cloak industry during the early part of April culminated on April 17 in definite information published broadcast that the employers of the Cloak Manufacturers' Protective Association would make a general lockout on April 29. They tried to conceal this move, planning to make a surprise attack on the union, but the fact leaked out nevertheless.

This hostile move on their part has not been altogether unexpected in union circles. We foresaw it last month when we said that "our union confidently accepts the employers' challenge," and warned our members to be ready to meet it.

In face of the fact, which the manufacturers have not attempted to deny officially, the workers have only one course to pursue—to complete the work of preparation already begun and to stiffen their determination to present a bold and fearless front.

It is gratifying that such preparation is going ahead with all due caution and dispatch. Our people are apt to go to sleep when the industrial sky overhead is clear; but the moment dark clouds appear on the horizon and a storm is threatening, the sleeping "giant" awakes and shakes himself. Our members have shown themselves equal to the occasion more than once in the past, and—let the manufacturers not imagine vain things. The cloakmakers are aroused, and depend upon it—they will render a good account of themselves IF NEED BE.

* * *

GENERAL OR PARTIAL LOCKOUT We knew that the Manufacturers' Protective Association was planning a lockout soon after the Easter holidays. The spring season, so far as work is concerned, usually ends at this time of the year. In past years, unexpected lockouts in this and other industries when the organized workers are caught napping, were made with the object of giving the union a smashing blow and the employers a free hand to introduce tyrant rule unchecked. Evidently the cloak manufacturers, whose minds in labor affairs are working by sheer association of ideas, have chosen this form of combat to restore the arbitrary conditions prevailing in the period ending in the strike of 1910.

In manufacturers' circles opinions were freely bandied about that the association was ready for this move about the 15th of April. But in view

of the Easter holidays, which are known to bring a modicum of cheer into the workers' family life, public opinion would have been outraged if 60,000 people were locked out by their co-religionists on the eve of Passover —the commemoration of the delivery of the oppressed Israelites from the bondage of Egypt. Busybodies might further complicate the situation for the manufacturers by pointing out a contradiction, a flaw in their philanthropic zeal. How, it would be said, could philanthropists, who contributed money to the relief fund of Jewish war victims, lay themselves open to the charge of victimizing their own employees on Passover Eve? And so, to throw a sop to conscience, a complete lockout was planned to take place soon after Easter. Well, we await developments.

The manufacturers' attitude of concealment has given rise to the view in some circles that the employers' plan was for a partial lockout. A complete lockout would appear too brutal a method even for the most chronic antagonists of collective bargaining and peace with the union. So those who are only partially militant, because they possibly fear the storm of indignation that is likely to ensue upon an inhuman move of this kind, counseled moderation in the form of a partial lockout. According to this view a partial lockout would better suit their convenience. The manufacturers will need some men to make the samples for the fall season. They could palm off this partial lockout on the public under the guise of so-called "reorganization," reduction of working force, business necessity, etc. Be this as it may, we should be well prepared to meet this eventuality, and nothing can meet it so effectively as perfect unity in the workers' ranks and the union flag flying high.

* * *

THEY WANT TO INTRODUCE THE OPEN SHOP Ever since a year or more it has been known that the manufacturers were planning to revert to the open shop practice in the industry and to enforce it either by a complete or partial lockout. If this is the goal whither the present leaders of the association wish to be tending, they will find it running counter to the wishes of the organized workers.

A certain sort of employers would like, no doubt, to be complete masters of the situation in the matter of imposing any labor conditions they please. The union will, however, oppose to their desire all the strength it can muster.

The open shop was unnatural and impossible already in 1910, and the employers found it so to their cost. After a bitter struggle of seven weeks' duration they were glad to get out of the open shop **impasse** they had themselves created. And five and a half years' peace and collective bargaining have relegated the open shop idea in the cloak and suit industry to the scrap-heap of obsolete notions. There can be and there will be no going backward. We will oppose any such move tooth and nail.

An open-shop dream was back of the manufacturers' minds in the summer of 1915. They abrogated the protocol with that purpose in view, but they were eventually compelled by public opinion to open negotiations which led to the signing of a new agreement. The manner in which the employers wriggled out of their solemn undertakings and refused to observe the provisions of the new agreement was not very creditable to them, and is not

likely to help them in any future attempt to reintroduce the open shop and with it the old system of semi-slavery. The open shop rumor, however, shows the way the wind is blowing in employers' circles, and we must watch it with all due caution and foresight.

* * *

FOREWARNED IS FOREARMED All these rumors point to the fact that the manufacturers are preparing to fight the union. We do not exactly know what form the attack upon the workers' rights and liberties will take, but we must be prepared to take up the challenge the moment it is made. It behooves us to be on the alert and foil the attack.

The manufacturers are proceeding on the assumption that the union will not be in a position to repel an attack. They proceeded on similar assumptions last year, and timed their assault at a moment when a number of officers and members of the union were indicted and wantonly imprisoned on trumped-up charges of murder. They were greatly mistaken then and they are much mistaken now. The alacrity and promptitude with which cloak, skirt and reefermakers are paying their dues, and the unanimity with which they have decided to pay an assessment of $3 for men and $2 for women members is evidence that they realize the gravity of the situation and are preparing to meet it with their customary vigor and determination.

"Forewarned is forearmed," we wrote in this column as far back as September, 1914, in our advice to our members to introduce a higher rate of dues. We were not immediately threatened by any crisis at that time, but we considered the raising of the dues a sound and necessary investment. Our industry and human affairs in general are so complicated that it is always wise to be prepared for the unexpected.

In the early stages of the war in Europe one of the English statesmen hazarded the prediction that "the last shilling will win the war." This prediction was no mere guess; it seemed to have been based on the facts of life. No interpretation of the facts of our industry can be correct unless the financial question is taken into account. The present situation in New York must bring this point home to our members in a most convincing manner.

Had our advice been acted on at the time, we should not last year have been subjected to a double-fronted attack. This attack was directed at us in the belief that our poor resources could not withstand the shock. It was due to a great wave of solidarity and wise leadership that we were able to emerge unscathed from the ordeal. With half a million dollars in our treasury, our enemies would think twice before even dreaming of launching an attack against us.

Had our advice to be financially forewarned been acted on, we should not be in imminent danger of an attack at the present moment. The Cloak Manufacturers' Ossociation would find that we were too formidable to fear a threat of this kind, and the organized and individual employers in all centers of our industry would be only too willing to negotiate trade settlements with us. Our numerous problems within and without would be on a fair way to solution.

It is now high time to realize that improvidence is too costly in the long run. We mention this matter now because as yet it is not too late to

mend, and the topic is timely in view of our Thirteenth Convention next month. The financial problem has been before several previous conventions, and it is bound to occupy considerable thought and attention at the forthcoming biennial gathering in Philadelphia. We hope the convention will bring it to a step nearer to solution. But let us turn to the general subject of the next convention of which a great deal will be expected.

OUR THIRTEENTH CONVENTION AN INSPIRING GATHERING

Our members are aware that the matters discussed in the foregoing article have a close and intimate relation to the great convention which will open on Monday, June 5, at the Labor Lyceum Hall in Philadelphia. The convention will be, in more than one sense, an inspiring gathering.

Our thoughts revert to the Tenth Convention held in Boston in 1910. Our union was then in a state of feverish preparation for a general movement in the cloak industry of Greater New York, and the convention inspired officers and rank and file to carry that movement to a glorious termination. We were then incomparably smaller in extent and an almost insignificant fraction of the labor movement of the country. This was six years ago.

What a wonderful difference six years have made in the name and prestige of our International Union throughout the land? There is not a center of the ladies' garment industry which we have not made a rallying point for the workers to organize and secure improved labor conditions, while in a number of important centers and trades great improvements have been brought about. Numerically our organization is, at least, six times as strong as at the Boston convention.

The reports of our officers and organizers refer to great struggles won and conditions ameliorated in trades that formerly had been inaccessible to us. Reports from our locals likewise show progress all along the line. In the cloak industry of New York our locals have acquired stability and strength in spite of struggles and difficulties. To many of our members the union has become an indispensable institution to which they turn in time not only of disputes but of sickness and distress. Here and there 100 per cent organization has been attained. When these reports come to be read on the floor of the convention they will prove encouraging and inspiring not only to the delegates present but to our membership at large.

This and the problems to be tackled, including the abrogation of the agreement in the cloak and suit trade of New York, will render the convention one of the most important on record. It behooves us all to bear in mind that upon the organizing field, only a beginning has been made. We are still far from having organized all the 250,000 people employed in the various branches of our industry, and the convention will have to concert measures and discuss means for strengthening our present position and for extending our influence in new fields.

The Thirteenth Convention will not bear the character of a political meeting. The questions coming before it

will be **Measures rather than Men.** It will be free from personal issues. Trade problems will and **must** occupy most of the time and attention of the delegates. Upon the deliberations of this convention will depend a great deal whether the International Ladies' Garment Workers' Union, of which we are all so proud, shall grow and increase or shall continue to live from hand to mouth and so continually be exposed to attack.

For this reason we once more call upon our locals to exercise caution and judgment in the selection of their delegates. They must send to this convention representatives who will not merely listen but cooperate in the great work. The convention will need men and women of constructive mind to help devise the measures alluded to above; men and women who will not think exclusively of their own local affairs and interests but of the needs of the organization as a whole.

Let our locals and the membership at large bear this in mind and the Thirteenth Convention will prove one of the most memorable in the annals of our International Union.

INTERNATIONAL LABOR DAY

May Day—the workers' First of May—has so rooted itself into the life of the advanced section of the labor movement that one looks forward to it every year with longings born of the new spirit and conviction that **Labor rules the world.** It is, moreover, the symbol of unity, solidarity and organized power; May Day inspires the workers with the hope of eventual emancipation from industrial slavery.

The two ideas naturally go hand in hand. Emancipation depends on unity and solidarity, and it cannot be brought about without organized power. The labor parades, the great demonstrations and the labor gatherings held to celebrate the day are apt to set the workers thinking of their emancipation and of the great future in store for them provided they will maintain and increase their unity and solidarity with a view to that end.

For nearly a generation the day has been celebrated in both hemispheres by the workers who are imbued with that faith in the future of Labor. It was in 1889 at the International Socialist and Trade Union Congress held in Paris, that the First of May was set apart for that purpose. The idea soon caught on and has since been faithfully adhered to every year by an increasing number of organized workers who pin their faith to Socialism as their hope and realization of the idea of industrial emancipation.

In the last two years international solidarity among the workers in Europe has been disturbed by a fratricidal war brought about by the greed and jealousies of kings and rulers. But the principle of solidarity has been kept alive by a faithful few even in the belligerent countries, and it is destined to become a more living reality after the war.

Whether the war will end in 1916 or will drag on for another year or two, it will have taught the nations certain truths that they must long remember. One of these truths is that a nation cannot trust its welfare to

private concerns who work for their own interest, but must organize all its industrial resources collectively.

After the war, whatever the result, the peoples must, nationally and internationally, rearrange their domestic and foreign affairs—nationally to save themselves from ruin; internationally because they will need the help of others, and they will have to employ the collective method, because the individualist method—the method of exploitation of the masses—means the dissipation of physical and mental energy and national resources. And because international solidarity of labor has received a severe jolt in the old countries, there is all the more reason why we in free America should keep the light burning. The labor movement is growing by leaps and bounds in spite of the bloody strife on the other side, and there is growing up a general recognition that Labor has it in its power to save the day after the war.

The locals of our International have particular reason to celebrate the First of May this year and join the parade or participate in the demonstrations. Our International Union has recently won a series of victories in which solidarity and faith in the cause of Labor played a great part. By throwing in our lot on that day with the larger labor movement, and joining in whatever celebrations are arranged, we shall lay the foundation for successful movements and victories in the future.

General Executive Board in Session

(Extract from the Minutes)

The seventh quarterly meeting of the General Executive Board was held at Statler Hotel, Cleveland, Ohio, from January 27th to 30th, 1916.

Present: Secretary-Treasurer Baroff and Vice-Presidents Pierce, Lefkovits, Metz, Halperin, Koldofsky, Katz, Kurland, Cassatta, Amdur and Cohen. The absence of Vice-President Wishnak was due to his inability to leave New York, in view of the uncertain situation in the cloak industry. Vice-President Pierce presided.

Secretary Baroff stated that the absence of President Schlesinger at the first session was due to unrest in the waist and dress industry and numerous stoppages caused by employers' defiance of the new standards, rulings and decisions. President Schlesinger had taken up the task of adjusting the differences and restoring harmonious relations between employers and employees.

SECRETARY BAROFF'S REPORT

To the Members of the General Executive Board; Greeting:

Right after we returned from St. Louis, President Schlesinger called a meeting of the New York Committee of the Board in Philadelphia to take up certain definite propositions which had arisen in connection with the then impending movement in the waist and dress trade in Philadelphia. At that meeting we decided to call a strike in Philadelphia on January 13.

The strike lasted only four days and was settled after a series of conferences with the Employers' Association. The workers returned to work under greatly improved conditions.

To-day Local 15 in Philadelphia is well established, having a membership of about 4,000. A splendid spirit prevails in the ranks of the workers. They recognize that their gains were principally due to the International Union, particularly to the untiring efforts of President Schlesinger, who spent about four weeks in Philadelphia before and during the strike and spared no effort to make the campaign a success. As a token of their recognition and of the deep esteem in which President Schlesinger is held by the masses of our women workers in Philadelphia, I would only mention the

wonderful reception accorded to him at the Arch Street Theatre on February 27, at which he was presented with a beautiful silver loving cup.

The Waist Makers' Union, Local 15, is now centrally located in an excellently furnished office, every bit of furniture of which, from desks and cabinet files to wall pictures and lamps, was donated by the workers of the various shops. Moreover, the spirit of solidarity now prevailing among our dress and waist workers in Philadelphia has spread to the cloakmakers in that city, and has brought about a remarkable change among them. Practically all of their shops, which have for one or many reasons not been organized, have now joined the union, and it is safe to say that Philadelphia has now 100 per cent of organization in the cloak trade as well as in the waist trade.

During the strike I visited Philadelphia several times and helped the workers to the best of my time and ability.

As to affairs in New York, I need not dwell at great length on the movement in the children's dress trade which culminated in a general strike on January 31, 1916. Conferences were previously held with the employers' association of this trade; but the manufacturers at first proved unyielding.

Approximately at the same time President Schlesinger held conferences with representatives of the New York and New Jersey embroidery manufacturers in regard to the demands of the union on the employers. These conferences had also failed, and a general strike was ordered by Local 6 on Friday, February 4, which was followed by a walkout of the New Jersey embroiderers on Monday, February 7. The response of the New York embroiderers was so effective that the entire trade was at a standstill on the first day of the strike. Another general strike was that of the wrapper and kimono workers, Local 41. Their season happened to be in full swing just then, and they were also called out on Monday, February 7. The call met with a hearty response. The strike of the Wrapper and Kimono Workers was settled before two weeks were over on very satisfactory terms, and to-day they have a membership of over 2,500.

To bring these strikes to a successful end, considerable sums of money had to be spent by the International. The strike in the children's dress trade lasted five weeks and was fought very bitterly. The courts were quite merciless and the magistrates imposed heavy fines upon the pickets which were harassed and arrested on the slightest pretext. Finally the Manufacturers' Association agreed to come to terms. An agreement was reached after conferring several days, and the strikers returned to work victorious in most of their demands. Local 50 has now a membership of over 3,500, and we hope that this local will grow stronger and stronger and will assimilate into its ranks all those who have not been affected by the agitation of the past few months.

While these movements were progressing, Local 25, Waist and Dressmakers' Union, called its workers out in a general strike on February 9. At least 35,000 responded to the call of the Union. This enormous fight of the waistmakers required our attention for a considerable time. The strike lasted about ten days, and as a result of it the workers gained a forty-nine hour week, a perfect preferential shop, increases of wages on piece work and week work, and a Board of Control. The union signed agreements with 450 independent manufacturers, and enrolled about 12,000 new members. This tremendous piece of work was put through with ability and skill that may well offer an inspiration to other locals of our International in their future work.

The waist and dressmakers, Local 49 of Boston, were likewise preparing for a general strike. Miss Rose Schneiderman spent several months in Boston getting the girls in line. Then Brother M. Perlstein was sent there. A general strike was called by Local 49 on February 10. The strike lasted for about two weeks and was settled with the association of the employers on quite satisfactory terms. Their hours were reduced to fifty a week in the winter months and to forty-nine hours in the summer; their wages were materially increased, and union shops were established in the trade. To-day Local 49 has a membership of about 1,000 men and women in good standing.

The strikes in the embroidery trade in New York and particularly in New Jersey have proved to be very bitter and protracted. Right from the start the em-

ployers took a stand antagonistic to recognition of the union, and only after four weeks they consented to confer with our representatives. In spite of the patience and endurance displayed by President Schlesinger the conferences broke off and were resumed again, until finally, on February 16, after a fight lasting six full weeks, the strike in New York came to an end. An agreement conceding practically all the demands of the union was reached and the workers returned victoriously to work, while the New Jersey workers are still out and are conducting their strike with undiminished vigor. We levied an assessment of 20 cents per member to be paid in two weeks which brought us a considerable sum of money and helped to finance these strikes, the expenses of which were very considerable.

Local 43, Waist and White Goods Workers of Worcester, has recently started a campaign for better living conditions and higher wages. Brother Peristein was accordingly directed to go to Worcester from Boston to take charge of the situation, On March 10 they called out several shops on strike, and from reports received the strike is in good shape.

(Since this report had been submitted, President Schlesinger succeeded in effecting a settlement with the employers, securing for the workers favorable conditions of labor.)

Brother Finkler, our general organizer in the West, has been in St. Louis until a month ago. He succeeded in bringing new life into the local organization. From St. Louis we have, at the urgent request of the local union, sent him to Cincinnati to strengthen the locals in that city.

I have participated in the Grievance Board meetings of our Local 62, White-goods Workers' Union, with the Cotton Garment Association. The object of these meetings was to devise a method of enforcing the preferential union clause in the shops of the said association. We have been quite successful in this. I have also taken part in the first Grievance Board meeting of our Children's Dressmakers' Union, Local 50. There were complaints growing out of the recent settlement; some employers had discriminated against a number of their strikers and refused to take them back to work upon various excuses. I attended the meetings of the Board of Directors of the Waistmakers' Union, Local 25, and during their strike I literally spent all my time on their settlement work, and I also attended the conferences with the Cloak Manufacturers' Protective Association before the Council of Conciliation prior to the abrogation of the Protocol. President Schlesinger will, no doubt, report at length on the cloak trade in New York and the developments of the last two months in connection with the situation.

I addressed the celebration meeting of the Philadelphia Waist, Silk-Suit and Children's Dressmakers on March 4 at the Arch Street Theatre. It was certainly a source of great pleasure to me to be with them and to witness the excellent spirit prevailing at the gathering of the men and women of this newly organized trade.

I was present at meetings of Local 108, Neckwear Cutters, who have been asking us for an organizer all the time; also at meetings of Local 46, the newly organized local of petticoat workers, and have directed Miss Schneiderman, who has recently come from Boston, to interest herself in these two locals, with a view to our undertaking organizing work on a large scale in these trades.

Insistent demands have lately been addressed to the General Office from our Raincoat locals No. 20 of New York and No. 7 of Boston in regard to organizing work. It appears that a number of employers who were brought to terms last summer have opened shops in small towns in New England in order to dodge the control of the union. This appears to have assumed serious proportions, and the organized raincoat makers are now seeking means to counteract it. They plan a wide campaign in the trade and have requested the aid of the General Office.

During this time our Chicago White Goods Workers' Union, Local No. 60, has had a fight on hand which has resulted very favorably. It occurred in the shop of Sopkin & Steinberg, a firm that last summer settled with the union, and has by its poor faith in adhering to the terms of settlement compelled the union to renew the fight. We have contributed $200 towards this strike, and to-day the local is quite elated over the victory and is ready to proceed with organizing work on a large scale. There are in Chicago, as

we have had occasion to note already, thousands of women waist and white goods workers, and a movement among these people would doubtless meet with success.

We are glad to note that in Baltimore an earnest movement has been begun lately to put the local cloakmakers' organization on a solid basis. A committee of Local 4 came to New York some time ago to ask for aid and advice. President Schlesinger has visited that city lately and we have donated $100 for organizing expenses.

For the last three months we have spread our activity to Newark, and the expense that we have gone to in starting the campaign in this New Jersey stronghold of the waist and white goods trade has been fully justified. Aside from Miss Craig, who has been on our pay-roll since March, 1915, we have had there Brother Portnoy, and he has succeeded in enrolling several hundred women workers into the organization. We have had in Newark several successful strikes and have created a sufficiently strong organization to ward off attempts by employers in the waist and white goods trade to use Newark as a haven of refuge for thwarting the union.

During the strikes that we have recently had in New York and elsewhere we have employed the following persons for organizing work and strike supervising:

Local 41—S. Metz, Ab. Goldstein, I. Chatcuff, H. Kleinman.

Local 50—H. Greenberg, H. Kleinman, S. Lefkovits, Henry Grassi.

Local 6—John J. Jennings, J. F. Pierce.

Local 49—Miss Schneiderman, M. Perlstein, B. Kurland, S. Jacobson.

Local 43—M. Perlstein.

Local 15—Chas. Irwin, Miss Litwakoff, H. Kleinman, J. Greenberger, M. Kovinsky, M. Silverman, J. F. Pierce.

We have, according to your decision, submitted to a referendum of our entire membership the question of Chicago or Philadelphia as convention city, and Philadelphia was chosen by a large majority. Thus our next convention will be held in Philadelphia. We are already making arrangements for suitable headquarters for our sessions and delegations and will issue the call for the convention in the first week in April.

In conclusion, I wish to state that we have, during these past stormy months, received the cordial assistance and cooperation of the members of the New York Committee of the Board, particularly Brothers S. Lefkovits, S. Metz and John F. Pierce.

Fraternally submitted,

AB. BAROFF,

General Secretary-Treasurer.

The report was approved.

Secretary Baroff recommended that the General Executive Board should avail itself of the power vested in it by Article 7, Section 1, of the constitution and levy a 10 cent assessment for three weeks on the entire membership to carry the strikes still on hand to a successful conclusion. After some discussion, in which all the members of the board participated, the recommendation was carried.

REPORT OF FIRST VICE-PRESIDENT JOHN F. PIERCE

After the St. Louis meeting I was insrtucted to proceed to Philadelphia to assist in the waist and dressmakers' strike. I spent about a week or ten days in Philadelphia, and then returned to Bridgeport and New Haven to assist our corset workers' locals, and I can report that they are in excellent condition, both financially and morally.

Later President Schlesinger instructed me to assist Local 50 in their strike. I visited and spoke at several of their meetings at the different halls. I also attended their strike committee meetings and endeavored to perfect a systematic method of carrying on the strike, but due to some shop trouble in the Warner factory, I was obliged to go to Bridgeport for three days. Upon my return President Schlesinger instructed me to take charge of the embroidery strikers in New Jersey connected with Local 6 and at the same time to look after Local 6, the Embroidery Workers of New York as far as possible, and I have been busy in this capacity ever since.

The New Jersey embroiderers are still on strike—this being the eighth week—and the number at present is over 400 skilled workers. Those who responded to the call of the strike consist of stitchers, watchers, shuttlers, menders and repairers. Hardly any organization existed before the strike, and large numbers joined our ranks. Practically every stitcher in the industry

is out on strike, or else is working in one of the forty settled union shops.

All those working in union shops are being assessed 20 per cent of their weekly salary for those still out, and are paying willingly.

The spirit among the strikers is excellent, and we may surely anticipate a complete victory for our International Union.

I have also rendered assistance, at the instruction of the General Office, to the Wrapper and Kimono Workers' Local 41 in Bayonne and Local 113 in Newark, and in the New Jersey district I have received the support and hearty cooperation of Brother Jennings of the Jersey Office of the Cloakmakers' Union.

Respectfully submitted,
JOHN F. PIERCE.

The report was approved.

The report of Organizer Finkler was read, and it was decided to wire Brother Finkler, then in Cincinnati, to arrange a mass meeting at which Vice-President Koldofsky would be present with a message from the board.

REPORT OF VICE-PRESIDENT MAX AMDUR

During the month of January, when work for the Spring season started, the earnings of the workers in our trade were rather discouraging. Although prices were settled on all new styles in almost every shop, they were such that it was impossible to earn a fair week's wages. Fifteen or eighteen dollars a week was the highest amount earned working a full week with overtime.

I made complaints to the association and requested them to look into the matter, but all my efforts were in vain. The contention of the association was that prices were legally settled once, and they were not going to take up this matter again even if the workers had deceived themselves.

One association went even so far as claiming that the settlement of prices was not a transaction of business but a gamble, and those who understand the game best are those who win. This led me to make a move for resettling prices.

At first I took up a few shops where the prices were lower than in others, and after a stoppage of a few days I was successful in resettling prices with a considerable gain. The most important gain was that the few shops returned to work strictly organized union shops. The idea spread among their workers, and in the next few days requests came from almost every shop asking to be called to shop meetings in order to resettle prices. In the course of a few weeks I succeeded in stopping off every important shop in the trade, resetting prices, and unionizing the workers completely. Even the cutters who were always the hardest element to organize are now almost 100 per cent organized.

The initiation fees in our locals were raised as follows: Fifteen dollars ($15.00) for pressers, $10.00 for operators and cutters, and $5.00 for finishers.

In most of the shops prices were settled and resettled three and four times, and the prices were raised 50 to 60 per cent. As a result we have now a strong and solid organization; almost every man and woman working in the trade is in good standing with the union.

On Thursday, March 23, I called a meeting of all shop chairmen and laid before them a plan that our members should pay for three months dues in advance while the season is still in progress, in order not to fall into arrears during the dull time. This proposition was unanimously accepted, and a good many members have started paying advance dues last Saturday.

Our local was the first one to install a system of sick and death benefits, which has been in operation for the last seven years, and has worked to the full satisfaction of our members.

I have made an attempt to add an "out of work" benefit feature. The first experiment I made with the pressers' branch works fairly, and I hope that the other branches will follow suit.

The income of our union has mounted considerably; from $1,800 to $2,000 per week has been received in the last couple of weeks.

The agreement we have had with the Manufacturers' Associations is now a thing of the past, but I have lately received a letter from our new Director of Public Safety, Mr. Wilson, and also a copy of letter sent to him by the Manufacturers' Association in which they prefer charges against us. In his letter the Director has

invited me to a conference at his office on Friday, March 17, and has offered his assistance to bring together the union and the association. He also expressed his willingness to act as arbitrator. My answer was that we would not go into any new agreement unless the manufacturers will recognize the union shop. On Tuesday, March 21, we had another conference at which President Schlesinger was present, but could not reach any agreement.

I wish to extend our thanks to the General Executive Board, in the name of the entire membership of Philadelphia, for selecting Philadelphia as one of the cities for the next convention.

Respectfully submitted,
M. AMDUR.

The report was adopted.

In a brief report by Vice-President Katz, he expressed the view that it was necessary for President Schlesinger to visit Chicago. Agreed to call President Schlesinger's attention to the matter.

President Schlesinger was present at the last two sessions of the board.

A committee from the Joint Board of Cleveland appeared and presented information on the trade situation in that city. The working conditions, they stated, are very unfavorable and the workers are ready to respond to the call of the International for a general strike. In the opinion of the committee there is no other way of compelling the manufacturers to recognize the union, and therefore they requested the G. E. B. to come to their assistance.

Organizer Solomon of Cleveland handed in his report, and the situation at Cleveland was discussed from every angle. It was decided that the matter shall be again taken up at the first best opportunity.

It was decided to arrange a mass-meeting for the cloak and skirtmakers of Toledo on Friday, March 31st. Vice-President Metz was instructed to attend the meeting.

Communications were read from Locals Nos. 10, 41, 50, 30 and 38. These were referred to the general officers for action at their discretion.

A telegram was read from the Waistmakers of Boston, Local No. 49, congratulating the G. E. B. on the success of the recent strikes.

REPORT OF VICE-PRESIDENT S. LEFKOVITS

On the 3rd day of February, at a meeting of the New York Board, President Schlesinger appointed me to take charge of the strike of the Misses' and Children's Dressmakers' Union, Local 50, and, of course, I was compelled to leave the office of the Joint Board for the time being.

The strike was called out on January 31, 1916, and I was the third chairman of the strike committee. Details of the favorable settlement are given below.

The following is an extract from the report of Brother Greenberg, manager and chief clerk of Local 50:

Prior to the calling of the strike we had a membership of between 1,200 and 1,300. Most of the organized shops were located in Brownsville, and we had no control over the trade in New York. About 5,000 answered the call for the general strike. There are thirty-four shops in Brownsville and we have control over all of them; these shops employ about 1,100 or 1,200 workers at the present time and they are members of our union. In Brooklyn we succeeded in organizing about sixteen shops, which employ about 500 workers at present, and about 400 are members of our union. In New York, excluding the Harlem Section, we succeeded in getting under union control 53 Independent shops and 39 Association shops, of which 20 are thoroughly organized. These shops employ about 2,800 workers, and about 2,500 are members of the union. The total number of shops controlled by us is 123, divided as follows: Brownsville, 34; Brooklyn, 16; New York, 73; namely, 53 independent shops and 20 association shops. Some association shops were not affected by the strike, and we hope to organize all the unorganized shops in the industry in the near future.

In the name of the Executive Board of Local 50, I wish to express our thanks to the International Ladies' Garment Workers' Union for their moral and financial support before and during the strike, which enabled us to bring about improved conditions in the children's dress industry and Local 50. We also wish to express our heartiest appreciation and thanks to Brother Lefkovits for the good work that he has done for Local 50 as chairman of the Strike Committee.

After fighting hard for five weeks we finally reached a settlement and signed an agreement on the 4th day of March, 1916, with the Children's Dress Manufacturers' Association, for the Locals 10, 50 and 58,

THE LADIES' GARMENT WORKER

OFFICIAL ORGAN OF THE

INTERNATIONAL LADIES' GARMENT WORKERS' UNION

PUBLISHED MONTHLY

Address all communications to

LADIES' GARMENT WORKER, 32 UNION SQUARE, NEW YORK CITY

Telephone, Stuyvesant 1126-1127

SUBSCRIPTION PRICE:

10 CENTS PER COPY — ONE DOLLAR PER YEAR

Entered as second-class matter at the New York Post Office

GENERAL OFFICERS

B. Schlesinger, President

Ab. Baroff, General Secretary-Treasurer

John F. Pierce, 1st Vice-President,
32 Union Square, New York City.

Solomon Metz, 2nd Vice-President,
339 Rockaway Avenue, Brooklyn, N. Y.

George Wishnak, 3rd Vice-President,
40 East 23rd Street, New York City.

Max Amder, 4th Vice-President,
39 North 10th Street, Philadelphia, Pa.

Jacob Halpern, 5th Vice-President,
141 Grafton Street, Brooklyn, N. Y.

S. Koldofsky, 6th Vice-President,
181 Spadina Avenue, Toronto, Canada.

Luigi Cassatta, 7th Vice-President,
1714 Lexington Avenue, New York City.

B. Kurland, 9th Vice-President,
30 Lawrence Street, Boston, Mass.

A. Cohen, 11th Vice-President,
7813 Amos Avenue, Cleveland, Ohio.

S. Lefkovits, 12th Vice-President,
40 East 23rd Street, New York City.

J. Katz, 13th Vice-President,
1142 Baker Street, Toledo, Ohio.

for a period of two years and nine months.

The main features of this agreement are as follows: A preferential union shop in the hiring, employing, retaining and in the distribution of work; the week's work to consist of forty-nine hours; double pay for overtime; a minimum wage of $22 a week for full-fledged cutters; an immediate raise of $2 for all the workers who were below this scale and an additional $1 a week on Jan. 1, 1917; an increase of $3 for the operators, namely, $1 immediately, $1 on January 1, 1917, and $1 on January 1, 1918; a minimum wage of $6 for all apprentices; registration of contractors, with the responsibility of the manufacturers for the conditions prevailing in said contractors' shops; no employee shall be discharged or discriminated against on the ground of his direct or indirect participation in union activities; the employees shall be justly safeguarded against unfair and wrongful discharge and against oppressive exercise by the employer of his functions in connection with all dealings with the workers; equal distribution of work; abolishment of home work; a committee on immediate action with an impartial chairman, and a Board of Arbitration. The independent manufacturers have signed for a closed union shop.

It was my highest ambition that this strike should be settled favorably to the workers, as there was a rumor spread that the strike had been lost when I took charge of affairs, and I am happy and overjoyed that the strike was won.

I wish to express my sincerest thanks to President Schlesinger and Counsellor Morris Hillquit, who were instrumental in reaching this settlement with the association. I also wish to thank the strike committee and all the members of Locals 10, 50 and 58 who helped us win this strike.

I am sorry to report that our active Brother Max Stern of Local 10 died in the midst of the struggle, and I would recommend that a resolution of sympathy with his family be embodied in the minutes.

Fraternally yours,

S. LEFKOVITS.

The report was approved, and it was decided to send letters expressing the sense of the board's appreciation and thanks to all those who assisted in bringing the strike of the Children's Dressmakers to a successful conclusion.

Report of Organizer Rose Schneiderman, relating to her work in Boston (see page 13) and the report of Organizer Ab. Ro-

senberg of work in Boston for the last two years were read and discussed. (An extract from Bro. Rosenberg's report will appear in the next issue.)

In regard to these reports, Vice-Presidents Metz and Halperin were appointed a committee to visit Boston and confer with representatives of the various locals there with a view to improving the mutual relations between the cloak and skirtmakers and waist and dressmakers.

ENTHUSIASTIC MASS-MEETING AT ROYAL HALL, CLEVELAND

On Thursday evening, March 30th, a great mass-meeting was held at Royal Hall, Cleveland. All the vice-presidents of the International were present.

The hall was packed and those who were not on time had to be turned back for want of room.

A remarkable spirit of enthusiasm prevailed throughout, which may be taken as an indication of a bright future for the workers at Cleveland, despite the harsh conditions of the present time.

Vice-President Cohen who was in the chair, said that the union was like a home for the workers, affording protection from inclement weather conditions. Why should the unorganized workers wander about in the cold outside? Let them come to the union and be warmed by the good hope of a better future.

Vice-President Pierce referred to the question of preparedness which is discussed everywhere. The best form of preparedness, in his opinion, consisted in preparing decent conditions for the workers. The right sort of preparedness was to organize in a strong union.

Bro. Solomon described the conditions in the shops. After working seven days a week, including overtime, one does not earn more than $15 or $16 a week. How much lower must people sink in order to begin appreciating the necessity of organization?

Vice-Presidents M. Amdur of Philadelphia and S. Metz of New York referred to the benefits derived by the workers from union effort. Let the workers of Cleveland follow their example.

President Schlesinger, who was the last speaker, in a clear, business-like address, convinced the workers present that the International had done all in its power to help the cloakmakers of Cleveland. As yet, no success has been achieved in bringing the manufacturers to recognize the union, but such success is bound to be achieved in the future. President Schlesinger called forth great enthusiasm when declaring that one day the International will come to Cleveland and cause a general awakening among the workers. In the meantime they must organize and be prepared for that eventful day.

How the Boston Waistmakers Were Organized and Won Better Conditions

As Related in Her Report to the General Executive Board in Session at Cleveland

By GEN. ORGANIZER ROSE SCHNEIDERMAN

At the time of my arrival in Boston during the latter part of November, Local 49 had under its control three shops with a membership of 125. Two weeks later the number of members decreased because one of the shops moved out of town. The girls scattered among the different shops and trades. The trade was very dull at the time, and dues were coming in very slowly. Fortunately the local had $300 saved, and in that way they were able to maintain an office and a business agent. That in itself was not very encouraging, but as we know there was the strike of 1913 to live down; the union and International were looked upon with distrust, and a lot of reasoning and explaining had to be done in order to bring about a different frame of mind among the disappointed ones. In spite of these obstacles I proceeded with my organizing work.

The meetings during the month of December were very poorly attended, because of the dull condition of the trade. We formed an organization committee, and started out calling shop meetings.

Though the meetings were not as successful as we wished, we nevertheless made inroads into unorganized shops, and in that way spread the thought of organization. In the early part of our campaign we called a conference of the intelligent elements who showed no disposition to join the ranks. Out of the invited twenty-five, twelve came. We had a heart to heart talk and only a few of them joined the organization right then and there, though the little gathering brought results later on. We then undertook a big mass meeting at Faneuil Hall for the last week in December with our International President and Secretary-Treasurer as the main speakers. We chose that time because we hoped that the trade would be in a better condition, and because that week was a vacation week for the girls who had to attend night school. (Boston has a compulsory night school law, and every girl under 21 who has not attended day school must attend four nights a week.) We did our best to advertise the meeting as widely as possible. We bought a half-page in a Sunday edition of the daily Forward, and distributed copies among the girls, as well as leaflets and circulars.

The day of the meeting brought with it a New England blizzard, and we looked at each other in despair. Luck seemed to be against us—the meeting was bound to be a failure, and such it was as far as attendance went. There were about 200 present, and we all felt very disheartened for not having been able to make a much better showing before President Schlesinger. There were Gentile girls present representing a number of important shops, as well as a smattering of Jewish girls who had not come into the fold. Small as the meeting was, we later found, it bore its fruit.

That same day, during the noon hour, Brother Ab. Rosenberg, Manager of the Joint Board of Cloakmakers, telephoned that at 2 o'clock that afternoon there was to be a conference with the Waist and Dress Manufacturers' Association, and asked Brother Sayvetz and myself to be present. On second thought, we decided to go, knowing in our hearts that a conference of this kind could only be a preliminary skirmish. The meeting turned out just as we thought. We indulged in a lot of generalities, took stock of each other, and upon the employers' questions as to what we were after, we told them that we were not ready to take that question up at the time, but that we would let them know as soon as we were ready to talk business.

After the mass meeting the work became livelier. Shop meetings were better attended, enough to show that our agitation was having its effect. Knowing that if Boston was to fall in line with the other waist centers of the East we would have to act quickly, our next step was to call a conference representative of the workers of the different factories, in order to discuss demands, and we drew up a tentative list of demands at the Executive Board meeting so as to have something tangible as a basis for discussion. General Secretary-Treasurer, Brother Baroff, seemed to be doubtful about the situation in Boston and asked my opinion on the matter. In reply I wrote Brother Baroff a frank statement intimating that though things were not as rushing as could be wished, I thought Boston could be whipped into line that season. I gave him my plans of action, and asked him to await the results of the conference.

There were seventeen shops represented at the conference, and each delegate was questiond as to the sentiment prevailing in the shop. As far as the question of a general strike was concerned, all of them claimed that in case of a call they would be found on the firing line. We met again on Monday of the following week. After the Monday meeting, I was sure in my own mind that we could not quit, and that we would have to see the situation through to a finish. I communicated with Brother Baroff to this effect and received his approval in return. At that meeting the demands as outlined by the Executive Board, with very few modifications, were concurred in, and were sent to our International Officers for approval.

Towards the end of the week a call came from the Manufacturers' Association through Brother Rosenberg for a conference. They wanted to know what to do before they sent their salesmen on the road. A conference was arranged for the

following week and President Schlesinger was present.

It is well to state here that the Waist and Dress Industry of Boston is not extensive: there are about 40 employers with about 1,500 men and women in the trade. Out of the forty employers sixteen were then in the Manufacturers' Association, and it was with their representatives that the conference took place. The night before the conference a special executive meeting was called, also committees representing the three other locals concerned, Locals Nos. 12, 24 and 73. President Schlesinger was present and discussed the different items of our demands. The item which we were most anxious of was the demand for a closed shop, and we determined to fight as hard as we could for that demand.

There were four conferences in all. At times it looked as if everything would go to pieces ,and negotiations would stop, but thanks to the masterly and strategic way in which President Schlesinger handled the situation, we at last came to terms. We obtained an agreement granting a union shop and most of the demands we set out to get. We agreed with the Association that there should be a cessation of work for a limited time, so as to enable the union to organize the non-association shops. The time set for the general strike was February 10th, 11 a. m.

By this time the membership was increasing. The most encouraging thing was the response that the American women were giving. Most of these women had stayed in during the strike of 1913 and had learned a lesson. We therefore had reason to believe that February 10th would see the waist and dress industry in Boston at a standstill.

Wednesday evening, February 9, a monster mass meeting was held at Ford Hall, one of the biggest auditoriums of Boston. The hall was packed to its capacity, and with great enthusiasm the announcement of the coming strike was hailed. Eleven o'clock Thursday morning saw thirty-five shops out of forty out on strike; nineteen of these belonged to the association and the rest were independent shops. A week before the strike our staff was strengthened by the arrival of General Organizer M. Perlstein. Brother Perlstein gave his best efforts towards the preparation and the successful termination of the strike.

Monday morning, February 14, eighteen shops were back under the new agreement, twelve independent manufacturers signed up two days after. By the end of the week all but two shops were at work. The workers of one of the two remaining shops were poor strikers; we thought it best to send them to work in union shops, and turned all our forces on the one remaining shop, the Belle Waist Company. This firm employs seventy-five women and five cutters, mostly Americans, and we felt that all our energies would have to be bent towards winning this shop. There were several conferences with the firm, but without results. The Belle Waist Company was obdurate and stood by its open shop declaration; after that the strike started in real earnest.

We affiliated with the Central Labor Union, and at the first meeting we attended we made our plea for assistance; we asked for men escorts for the pickets, and credentials to visit the unions for the purpose of selling ball tickets. The Central Labor Union granted both our requests, and immediately asked the delegates present to volunteer their services on the picket line. The following evening the picket line was bigger and stronger than ever; besides our own strikers there were the president of the Central Labor Union, Brother Jennings and the business agents of the Teamsters, Sheet Metal Workers, Plumbers, Moving-Picture Operators, Bar Tenders, Carmen, etc., etc. These men brought new life and vigor to the strikers. I am sure that the final victory scored by the Belle strikers was largely due to the splendid cooperation given by our big brothers of the Boston Central Labor Union.

In order to finance the strike we levied an assessment of 50c, the income of which enabled the local to pay a strike benefit of three and four dollars a week. Two weeks later we reduced the assessment to 25c, because we sent most of the girls to work in other shops, and left ten girls to do the work of the strike. These girls did picket duty all day long.

In the meantime, Prof. Z. Ripley, of Harvard, Mrs. Ripley, Vice-President of the Boston Women's Trade Union League, and Mrs. Hollowell, President of the Boston Consumers' League, were trying to

bring both sides together once more. An informal conference was arranged on March 13, where Brother S. Jacobson and I represented the strikers, with Mrs. Ripley and Mrs. Hollowell acting as moderators. Mrs. Hollowell was vitally interested because of the firm using the Consumers'-League label. We found the firm now much more willing to listen to reason than heretofore, and after several hours we parted with the understanding that there would be another conference, and hopes that there would be a final settlement seemed reasonable.

Having brought Brother Jacobson into the situation, I no longer saw any reason for my remaining in Boston, as things were so arranged that Brother Jacobson could handle the situation very well, and the same evening I left for New York, leaving behind me restored faith and enthusiasm. I can say with pleasure that throughout my stay in Boston I had the cooperation and confidence of the officers, the Executive Board and the most active members. We parted best of friends; with a real sense of regret that between New York and Boston stood a relentless railroad corporation who demanded its pound of flesh.

I am glad to say at this time that the Belle Waist Company settled on Monday, March 20th, after a five weeks' fight, and that all demands were conceded.

Local 49, consisting of a Yiddish and English-speaking Branch respectively, has a membership of 1,000. Brother Sam Jacobson, a member of the Cutters' Union, Local 73, and for a short time chairman of the Joint Board, is the Chief Clerk, and Brother Sayvetz is Secretary. They have a very nice office at 724 Washington Street, and in spite of prophecies from certain quarters, there is every reason to believe that Local 49 is here to stay and be a component part of the International.

During my stay in Boston I attended three meetings of the Worcester Waist and White Goods Makers' Union. I also made three trips to Gloucester, Mass., with the hope of organizing a local there, but found that the time was not ripe for an organization. Respectfully submitted,

ROSE SCHNEIDERMAN.

Conditions of Cloak and Skirtmakers' and Waistmakers' of Chicago

From the Report of AB. BISNO (Chief Clerk for the Cloak and Skirtmakers' Union Under the Collective Agreement with the Manufacturers' Association of Chicago).

After the last strike at the firm of Palmer & Co., five years ago, the union in Chicago was able to control only about three or four factories; not the largest factories in the city, but factories next to the largest, which were making a high grade merchandise. The membership of the union ran all along from 150 to about 300 or 400, depending upon the seasons, and the representatives of the union were able to do business only with these shops. There were sixty or seventy other shops in the City whose employees have from time to time joined the union for purposes of influencing the price for labor in their own shops and then left the organization after they had effected satisfactory terms with their own respective employers. Part of the membership of the union constantly traveled in the union and out of the union, depending largely upon the seasons and the prosperity of the business in any given year. There was no stability to the union, nor were there any standards in the industry to amount to anything. Each factory was a law to itself and ran on the principle of no law at all. No regulations of hours, no standard pay and a great deal of contracting inside of the shops; employees would be both employees and employers at the same time.

Chicago is not a cloak town and these evils did not assume the proportion they usually assume in non-union shops in the East, but some shops were bad enough. Conditions in the union shops were not bad, only the employees in union shops were always laboring under the difficulty of competition of the non-union shops. Employers would always say, "Why union

conditions in my factory, when upstairs the same class of merchandise is being made for less pay, and the non-union people are accommodating the employer a great deal more than my union help accommodate me?" The idea that the entire city ought to be organized and standards established making for uniformity of hours, rates of pay, union protection, etc., formed itself in the course of years as the ideal and hope of those of our people who have been active in the life of our union.

Communications were sent to the International, asking for cooperation in organizing the city and in effecting an agreement either with the individual employers or a collective agreement with organized employers, the intention being to get all employers under an agreement and all the employees members of the union. Our members were also under the impression that this purpose could not be accomplished except through a strike. It seems that there were a number of employers who had so arranged their own relationship with their employees that a radical change in the conduct of those employers to their people was not possible except by a strike, because in each of those shops there were established modes of relations, namely, favorites with helpers, who got the easiest work, had steadier employment than others and served the purpose of the employer to keep the balance of the employees in a submissive state of mind and the shop disorganized.

During the year of 1915, our local unions jointly with the International inaugurated a campaign to prepare for a general strike in the entire industry for the purpose of establishing uniform standards, namely, 50 hours' work, price for piece work to be based on the standard for operators of 70c, finishers 50c, and pressers, 60c per hour. Cutters to work by week, full-fledged cutters to receive $25 a week. During the agitation, the employers formed two associations for the purpose of entering into an arbitration agreement which then prevailed in the Eastern cities, particularly in New York.

Municipal Judge Harry M. Fisher and other public-spirited citizens interceded in the controversy between the union and the manufacturers, and succeeded, after many conferences between the representatives of the union and representatives of the two respective manufacturers' associations, in getting them to enter into an agreement submitting all their controversies to be passed upon by an impartial board of arbitration. The manufacturers assn. selected Mr. Samuel J. Klein, a former cloak and then clothing manufacturer who has now retired from the manufacturing business, as their representative, and the union selected Mr. Wm. O. Thompson, who is the arbitrator for the union in the agreement that the Amalgamated Clothing Workers have with the firm of Hart, Schaffner & Marx. Both of these gentlemen jointly selected Judge Julian Mack as the third arbitrator.

Brother Benj. Schlesinger and Peter Sissman represented the union before the Board of Arbitration. It is probably not amiss to say that it is the sense of the members of the Local Joint Board Cloak and Skirtmakers' Unions and of the membership of Locals 18, 44 and 81, that Brother Schlesinger has made a wonderful contribution during the hearing. He has been a match and even a little better than the representatives of the Manufacturers' Association, their president, secretary and treasurer, by the way, quite able gentlemen, and also a match against a very able attorney that the manufacturers have engaged by the name of A. J. Pflaum. Brother Sissman has also been a very great aid to Brother Schlessinger in carrying on the hearing.

Brother Schlesinger made arrangements with me to take charge of the Executive Department of the Union, viz.: to serve as Chief Clerk. I have ever since found a considerable number of shortcomings in the agreement and decision of the Board of Arbitration. The mode of settling the labor price has proven to be not as satisfactory as provided for in the decision of the Board of Arbitration. The subject of equal division of work is not satisfactorily provided for in the decision. The subject of outside shops, contractor or sub-manufacturer, is not satisfactorily provided for in the agreement. There is no penalty clause for violation of the agreement in the body of the agreement, and there are other items that arise from time to time as controversies between the Manufacturers' Association and the Union, to which there is no answer in any of the provisions of the agreement.

So that we have after a series of conferences agreed that we will jointly formulate a number of amendments and additions to the agreement, interpreting such clauses as are not covered in the agreement to the entire satisfaction of both sides, and adding such items as experience has shown to be of necessity in our industry, making the instrument more responsive to the mutual needs, and making it possible for us to work harmoniously with as little friction as possible. Items in the suggestions that are submitted by either side and found not to be provided for in the agreement will be submitted to the Board of Arbitration for them to pass upon the respective claims of either side, and we mean to have a hearing by the board just as soon as we can conveniently arrange it.

In principle, the manufacturers have agreed already to a penalty clause, to a clause covering the giving of work out, to agreed rules for shop chairmen in the shops. We had within the last six months three stoppages of work. Before the Impartial Adjustment Board, we have only lost one case. We have won several cases. The Impartial Chairman of the Adjustment Board under the agreement is Judge Henry Horner, Judge of the Probate Court of Cook County, and Judge Harry M. Fisher is the Impartial Chairman for the Adjustment Board of the North West Side Cloak and Suit Manufacturers' Association. All things considered, it is our impression that the agreement in Chicago has worked out fairly well, and when the amendments to the decision of the Board of Arbitration are agreed upon, or the Board of Arbitraton will enact those amendments, we believe that the agreement will be quite a benefit to our members and that we will be able to work harmoniously with the manufacturers in enforcing its provisions.

Both the manufacturers and our people do not as yet fully carry out the provisions of the decision of the Board of Arbitration. Manufacturers in the main lay stress upon the one item of the decision, which prohibits strikes. They feel that since the people cannot strike, they have it within their power to do as they please, and a number of the manufacturers do so. The people in turn feel that the only real remedy against abuses is strikes, and if they are not permitted by the union to stop work, they feel themselves perfectly helpless, as though they are obliged to submit to a great many abuses committed by the employers, for which they would otherwise if they were able to strike, be in a position to retaliate and get redress. They say: "If we do anything wrong, the boss discharges us and gets his satisfaction at once, while if the boss does something wrong, we have a law-suit to give us satisfaction and are in no position to sue our employer by way of complaints, testifying against him, etc., because he has it within his power to take revenge, even after he is punished by the Adjudicating Board of the Union and the Manufacturers' Association, of any workingman or woman working for him who caused him all that trouble." A real serious complaint is very seldom made, except when the entire body of the people working in the shop make it. The reason is, they believe, that the boss is not going to be able to punish the entire shop.

It is only after a great deal of education on the part of the union that we succeed to get the people in the respective factories to have confidence in the efficiency of these arbitration hearings or hearings on complaints by the representatives of the union and Manufacturers' Association; that we succeed to somewhat allay the sense of helplessness which most of our members feel under the agreement. By this time we have succeeded in a number of shops to make unwilling and deceitful employers live up in a fair measure to the provisions of the decision of the Board of Arbitration, and in some shops we have succeeded but very little. My experience is, that manufacturers who do not live up to the provisions of the decision are not any more at fault than their employees who are afraid to complain and whose spirit of fidelity amongst themselves in the shop and the spirit of independence is much below par.

Four manufacturers in this city, viz.: the firms of Halprin, Monser, Palmers, and F. Siegal & Bros., have not joined the Manufacturers' Association, and the union has entered into no individual agreement with these firms. They did not want to recognize the union, and the union felt that since there had not been called a general strike, we could not very well call individual strikes of our members working for these firms. We were under the im-

pression that we would be able to maintain those shops as union shops without an agreement with the manufacturers. This proved to be a mistake. These factories have remained open shops; so while our union has been of considerable benefit to our members working for those shops, because we have somewhat raised the standard and influenced the rate of pay of the entire industry of union and nonunion shops, indirectly we have not been able to benefit our members in those factories by dictating union conditions through the agency of the union direct, and we find now that because of these shops not being under an agreement with the union, our work to protect our members is very difficult. We feel that we will be obliged before very long to force issues and measure our respective powers with these firms. The sooner we can do this, the better I believe the interests of the people in our industry will be served.

The union conditions in the East, particularly in New York, influence our situation because of the enormous amount of merchandise that our manufacturers are buying in the East or threatening to buy whenever any claim is made by our members for union standards. We feel, it is our opinion, that the union is in better shape here in Chicago than it is in the East; that the standards prevailing here are, in fact, much higher than those prevailing in the East, in the matter of price for labor, hours, treatment, etc., in the same class of shops, so that, in our opinion, we do not lag behind at all any ladies' garment center in the United States; that we are a little ahead in the procession, and we mean to keep up as best we know how.

The Manufacturers' Association has appealed from the decision of our Adjustment Board to the Board of Arbitration. Judge Mack has sustained the Adjustment Board and Brother Mizes has received some $120 back money for time lost while discharged. Judge Henry Horner lately has awarded the employees of H. Schuman & Bros. $450 because Mr. Schuman has sent work out to non-union shops.

All things considered, the collective agreement is working fairly well. In our opinion, it will be, in time, of immense benefit to our members. It has been up to now of some benefit, but not of as much benefit as we think it ought to be when we succeed to get the industry of the entire city under its control and all of the needs of our people answered in its provisions.

Local No. 59 of the Shirt Waist and Dressmakers' Union has not been very successful in its effort to organize its craft. The industry of shirt waists and dresses is very large in this city. I should say about 3,000 or 4,000 people are employed, very largely women of all nationalities—Slavonic, Polish, Bohemian, Lithuanian and Jews; also a good many Germans and Americans. I think it will take a great deal of effort to organize these people. I think we ought to have a Polish and Jewish woman organizer, and, with the people we now have, I have an impression that we could organize the trade. I believe that we ought to make an effort to establish a collective agreement in that industry. If we could effect an organization, I am sure we could succeed in establishing a collective agreement.

Local No. 60 has an agreement with only two of the firms in the kimono and housedress business. They have increased the wages materially of the people employed by the Herzog factories and also of the people employed by Steinberg & Sopkin Bros., but there are in this industry 2,000 or more people employed outside of the Union, and an effort in that direction would be followed with success. I would, therefore, recommend to the International to cooperate with the locals here in an effort to organize the ladies' garment industry in the entire city in all its branches, and if possible effect a collective agreement with the organized employers to be governed by a board of arbitration, somewhat in the same manner as the collective agreement now in vogue with Locals Nos. 18, 44 and 81.

Fraternally yours,

A. BISNO.

We Are Prepared to Measure Strength with the Cloak Manufacturers

By GEORGE WISHNAK

(Manager of the Cloakmakers' Union)

Surprise has been manifested in many quarters as to why the last agreement in the cloak and suit industry, signed on July 28, 1915, has had such a brief span of life. The only explanation for the high-handed action of the employers in abrogating the agreement is to be found in the fact that they did not enter into it whole-heartedly and seized the first opportunity to sound its death-knell. Let us consider their action in detail; it may help us to a clear understanding of the situation.

Before it was abrogated the Council of Conciliation had rendered three decisions. Firstly, that where piece prices have been settled so low as to afford the workers poor earnings, a member of the council should be empowered to order a resettlement. Secondly, that in hiring employees the employers should give preference to members in good standing of the union. Thirdly, that a Board of Control to enforce standards should be immediately established.

The employers accepted the third decision, but refused to abide by the first two decisions. In other words, they abrogated the agreement on account of the decisions for occasional resettlement and giving preference to union men.

In reality, however, they could easily swallow the two decisions relating to resettlement and preference, while the decision as to the Board of Control was the bitterest pill. Let us see.

In regard to resettlement the decision was framed so cautiously as to render resettlements necessary only on rare occasions. In view of the frequent changes of style and the consequent variation of work prices the contention of the employers that resettlements in exceptional cases would upset their business arrangements was a mere excuse rather than based on actual fact.

In the matter of preference, the argument of the employers against a union shop rested on the claim that they did not want to discharge a good workman who was delinquent in the payment of union dues, and they refused to compel him to pay his dues. But the decision had reference to preferring union men at hiring, and the employers could have no economic interest in opposing such preference. Besides, the decision was no new arrangement; it had been in force for five years.

In reality the employers did not abrogate the protocol because of the decisions for resettlement and for giving preference to union men. They had more to fear from the Board of Control. This board was to have been entrusted with important duties. Its principal task was to abolish the evil from which the cloakmakers suffer so much and the employers gain so much, namely, the competition between the inside and outside shops.

Until 1910 the employers' autocratic rule in the shops had been supreme. There had been no settled standards. Work prices had been arbitrarily determined by the employer, and the workers had no voice in the matter.

But the historic strike of 1910 radically changed the situation. A powerful union came on the scene and started exercising some control in the ordering of labor conditions. Price committees elected by the workers themselves took a hand in fixing piece prices, and the employers' arbitrary domination in determining labor conditions was rendered impossible. This changed regime in the shops tending to democracy in industry did not suit them, and so they reverted to the old-time expedient—"Divide and rule."

Here is a practical example of how they attempted to restore their arbitrary rule of former times.

Upon getting a new line of garments the following conversation would take place between the employer and the workers' price committee:

Employer: How much for making this garment?

Price Committee (upon deliberation): One dollar.

Employer: My sub-manufacturer has offered to make it for 80 cents; you can make it or leave it, just as you please.

The committee, fearing the loss of the work, offer to make it for 80 cents; they have no alternative.

To the sub-manufacturer the employer would say: "I can get this garment made in my own shop for 80 cents, but if you will make it for 70 cents, you get the work. The sub-manufacturer submits the lowered price of 70 cents to his employees. They are reluctant to reduce the price, but they, too, cannot afford to lose the work and finally agree, and thus the work prices sink lower and lower.

This then is the whip that the employer holds over the workers' heads. He intimidates the inside workers with having the sub-manufacturer at his beck and call, and uses the inside workers as a scarecrow for the outside workers. He drives the sub-manufacturing wedge into our union army, renders the workers helpless and forces them to compete with each other, thus complicating our problems.

By two means the union sought to tear this whip from the employer's hands; (1) by establishing definite standard prices and making the employers fully responsible for the conditions in their subsidiary shops; (2) by establishing a Board of Control to enforce standards in the inside as well as the outside shops.

In signing the agreement last year the employers agreed to definite standards stipulated therein, but they failed to carry them out, and the decision to establish a Board of Control stuck in their throat. They could not swallow it, lest an effort should be made to carry out the stipulated standards; so they abrogated the protocol.

As if to prove their desire to revert to the inhuman conditions of former years they have now decided to make a lockout, but what will the cloakmakers say?

The workers have resolutely set their faces against a return to the old, slavish conditions. We shall wage the most determined struggle in the history of the garment trades if the employers mean to force it on us, and one of the objects of the struggle must be to abolish the unnatural competition between the workers themselves.

We must wrest from the employers this weapon of pitting one worker against another, with which they have harassed the cloakmakers during the life of the old protocol and under the recent agreement.

We are now more than ever in a fit condition to carry on a fight for the abolition of this evil which bars our way to real unity. It is in the interest of the employers to keep the workers divided, but we must foil their purpose.

The cloakmakers have never been better prepared for a decisive struggle. Six years of organization experience have given the union stability and the power to render futile the employers' designs upon our very existence. Their threat to attack us soon after the Easter holidays has already drawn our people closer together. Their purpose is to destroy our union, but we shall not allow them to take us unawares. We perfectly realize their aims and are fully prepared to meet them.

The Whitegoods Workers' Union

A Review of Two Years' Effort to Improve Conditions, Serving as a Report to the Thirteenth Convention of the International

By H. LANG

INTRODUCTORY

Our International Union is preparing for its next convention, and the General Office is summing up its two years' activity. In keeping with the occasion, we deem it proper to direct the attention of the numerous membership of our International in particular and the labor movement in general to the work and achievements of the Whitegoods Workers' Union.

We shall not only chronicle the events as they happened, but set forth the present condition of our organization and let all our good friends rejoice with us.

It is not, however, with the purpose of boasting that we embark on this story, even though it is perfectly legitimate to pay a compliment where it is due.

The work of a union implies the exertion of human beings; frequently it involves strenuous, uphill labor of heart and soul. If this work happens to be concentrated around a few, the elite, who must necessarily be entrusted with considerable responsibility, and have tact and the force of influence; who must outline the details of the work and give it tone and direction, then these few deserve recognition.

We know that public work of this kind, especially in labor organizations, is mostly a thankless task. It is not always rightly appreciated. Often a certain endeavor meets with cold indifference instead of warmth and enthusiasm. Leaders and active workers are apt to feel discouraged and despondent, and suffer gratuitous soul torment at such an ungallant reception.

We do not by these remarks wish to offset a possible charge of boasting, implied in our rose-colored portrayal of the achievement of the Whitegoods Workers' Union, in order that it may reflect creditably upon the leaders and officers. We have nothing to apologize for. It is only necessary to state, that if upon the surface the waters seem to be calm and imperturbed, and achievements appear to come naturally, without striving, it is not so in reality.

Every improvement in working conditions, even the least important, involves considerable effort. Every step is attended by anxiety, and before proceeding to describe the occurrences of the past two years, it is necessary to lay stress on this point.

These two years were crowded with events that were vital to the interests of the whitegoods workers and the development of their organization, and upon looking back and considering the road we have traversed, we contemplate the fact with great pleasure that we ourselves have been those who prepared the road, clearing it of thorns, in order that thousands of workers, at the machines and with the pressing irons, should be able to march on to a better and freer life.

That road was hard and encumbered with obstacles. The reaction which hovered over our labor movement in the form of false accusations by gangsters, spread its black shadows likewise over us. Our first officer, Brother S. Shore, was also enmeshed in the webb of concoctions fabricated by the enemies of the labor movement.

But we have nevertheless traversed the road. As to the progress of the march, the difficulties encountered, how we met them and what we have accomplished—an answer to these queries will be found in the following story of the Whitegoods Workers' Union, one of the biggest unions of women workers in the country.

Let us at the outset consider the state of the industry and the condition of our union at the time of the last International convention.

CONDITIONS OF THE TRADE AND THE UNION

The contract signed with the Cotton Garment Manufacturers' Association after the general strike of 1913 provided that six months prior to its expiration a conference should be held between the parties for the purpose of considering any necessary changes. The contract was to expire in Feb., 1915 so that the conferences were to commence in the summer of 1914.

But the time was then very unfavorable to the union. Terrible slackness prevailed in the trade, and many shops were almost deserted. In the shops where the clatter of machines was still audible very few people were employed. This state of things was unfortunate for us. Unemployment among the workers reduced the union revenue. The members could not pay their dues regularly, and the meetings were not well attended. It is natural that when, through forced idleness, the girls are not in the shops their interest in the union fades. They are apt to conceal in their hearts the worries and sufferings that are brought on by unemployment. They do not parade them before the public eye.

A large number of workers were weighed down by the trade depression. The anxiety for the morrow, the fear of the sad results caused by prolonged periods of slackness, the despair that follows the daily fruitless search of work—all these kept a number of whitegoods workers at a distance from their organization. Their social instinct that often brings them to the union became blunted, and dark days seemed to be in store for them.

At such times manufacturers usually

seek to cut down the earnings of the small number of workers employed in the trade. Under such circumstances the so-called good faith that is supposed to subsist between responsible manufacturers and the union has little value.

True, we did not come to an open conflict wth the manufacturers, but a silent yet obstinate struggle was going on at every demand made by the union upon employers individually or the association collectively. This struggle found expression in the complaints of our members and in their adjustment.

In the best of times, when manufacturers have good prospects of extending their business, and should, in their own interest, try to prevent the growth of dissatisfaction and bitterness among their employees, even then the supposed good faith toward the union is no more than a high-sounding phrase. Even then the union must force the employers to show good faith.

It is easy to imagine how this good faith was manifested at that time when manufacturers felt that the union would not dare to demand much, that perhaps the union had no fighting strength.

The union, however, through our manager, Brother S. Shore, was constantly on guard against being slighted at that unfavorable time. Whenever a vital question arose, the right step was taken after due deliberation.

Although much attention had to be given to individual complaints because manufacturers utilized the slackness to treat employees unfairly, still, we did not lose sight of the approaching conferences with the association that were to consider amendments to the agreement looking to further improvements in working conditions.

It should be borne in mind that unemployment and its dire consequences did not only prevail in our ranks. In all trades throughout the land industrial depression brought suffering and despair to the working class. Everywhere the effect of the trade depression checked the aspirations and damped the enthusiasm of the workers for large undertakings.

For us the renewal of the agreement with the Cotton Garment Manufacturers' Association was a large undertaking. A union cannot go back. One step in advance necessitates a second step in due course, and if the other party is unyielding and in a militant mood, an open conflict, a strike in the industry, is bound to result. That means almost superhuman effort, suffering and persecution for the workers.

Yet, nothing daunted, we prepared for the undertaking. We formulated new demands and looked forward to the conferences with confidence.

THE NEW DEMANDS

We arranged a number of shop and district meetings which were attended by our business agents, W. Davis and M. Syetz, who were in constant consultation wth our manager, Brother S. Shore. In this way we made known our plans to our members and called forth their interest in coming events. At meetings of shop chairmen, who form the most active element in our union, the condition of the shops were clearly gone over. The earnings of piece and week workers respectively, the manner of settling prices, the attitude of manufacturers to members of the union, the frequent violations of the agreement by many employers, and many other problems affecting the union workers in the shops—all these were amply and thoroughly discussed and ascertained.

Manager Shore drew up clear-cut demands, which received the sanction of the Local Executive Board, of the General Officers of the International, and of our legal adviser, now Congressman Meyer London.

Most of the new demands took the form of propositions for revising certain provisions in the old agreement. Our main demands were: first, the introduction of a minimum scale for week workers. Where there was a scale for apprentices or beginners we wished that it should not rest solely with the manufacturers to determine the length of the apprenticeship term. Manufacturers may like the apprenticeship term to last forever. Furthermore, for beginners we stipulated one scale for operators and pressers and another for riboners and examiners, the latter being a less-important branch of trade.

Secondly, we wanted a specified form of settling prices for piece workers, a minimum rate forming the basis. As a result of the general strike of 1913 the piece workers won such a minimum rate, namely, 20 cents an hour, and in addition an

increase of ten per cent on their earnings at the end of every week. It developed, however, that this 10 per cent increase did not last long. At settlement of prices manufacturers would set up the claim that the 10 per cent was already included in the price agreed on. That would cause disputes, and the workers did not always profit by the arrangement. The union therefore asked for a well-defined form of settling prices with a recognized price committee on the definite basis of a minimum rate.

Thirdly, we asked an increase for the week workers, and, fourthly, that the provision relating to union members in the shops should be clearly defined, so that manufacturers should be obliged to employ members of the union. The provision in the old agreement relating to this matter was rather vague. Quite often the union had cause for complaint against very many manufacturers, whose actions in the shops tended to weaken the sentiment for the union. Frequently the representatives of the association did not regard this question with the seriousness it required. The union, therefore, desired a clear definition that should need no interpretation or explanation.

These were the main demands by which it was intended to bring some improvement and remedy accumulated evils in the trade.

In order to bring these demands to the attention of our members and to enlist the sympathy and enthusiasm of the masses, a strenuous and sustained campaign was imperative. The summer months of 1914 had gone, and the shops showed signs of increased work. Again we resorted to calling numerous shop and district meetings. Executive members and shop chairmen, under the guidance of our officers, applied themselves to the task with energy and persistence, and a demonstration was arranged at Cooper Union Institute, where Manager Shore received a mandate from the masses to effect a settlement with the association to the best of his ability. Should it be necessary to wage a conflict, we were all prepared to carry it through to a finish.

The voice uttered at the meeting in Cooper Union found an echo throughout the industry. The manufacturers saw that the trade crisis had not completely benumbed the spirit of the whitegoods workers; that it did not extinguish the light that had burst into flame in the general strike of 1913, and the association invited the union to confer on the revision of the agreement.

THE CONFERENCES WITH THE ASSOCIATION

The conferences began in November, 1914, and in many of them President Schlesinger and the then General Secretary Sigman also participated. There were likewise present representatives of the Cutters' Union, Local 10, but it fell to the lot of our union to play the leading role at these conferences, for our interests were more vitally concerned than those of the cutters. Our International officers, on the other hand, knew that our local officers were sufficiently responsible and cautious in making any move, and left the task to the sole discretion of our representatives. We, however, received the full moral support of the International. It did us much good to bask in the sunshine of its great prestige.

An interesting incident occurred in connection with the conferences which is worth while recording.

Before the initial conference took place, Brother Shore was informed that Mr. B. Ratner of the firm Ratner Bros., had been selected by the association as one of its representatives at the conferences. This firm had frequently violated the provisions of the agreement. At one time, when the Grievance Board of both parties had decided that the firm shall allow access to its books for the purpose of investigating certain claims by the union, the firm ignored the decision. The firm was thus liable to be placed under charges for violations, and it was not proper that their representative should be honored in being selected as one of the conferees. His presence would have marred the peaceful character of the conferences, contradicting the principle of good faith between the contracting parties.

Brother Shore, therefore, protested in the name of the union to the then president of the association, Mr. D. E. Sicher of the firm Sicher & Co. The then leading men of the association soon came to realize the justice of the union's protest and withdrew Mr. Ratner's name from the list of conferees.

True, it was somewhat risky to make

an issue of this matter, but the association realized that the union did not mean to interfere in its internal affairs and dictate to it who should or should not be its representative. The association recognized the manly attitude of the union and thereby confirmed the principle that an employer acting defiantly and violating the agreement, which is the symbol of peace between the parties thereto, must not have a hand in the peace negotiations. He thus renders himself unfit to bandy about such words as "good faith," "confidence," "industrial peace," etc.

Our representatives thus went to the conferences with lighter hearts. But they had yet to overcome a series of contentions and arguments by the other side. Mr. Harry A. Gordon, the attorney for the association, brought to the defence of his clients all the verbal arrows that an experienced lawyer can find in his forensic armory. His principal contention was: Why should the burden of union demands fall only upon the shoulders of the New York manufacturers? Why does not the union try to extend its control also to other cities? In his opinion, the industry was leaving New York because manufacturers were unable to comply with the demands of the organized workers, and out-of-town manufacturers had a free hand in competing with those of New York.

Brother S. Shore in reply masterfully analyzed all these contentions and showed that by their actions many employers of the association had weakened the union sentiment in their shops. This was the cause of many shops slipping away from union control, and the union was rendered financially unable to assist the International in organizing the whitegoods industry in out-of-New York centers. If the New York manufacturers were really interested in the organization of the entire industry with a view to checking unfair competition, they should have suited their actions to their words; they should not have made it necessary for the union to concentrate its entire attention upon New York. Furthermore, since the union did not have complete control over the workers in many of the association shops, because not all of them were its members, owing to a one-sided interpretation by the association of the preferential provision of the agreement, employers were violating the contract in every way. The conditions in the industry were unequal, and manufacturers, nominally joined together in the same association, in actual practice were competing with each other in the matter of labor conditions.

Thus the contentions of the employers' representative were completely refuted.

The conferences lasted several weeks. We were apparently hasty in thinking that the negotiations had been terminated, and that revisions agreed on by the representatives of both parties required only the indorsement of the association. The association does not seem to have been unanimous in the matter and did not approve the action of its representatives. This meant a renewal of negotiations, for the air was again fraught with doubt and uncertainty. Once more the possibility of a general strike was dangling before our eyes.

Finally an agreement was reached and a new contract was signed on March 6, 1915, to be in force until March 6, 1917.

NATURE OF THE SETTLEMENT

The four principal demands of the union had been won; namely, a minimum scale for week workers, which secured to many of them an increase of $1.50 and $2.00 a week. Those whose earnings were above the scale secured an increase of $1.00 divided in two instalments. For the piece workers the specific form of settling prices by a test, conducted under the watchful eye of the price committee on the basis of a minimum rate, was conceded. In regard to the status of the union workers in the shops, we won the point that all who had joined the union since the general strike of 1913 should become members in good standing, and the principle that "all who enjoy the benefits of the union should share in its burdens" was reaffirmed.

All the institutions introduced in 1913 and during the life of the previous agreement were retained, and our members were thereby assured that the organization would be fully capable of protecting their interests.

Subsequently the independent manufacturers renewed their contracts, in many cases with substantial gains for the workers.

ENTHUSIASM IN THE RANKS

Our members hailed the settlement

with enthusiasm. It was not only the material gain that cheered and encouraged them, but also the knowledge that the union possessed the power to avert an open, stubborn struggle and yet bring about improvements in their conditions, thus calling forth the congratulations of many labor organizations.

Strikes were likewise averted in the independent shops which are under the charge of Bros. W. Davis and M. Syetz.

These peaceful settlements imparted new life and vigor to the union. The strenuous agitation then conducted brought many new members into our ranks. Our financial department, in the charge of Miss Mollie Lipshitz, got busy. The treasury of the union grew richer and a new life dawned for the mass of workers in our trade.

(To be continued.)

A. F. of L. Calls International Labor Congress

In a call issued by President Gompers of the American Federation of Labor for an International Labor Congress to be held simultaneously with the Peace Congress of the nations now at war the following paragraphs occur:

We are not unmindful of the issues involved for which men are shedding their blood and giving their lives. We, too, have been concerned by national problems which have grown out of war conditions; and now our great concern is that the horrors which have engulfed Europe do not also engulf this country by a plunge into war.

There are to come greater opportunities for freedom and protection for those who do the world's work, the toilers of all countries.

Everywhere the wage-earners by tests of fire have proved their loyalty, their honor, their patriotism, their value as men and women. In the past they have borne not only the burden of war, but have been weighed down by the war debts and readjustment attending a return to peace conditions.

The workers can refuse to be the victims of the blunderers, the evil plans, the ambitions of those responsible for this war. In their struggles against oppression there have been born yearnings for human freedom, for better opportunities, for justice in life and work. During the centuries they have made progress, sometimes slow, it is true, but always progress. It has been a long fight from slavery to the present degree of freedom.

There is a great opportunity in the immediate future for democracy and freedom. A century ago the feudal system died in the Napoleonic wars that convulsed Europe, and through them was established their right to freedom and participation in the affairs of government and society.

Slowly but surely the workers have been making demands for recognition of their rights as human beings and as members of society, and they have established many of them.

Since the beginning of the war their economic importance, their political and military powers, have been tacitly and officially recognized. Statesmen have recognized that organizations of wage earners are an integral part of organized society.

In appreciation of their dignity and value, it is the duty of the wage earners to make demands upon the world assembled in the next world congress, that nothing touching the lives of the workers shall be determined without taking counsel with them. Such a demand made by the personal representatives of the wage earners, assembled in the same place and at the same time as the world peace congress would have a tremendous effect upon the spirit and the determination of that congress.

Such a demand will set high standards of democracy, and will give all prominence to the principles of human welfare that could not be ignored.

The labor movement is a great humanizing, democratizing force in the affairs of the nations and must have a place wherever the welfare of the wage earners is concerned.

If demands are not made they can be ignored with a good conscience. But when ideals of human welfare and right and the interest of the common people are presented and urged in world tribunals, they cannot be wholly rejected. These demands will not be presented or considered unless the wage earners send their representatives. This labor congress is an application of our ideals as well as a great opportunity. . . .

The proposed plan for the labor congress is formulated for the purpose of securing the representative thought that civilization exists for human beings. The principles of human welfare have never been represented in these conferences. It is this wider and broader concept that we wish to bring into the next world congress and humanize and elevate the thought and decisions.

The plan of the American labor movement for this labor peace congress has to do solely with the organization of that

דער
לײדיעס גארמענט װארקער

מאי
1916

אינהאלט:

עדיטאריעל: קלאוק פאבריקאנטען ברעכען א לאקאוט.—אונזער 13טע קאנװענשאן װעט פאלגען באגײסטערן.—
דער אינטערנאציאנאלער ארבײטער יום טוב.
די װײסט און דרעסמײקערס אין באסטאן— ראוז שנײדערמאן.
די קלאוק, סקוירט און װײסטמײקערס אין שיקאגא — אב. ביזנא.
װאטערבורי יוניאן לאק. 62 — ה. לאנג.
לעבעדיג בעגראבענע (א בילד פון לעבען)— מרים קארפילאװ.
דער נײער גײסט נאך דער מלחמה — ת. דושי. װעללס.
געדאנקען צום ערשטען מאי, 1916 — א. ראזובורי
די יוניאנס און דער בעװעגונג פאר אידישע רעכטע — ה. לאנג.
װי די אינדוסטרי װעט קאנטראלירט װערען אהן די קאפיטאליסטען—ר. קענדזשערסקי.

אפיציעלער ארגאן פון דער
אינט. לײדיס גארמענט װאירקערס יוניאן
32 יוניאן סקװער, ניו יארק.

דער ליידיעס גארמענט װארקער

נומ. 5 מאי, 1916 7טער יאהרגאנג

קלאוק מאנופעקטשורערס געהען מאכען א לאקאוט

גלייך אין אנפאנג פאנאט אפריל האבען זיך אנגעהויבען ארומטראגען פערשיעדענע קלאנגען אין דער קלאוק אינדוסטרי וועגען די אבזיכטען פון די מאנופעקטשורערס, און מאנ־טאג דעם 17טען אפריל, האבען אלע צייטונגען פערעפענטליכט בעשטימטע ידיעות, אז די מעמ־בערס פון דער פראטעקטיוו אסס'ן וועלען מאכען א לאקאוט אין אלע שעפער דעם 29טען אפריל. די מאנופעקטשורערס האבען געפאסט דיעזען בעשלוס בסוד סודות און געוואלט אי־בערראשען די יוניאן מיט א פלוצלינגע אטאקע, אבער די קאץ איז ארויס פון זאק.

אין יוניאן קרייזען האט מען זיך געריכט אויף אזא שריט. מיר האבען עס פאראויסגע־זעהן לעצטען מאנאט, ווען מיר האבען גע־שריבען אט דיעזע ווערטער: „אונזער יוניאן נעהמט אן די ארויספארדערונג פון די מאנו־פעקטשורערס רוהיג און מיט צוטרויען אין איה־רע ארגאניזירטע קרעפטען". און מיר האבען געווארענט אונזערע מעמבערס אז זיי זאלען זיין צוגעגרייט פאר דער אטאקע.

אזוי ווי די מאנופעקטשורערס האבען די ידיעה וועגען א לאקאוט ניט אבגעלייקענט אפיציעל, בלייבט פאר די ארבייטער בלויז איין וועג — צו פערענדיגען די צוגרייטונגס ארבייט וועלכע איז אנגעפאנגען געווארען מיט 2 מאנאטען צוריק און שטעלען זיך שטייף, ענטשלאסען און אהן מורא, געגען דעם שונא.

עס איז אנגענעהם צו זעהן, אז די צוגריי־טונגס ארבייט געהט אן פלינק און פערזיכטיג. אונזערע ארבייטער האבען די טבע איינצושלאפען ווען דער אינדוסטריעלער הימעל איז קלאר; אבער אין דער מינוט ווען די שווארצע וואל־קענס ערשיינען אויף דעם האריזאנט און זאגען אן אז עס קומט א שטורעם, ערוואכט דער אר־בייטער־ריעז פון זיין שלאף און גיט זיך א טרייסעל. אונזערע מעמבערס האבען אין פער־גאנגענע צייטען זיך ארויסגעצייגט גאנץ קאמפפס־פעהיג, און — זאלען זיך די מאנו־פעקטשורערס ניט איינבילדען פוסטע זאכען. די קלאוקמאכער האבען ערוואכט, און זייט זי־כער — זיי וועלען קענען זייער שטעדטעל בע־שטעהן, מיט דעמזעלבען מוטה ווי פריהער. אויב עס וועט נויטיג זיין.

* * *

א לאקאוט פון אלע, אדער א פויל ארבייטער

מיר האבען געוואוסט, אז די פראטעקטיוו אסס'ן האט געפלאנט צו מאכען א לאק־אוט באלד נאך פסח. די ארבייט פאר'ן ספרינג סיזאן ווערט סלעק אין דיעזער צייט. אין פערגאנגענע יאהרען פלעגען די באסעס אין אלע אינדוסטריען מאכען אן אונערווארטעטען לאקאוט, ווען די ארגאניזירטע ארבייטער האבען זיך דארויף גאר ניט גערעכט, כדי צו געבען דער יוניאן א טויט־קלאפ און צו בעקומען א פרייע האנד איינצופיהרען זייער דעספאטישע מאכט אין די שעפער. דער מוח פון די קלאוק מאנופעקטשורערס ארבייט מיט אלטמאדישע אידעען, ווען עס האנדעלט זיך וועגען די אר־בייטער, און זיי האבען הפנים ארויסגעקליבען דעם לאקאוט אלס זייער קאמפפס־פארמע, אום צוריק איינצופיהרען די דעספאטישע קאנדיציא־נען וואס האבען געהערשט אין די שעפער פאר דעם סטרייק פון 1910.

אין די קרייזען פון די מאנופעקטשורערס האט מען זיך פריי ארומגעטראגען מיט מיינונ־גען, אז די אסס'ן איז געווען בערייט צו דיעזען שריט נאך דעם 15טען אפריל. אבער אזוי ווי פסח ברייננט אריין א שטיקעלע שמחה אין דעם אידישען פאמיליען־לעבען און עס איז גראד

Directory of Local Unions [Continued]

Local Union	Office Address
53. Philadelphia, Pa., Cloak Cutters	525 Mifflin St., Philadelphia, Pa.
54. Chicago Raincoat Makers	1145 Blue Island Ave., Chicago, Ill.
56. Boston Cloakmakers	31 N. Russell St., Boston, Mass.
58. New York Waist Buttonhole Makers	106 Forsyth St., New York City
59. Chicago Waist Makers	1815 W. Division St., Chicago, Ill.
60. Chicago White Goods and Kimono Workers	1451 N. Rockwell St., Chicago, Ill.
61. Montreal, Canada, Cloak and Skirt Pressers	37 Prince Arthur E., Montreal, Canada
62. New York White Goods Workers	35 E. Second St., New York City
63. Cincinnati Cloakmakers	122 W. 5th St., Cincinnati, Ohio
64. New York Buttonhole Makers	57 W. 21st St., New York City
65. Brooklyn Ladies' Tailors	45 Graham Ave., Brooklyn, N. Y.
66. New York Bonnaz Embroiderers	25 3rd Ave., New York City
67. Toledo Cloakmakers	619 E. Woodruff Ave., Toledo, Ohio
69. Philadelphia Cloak Finishers	39 N. 10th St., Philadelphia, Pa.
70. Toronto Skirt and Dressmakers	423 Sackville St., Toronto, Canada
71. Chicago Ladies' Tailors	1145 Blue Island Ave., Chicago, Ill.
73. Boston Amalgamated Cutters	8 Lovering St., Boston, Mass.
75. Worcester, Mass., Cloakmakers	15 Columbia St., Worcester, Mass.
78. St. Louis Cloak Operators	Fraternal Bldg., 11th and Franklin Aves.
80. Bridgeport Ladies' Tailors	67 Olive St., Bridgeport, Conn.
81. Chicago Cloak and Suit Cutters	909 N. Homan Ave., Chicago, Ill.
83. Toronto, Canada, Cutters	191 Dundas St., Toronto, Canada
85. Cincinnati Skirtmakers	2897 W. 6th St., Cincinnati, Ohio
90. Buffalo Garment Workers	73 William St., Buffalo, N. Y.
92. Toronto, Canada, Cloak Pressers	71 Nassau St., Toronto, Canada
98. Cincinnati Skirt Pressers	417 David St., Cincinnati, Ohio
99. Pittsburg Ladies' Tailors	211 Amity St., Homestead, Pa.
102. Montreal, Canada, Raincoat Makers	20 St. Cecile St., Montreal, Canada
105. St. Louis Ladies' Tailors	Fraternal Bldg., 11th and Franklin Aves.
106. Stockton, Cal., Ladies' Tailors	507 E. Miner Ave., Stockton, Cal.
108. Ladies' Neckwear Cutters	890 Park Ave., Brooklyn, N. Y.
111. Cleveland Raincoat Makers	112 Prospect Ave., Cleveland, Ohio
112. Montreal, Canada, Ladies' Waist Makers	147 Colonial Ave., Montreal, Canada
113. Newark Waist and White Goods Workers	118 Market St., Newark, N. J.
114. Raincoat Makers of St. Louis	Fraternal Bldg., St. Louis, Mo.

BOOT & SHOE WORKERS UNION
UNION STAMP
Factory

Named shoes are frequently made in Non-Union factories

DO NOT BUY ANY SHOE

no matter what its name, unless it bears a plain and readable impression of this UNION STAMP

All shoes without the UNION STAMP are always Non-Union

Do not accept any excuse for absence of the UNION STAMP

BOOT AND SHOE WORKERS' UNION

246 Summer Street, Boston, Mass.

JOHN F. TOBIN, Pres. *CHAS. L. BAINE, Sec'y-Treas.*

מיט דער יוניאן. מיר ווייסען שוין איצט אין וואס פאר א פארמע זיי וועלען אנגרייפען די פרייהייט און רעכטע פון די ארבייטער און מיר מוזען זיין בערייט צו שטעלען זיך געגען דעם אנגריף אין דער מינוט ווען ער וועט געמאכט ווערען. מיר מוזען שטעהן אויף דער וואך, גרייט אבצואווענדען די אטאקע.

די מאנופעקטשורערס שטעלען זיך פאר, אז די יוניאן איז ניט אימשטאנד צוריקצושליידערן אן אטאקע. זיי האבען זיך אזוי איינגערעדט פאר־א־יאהרען ווען זיי האבען אבגעבראכען דעם פראטאקאל אין א צייט ווען א צאהל באאמטע און מעמבערס פון דער יוניאן זיינען געווארען פאלש אנגעקלאגט און געשליידערט אין פריזאן אויף א מארד־בלבול. די מאנופעקטשורערס האבען דאן געהאט א גרויסען טעות און האבען איצט אויך א גרויסען טעות. די קלאוק, סקוירט און דרעס מאכער שטעהן פעסט ביי זייער יוניאן. זיי צאהלען זייערע דיוס מיט פרייד און האבען איינשטימיג בעשלאסען צו צאהלען אן אסעסמענט — מענער 3 דאלאר און פרויען 2 דאלאר. דאס בעווייזט, אז זיי בעגרייפען די ערנסטקייט פון דעם מאמענט און גרייטען זיך דערצו מיט זייער געוועהנליכען מוטה און ענטשלאסענהייט.

„בעווארענט איז בעוואפענט", האבען מיר געשריבען אין דיעזען זשורנאל נאך אין סעפטעמבער 1914, ווען מיר האבען אונזערע מעמבערס געראטהען צו העכערען די דיוס. עס האט אונז דאן ניט געסטראשעט קיין קריזיס, אבער מיר האבען גערעכענט, אז העכערען די דיוס הייסט זיך פערזיכערען און פערזארגען אויף דער צוקונפט. אונזער אינדוסטרי און דאס מענשליכע לעבען בכלל איז אונזיכער און פערפלאנטערט, און עס איז אוממעגליך צו ריכטען זיך אויף אונערווארטעטע סבות.

אין די ערשטע מאנאטען פון דער מלחמה אין אייראפא האט איינער פון די ענגלישע מיניסטארען געפרופט זאגען נביאות, אז „דער לעצטער שילינג וועט געווינען די מלחמה". ער האט דערמיט ניט געמיינט צו טרעפען וואס עס וועט פאסירען — דאס ווערטעל איז געווען בעגרינדעט אויף די פאקטען פון'ם לעבען, אז צו געווינען וועלכען עס איז קאמפף מוז מען זיין פערזארגט מיט געלד. און מען מוז די פאקטען פון אונזער אינדוסטרי אויף פערטייטשען אויף דעם אופן. א זיכערע קוועלע פון פינאנצען קען פערגרעסערען א סך פערפלאנטערטע פראגען. די איצטיגע לאגע אין ניו יארק מוז אונזערע מעמבערס איבערצייגען ווי ריכטיג דאס איז.

וואלט אונזער ראטה אין יענער צייט דורכגעפיהרט געווארען, וואלט לעצטען יאהר אויף אונז ניט געמאכט געווארען א דאפעלטע אטאקע. די אטאקע איז געווען געריכטעט אויף אונז, ווייל מען האט געגלויבט, אז מיר האבען ניט קיין מיטלען זיך צו וועהרען געגען אזא קלאפ. בלויז די ברידערליכע סאלידאריטעט און פעהיגע פיהרערשאפט האבען אונז ארויסגעראטעוועט פון דער צרה. ווען מיר האבען איצט וועניגסטענס א האלב מיליאן דאלאר אין אונזער קאסע, וואלטען אונזערע שונאים זיך גוט מישב געווען איידער זיי וואלטען געמאכט אן אטאקע אויף אונז.

וואלט מען געווען אנגענומען אונזער ראטה צו זיין פינאנציעל בעווארענט, וואלטען מיר איצט ניט געווען אין געפאהר פון א באלדיגע אטאקע. מיר וואלטען געווען צוטעכטיג מורא צו האבען פאר א סטראשונגאס פון דער מאנופעקטשורערס אסס'ן פון ניו יארק, און ארגאניזירטע און אינדיווידועלע מאנופעקטשורערס אין יעדען צענטער פון אונזער אינדוסטרי וואלטען גערען געוואלט מיט אונז פערהאנדלען און סעטלען. מיר וואלטען זיכער געקענט לעזען אונזערע פראבלעמען, אינערהאלב און אויסערהאלב די רייהען.

עס איז שוין צייט צו בעגרייפען, אז נאכלעסיגקייט אין בעזארגען זיך מיט געלד מיטלען, קאסט סוף כל סוף צו טייער. מיר דערמאהנען דעם פאקט, ווייל עס איז איצט אויך נאך ניט צו שפעט די זאך צו פערריכטען. און די פראגע איז אם פלאץ, ווייל מיר געהען אבהאלטען נעכסטען מאנאט אונזער 13טע קאנווענשאן. די געלד־פראגע איז שוין פארגעקומען פאר איינינע פריהערדיגע קאנווענשאנס און וועט זיכער פארנעהמען א סך צייט און אויפמערקזאמקייט ביי דער קומענדער 2־יעהרליכער קאנווענשאן אין פילאדעלפיא. מיר האפען אז די קאנווענשאן וועט אונז בריינגען א שריט נעהענטער אין לעזען די פראגע. אבער לאמיר מאכען איבערגעהן צו דער פראגע פון דער נעכסטער קאנווענשאן.

ראן געווען די פסח וואך, וואלט דאך די עפענטליכע מיינונג עס בעטראכט פאר א גרוי־סען סקאנדאל, ווען 60 טויזענד ארבייטער וואלטען געווארען אויסגעשלאסען פון דער אר־בייט, פון זייערע איינענע רעליגיאנס־גענאסען, פונקט ערב פסח, ווען די אידען פייערען די בע־פרייאונג פונ'ם פאלק ישראל פון דער שקלא־פעריי אין מצרים. לצים וואלטען געטיינט מיט די פינגער אויף די מאנופעקטשורערס און אנ־געצייגט דעם ווידערשפרוך צווישען זייערע פי־לאנטראפישע האנדלונגען און זייערע מעשים נעגען די ארבייטער. היתכן, וואלט מען געזאגט, ווי קענען דאס פילאנטראפען, וואס האבען ביי־געטראגען צו דעם אונטערשטיצונגס־פאנד פאר די אידישע קרבנות פון דער מלחמה, האבען אזא הארץ צו מאכען זייערע ארבייטער פאר קרבנות פונקט אם ערב פסח? אלזא, כדי צו פערגלע־טען זייער געוויסען, האבען זיי געפלאנט צו מאכען דעם לאקאוט נאך פסח. נון, ווי שוין געזאגט, זיינען מיר בערייט פאר דיעזען שריט.

צוליעב דעם וואס די מאנופעקטשורערס האבען געהאלטען דיעזען שריט בסוד סודות, האט מען אין מאנכע ערטער געמיינט, אז זיי האבען געפלאנט צו מאכען א לאקאוט אויף א טהייל ארבייטער. אפילו פאר די שטארקסטע נעגנער פון „קאלעקטיוו בארגיינינג" און פריע־דען מיט דער יוניאן האט אן אלגעמיינער לא־קאוט געשיינט צו זיין צו ברוטאל. האבען די באסעס, וואס זיינען ניט אזוי קרינגעריש גע־שטימט, גערעכענט א לאקאוט אויף א טהייל פון די ארבייטער. זיי האבען זיך פארגעשטעלט ווי אויסגעבראכט די עפענטליכע מיינונג וועט זיין ווענען זייער אונמענשליכען שריט. לויט די אנזיכטען פון די געלאסענע מאנופעקטשו־רערס, וואלט א לאקאוט אויף א טהייל ארביי־טער בעסער געדיענט זייער צוועק. זיי וועלען דאך דארפען ארבייטער צו מאכען סעמפעלס פאר'ן פאל סיזאן, און וואלטען געקענט פרע־טענדירען פאר דעם פובליק, אז דאס איז ניט קיין לאקאוט נור א „רעארגאניזיישאן"; אז זייער ביזנעס פאדערט אז זיי זאלען פערקלע־נערען די צאהל ארבייטער א. או. וו. ווי די־זאך זאל ניט זיין, דארפען מיר זיין בערייט פאר דער שמאסע, און די בעסטע בערייטקייט איז, פאלקאמענע איינינקייט און געשלאסענע רייה־ען! זאל די פאהן פון דער יוניאן פלאטערען אין דער הויך און זאלען אלע ארבייטער שטעהן דער יוניאן צו דיענסט!

זיי ווילן איינפיהרען די „אפען שאפ"

זיים א יאהר אדער מעהר איז געווען בעוואוסט, אז די מאנופעקטשורערס האבען זיך געציעלט צוריק איינצופיהרען די „אפען שאפ" אין דער אינדוסטרי, דורך א לאקאוט אויף אלע אדער א טייל ארבייטער. אויב דאס איז דער ציעל פון די איצטיגע פיהרער פון דער אסס'ן, וועלען זיי שנעל אויסגעפינען זייער טעות.

א געוויסער סארט באסעס וואלטען ווידער וועלען רייטען אויף דעם ארבייטער'ס רוקען אין די שעפער און ארויפצווינגען אויף איהם אזעלכע ארבייטס קאנדיציאנען ווי עס געפעלט זיי. אבער די יוניאן וועט זיך שטעלען געגען דיעזען פערזוך מיט איהר גאנצער קראפט.

די „אפען שאפ" איז געווען אונגעמיטליך און אונמעגליך שוין אין 1910, און די מאנו־פעקטשורערס האבען עס איינגעזעהן נאכדעם ווי עס האט זיי טייער געקאסט. נאך א ביטע־רען, זיעבען־וואכעדיגען קאמפף זיינען זיי גע־ווען צופריעדען אויפצוגעבען זייער עקשנות ווענען „אפען שאפ", וואס האט פעראורזאכט טראגעל פאר ביידע צדדים. אין די לעצטע 6 יאהר איז אבגעשטארבען די אידעע פון אפען שאפ. די ארבייטער קענען ניט און וועלען ניט דולדען קיין אפען שאפ! מיר וועלען די אי־דעע ביטער בעקעמפען ווי ווייט מעגליך.

די מאנופעקטשורערס האבען נאך לעצטען יאהר געחלומ'ט ווענען אפען שאפ. זיי הא־בען מיט דיעזען צוועק אבגעבראכען דעם פרא־טאקאל, אבער די עפענטליכע מיינונג האט זיי ענדליך געטריבען אנצוהויבען נייע פערהאנדלו־נגען מיט דער יוניאן, און די מאכט פון דער יו־ניאן האט זיי געצוואונגען צו סיינען א נייעם אגרימענט. די ארט און ווייזע ווי אזוי זיי האבען זיך ארויסגעמאכט פון האלטען ווארט און ניט געוואלט נאכקומען די פונקטען פון אגרימענט, האט זיי קיין כבוד ניט צוגעטיילט און וועט זיי ניט העלפען אין זייער פערזוך צו־ריק איינצופיהרען די אפען שאפ און די אלטע שקלאפעריי אין די שעפער. אבער דער קלאנג ווענען אפען שאפ ווייזט וואוהין דער ווינד בלאזט און וואס די מאנופעקטשורערס דיינקען צו טהאן, און מיר מוזען דערויף פארזיכטיג אויפפאסען.

* * *

„ביזנעס איז ביזנעס"

די אלע דערמאהנטע קלאנ־גען זיינען א בעווייז, אז די מאנופעקטשורערס גרייטען זיך צו א קאמפף

דערפאר פאדערען מיר ווידער אויף אונזערע לאקאלען צו זיין פארזיכטיג און איבערלעגט אין דער וואהל פון זייערע דעלעגאטען. שיקט צו דיעזער קאנווענשאן פערטרעטער, וואס זאלען ניט זיין בלויז צוהערער, נור אויף העלפען אין דער ארבייט! די קאנווענשאן וועט זיך נויטיגען אין מענער און פרויען, וועלכע האבען קאנסטרוקטיווע מוחות, צו העלפען בויען די פלענער; מענער און פרויען וואס וועלען ניט דיינען בלויז וועגען זייער אייגענע לאקאלע אנגעלעגענהייטען און אינטערעסען, נור וועגען דעם וואס איז נויטיג פאר דער גאנצער ארגאניזאציאן.

ווייבאלד אונזערע לאקאלען וועלען אט דאס האלטען אין זינען, דאן וועט די 13טע קאנווענשאן זיין איינע פון די מערקווירדיגסטע קאנווענשאנס אין דער היסטאריע פון אונזער אינטערנעשיאנעל יוניאן.

דער אינטערנאציאנאלער ארבייטער יום טוב

דער ערשטער מאי האט זיך אזוי איינגעווארצעלט אלס אן ארבייטער יום טוב אינ'ם לעבען פון דער פארטגעשריטענער טייל פון דער ארבייטער בעוועגונג, אז מען ערווארט איצט דעם טאג יעדען יאהר. דער ערשטער מאי ערוועקט אין די ארבייטער געפיהלען וואס קומען פון דעם נייעם גייסט, פון דער איבערצייגונג, אז א ר ב י י ט ר ע ג י ע ר ט ד י ו ו ע ל ט. חוץ דעם, איז דער טאג א סימבאל פון איינינקייט, סאלידאריטעט און ארגאניזירטע מאכט. דער ערשטער מאי בעגייסטערט די ארבייטער מיט דער האפענונג, אז זיי וועלען ענדליך בעפרייט ווערען פון אינדוסטריעלע שקלאפעריי.

אט דיעזע צוויי געדאנקען געהען נאטירליך צוזאמען. די ארבייטערס בעפרייאונג הענגט אב פון איינינקייט און סאלידאריטעט, און זי קען ניט פערווירקליכט ווערען אהן ארגאניזירטע מאכט. די מאי פאראדען, די גרויסע דעמאנסטראציעס און די ארבייטער פערזאמלונגען וואס ווערען אבגעהאלטען דעם ערשטען מאי, מאכען די ארבייטער דענקען וועגען זייער בעפרייאונג און וועגען דער גלענצענדער צוקונפט וואס עס שטעהט זיי פאר, ווייבאלד זיי וועלען נור אנהאלטען און פערשטארקען זייער איינינקייט און סאלידאריטעט אום דיעזען צוועק צו עררייכען.

דער טאג ווערט געפייערט אין יוראפ און אמעריקא ביי אלע מענשען וועלכע גלויבען, אז די צוקונפט געהערט צו די ארבייטער. נאך אין 1889, אויף דעם אינטערנאציאנאלען סאציאליסטישען און טרייד יוניאניסטישען קאנגרעס וואס איז אבגעהאלטען געווארען אין פאריז, איז דער ערשטער מאי בעשטימט געווארען אלס אן ארבייטער יום טוב. די אידעע האט זיך שנעל פערשפרייט, און פון דאן אן ווערט דער ערשטער מאי געפייערט יעדען יאהר פון מעהר און מעהר ארגאניזירטע ארבייטער, וועלכע גלויבען און האפען, אז דורך דעם סאציאליזם וועט די אידעע פון אינדוסטריעלע בעפרייאונג פערווירקליכט ווערען.

אין די לעצטע צוויי יאהר איז די אינטערנאציאנאלע סאלידאריטעט צווישען די ארבייטער אין אייראפא צוריסען געווארען, צוליעב א שרעקליכע מלחמה, וואס איז ארויסגעקומען דורך דער האבזוכט און קנאה־שנאה פון קעניגע און רעגיערער. אבער דער פרינציפ פון סאלידאריטעט ווערט אנגעהאלטען פון א קליינע צאהל מענשען זאגאר אין די קריעגס־לענדער. נאך דער מלחמה מוז זיך דיעזע סאלידאריטעט שטארק אויסברייטען.

צי די מלחמה וועט זיך ענדיגען אין 1916, צי זי וועט זיך פערציהען נאך א יאהר אדער צוויי, וועט זי יעדענפאלס האבען געלערענט די נאציאנען געוויסע ווארהייטען, וואס זיי וועלען לאנג ניט פארגעסען. איינע פון דיעזע ווארהייטען איז, אז א נאציאן קען זיך ניט פערלאזען אויף פריוואטע אונטערנעהמער, וועלכע ארבייטען פאר זייער אייגענע טובה, נור אז זי מוז ארגאניזירען אלע איהרע אינדוסטריעלע קרעפטען אויף א סאציאליסטישען אופן.

נאך דער מלחמה, וואס דער רעזולטאט זאל ניט זיין, מוזען די פעלקער, נאציאנאל און אינטערנאציאנאל, רעארגאניזירען זייער גאנצע אינלענדישע ווירטשאפט און אויסלענדישע בעציהונגען, — נאציאנאל, אום זיך צו ראטעווען פון רואינע; אינטערנאציאנאל, ווייל זיי וועלען זיך נויטיגען אין דער הילף פון אנדערע

אונזער 13טע קאנווענשאן וועט אלעמען בעגייסטערען

אונזערע מעמבערס ווייסען, אז די פראגען, וועלכע מיר האבען דערמאהנט אין דעם פריהערדיגען ארטיקעל, האבען א נאהענטע שייכות צו דער גרויסער קאנווענשאן וואס וועט זיך עפענען מאנטאג דעם 6טען יוני אין „ליבאר ליסעאום האלל", פילאדעלפיא. די קאנווענשאן וועט אין פיעלע הינזיכטען אונז אלעמען בעגייסטערען.

מיר דערמאהנען זיך גראד אן דער צעהנטער קאנווענשאן וואס איז אבגעהאלטען געווארען אין באסטאן אין 1910. אונזער יוניאן האט זיך דאן פיבערהאפט צוגעגרייט פאר א גענעראל סטרייק אין דער קלאוק אינדוסטרי פון גרייטער ניו יארק, און די קאנווענשאן האט בעגייסטערט די בעאמטע און די מעמבערס אריינצואווארפען זיך אין יענעם קאמפף און בריינגען איהם צו א גלאררייכען זיעג. מיר זיינען דאן געווען פיעל, פיעל קלענער אין צאהל, כמעט אן אונבעדייטענדע טייל פון דער ארבייטער בעוועגונג אין אמעריקא. דאס איז געווען מיט 6 יאהר צוריק.

וואס פאר א וואונדערבארען אונטערשיעד די זעקס יאהר האבען געמאכט אין דעם נאמען און פרעסטיזש פון אונזער אינטערנעשיאנעל יוניאן איבער'ן גאנצען לאנד? עס איז ניטא איין צענטער פון דער פרויען קליידער אינדוסטרי, וועלכען מיר האבען ניט געמאכט פאר א מיטעל־פונקט, ארום וועלכען די ארבייטער קענען זיך ארומקלייבען, ארגאניזירען זיך און פערבעסערען זייערע ארבייטס קאנדיציאנען. אין א צאהל וויכטיגע צענטערען און טריידס זיינען גרויסע פערבעסערונגען דורכגעפיהרט געווארען. אונזער ארגאניזאציאן איז איצט וועניגסטענס 6 מאל אזוי שטארק ווי אין דער צייט פון דער קאנווענשאן אין באסטאן.

די רעפארטען פון אונזערע בעאמטע און ארגאניזערס ריידען וועגען די גרויסע קעמפפע וואס מיר האבען געוואונען און וועגען די בעסערע קאנדיציאנען וואס מיר האבען איינגעפיהרט אין טריידס צו וועלכע מיר האבען פריהער ניט געקענט צוקומען. די רעפארטען פון אונזערע לאקאלס צייגען אז מיר האבען פראגרעסירט איבער דער גאנצער ליניע. אין דער קלאוק אינדוסטריע פון ניו יארק זיינען אונזערע לאקאלען געווארען שטארק און שטאנדהאפטיג טראץ פיעלע קעמפפע און שוועריגקייטען. די יוניאן איז געווארען פאר א גרויסע צאהל פון אונזערע מעמבערס א נויטיגע אינסטיטוציאן, צו וועלכער זיי ווענדען זיך ניט נור ווען זיי האבען סכסוכים אין די שעפער, נאר אויך אין צייט פון קראנקהייט און נויט. דא און דארטען זיינען אונזערע ארבייטער ארגאניזירט א 100 פראצענט. ווען דיזע רעפארטען וועלען פארגעבראכט ווערען פאר דער קאנווענשאן, וועלען זיי שאפען מוטה און בעגייסטערונג ניט נור ביי די דעלעגאטען נור אויך ביי אונזער גאנצער מעמבערשיפ.

דיזער פונקט, און די וויכטיגע פראגען וואס דארפען פארקומען, צווישען זיי אויך די פראגע פון דער אפבערעכונג פונ'ם אגרימענט אין קלאוק און סוט טרייד פון ניו יארק, וועלען מאכען די קאנווענשאן פאר איינע פון די וויכטיגסטע וואס איז ווען געהאלטען געווארען. לאמיר ניט פארגעסען אז אויף דעם ארגאניזאציאנס פעלד האבען מיר קוים געמאכט אן אנפאנג. מיר זיינען נאך גאנץ ווייט פון האבען ארגאניזירט די 250 טויזענד ארבייטער וואס זיינען בעשעפטיגט אין די פערשיעדענע טיילען פון אונזער אינדוסטרי, און די קאנווענשאן וועט מוזען אויפנעהמען די פראגע און דיסקוטירען די מיטלען וואס מען דארף אנגעהמען אום צו פערשטארקען אונזער איצטיגע פאזיציע און אויסברייטען אונזער איינפלוס אין נייע ערטער.

די 13טע קאנווענשאן וועט ניט טראגען דעם כאראקטער פון א פאליטישע פערזאמלונג. די פראגען וואס וועלען דארט פארקומען, וועלען זיין וועגען מיטלען און מעטאדען ניכער ווי וועגען מענשען. די קאנווענשאן וועט זיין פריי פון פערזענליכע אישיות. די דעלעגאטען וועלען און מוזען זיך אבגעבען מייסטענס מיט טרייד פראגען. עס וועט זיך זעהר פיעל ווענדען אן די פערהאנדלונגען ביי דיזער קאנווענשאן, צי די אינטערנעשיאנעל ליידיעס גארמענט וואירקערס יוניאן, מיט וועלכע מיר זיינען אלע אזוי שטאלץ, זאל וואקסען און שטארקער ווערען, אדער זאל לעבען פון האנד צו מויל און צוליעב דעם זיין אין שטענדיגער געפאהר אטאקירט צו ווערען.

האָרען פון די אַרבייטער פון די פערשיעדענע שטעטער.

דער גייסט פון סאָלידאַריטעט ביי די ווייסט מייקערס האָט בעלעבט אויך די קלאָוקמאַכער אין פילאַדעלפיאַ און עס איז אויך ביי זיי פאָרגעקומען א מערקווירדיגע ענדערונג. אַלע זייערע שאַפּער, וועלכע זיינען צוליעב פערשיעדענע אורזאַכען ניט געווען אָרגאַניזירט, האָבען זיך לעצטענס אַנגעשלאָסען אַן דער יוניאָן. און מען קען זאָגען, אַז אין פילאַדעלפיאַ זיינען די קלאָוקמאַכער און כמעט די ווייסט מאַכער א 100 פּראָצענט אָרגאַניזירט.

איך האָב בעזוכט פילאַדעלפיאַ איינינע מאָל אין פערלויף פונ'ם סטרייק און געהאָלפען די אַרבייטער ווי ווייט מעגליך.

אין ניו יאָרק זיינען די משילדרען דרעסמייקערס, ווי בעוואוסט, אַרויס אין סטרייק דעם 31טען יאַנואַר, 1916. עס זיינען פריהער אָבגעהאַלטען געוואָרען קאָנפערענצען מיט דער מאַנופעקטשורערס אַסס'ן. די מאַנופעקטשורערס האָבען אָבער דאָן ניט געוואָלט נאָכגעבען די אַרבייטערס פאָדערונגען.

אונגעפעהר אין דער זעלבער צייט האָט פּרעזידענט שלעזינגער אָבגעהאַלטען קאָנפערענצען מיט פערטרעטער פון די עמבראָידערי מאַנופעקטשורערס פון ניו יאָרק און ניו דזשוירזי. די קאָנפערענצען האָבען צו קיין רעזולטאַטען ניט געבראַכט, און לאָקאַל 6 האָט ערקלעהרט א דזשענעראַל סטרייק, פרייטאָג דעם 4טען פעברואַר. די עמבראָידערערס פון ניו דזשוירזי זיינען אַרויס אין סטרייק מאָנטאָג דעם 7טען פעברואַר. די ניו יאָרקער אַרבייטער האָבען זיך אָזוי גוט אָבגערופען, אַז די גאַנצע טרייד איז געוואָרען אָבגעשטעלט גלייך דעם ערשטען טאָג פון סטרייק.

אויך די ראַפּער און קימאָנאָ אַרבייטער, לאָק. 41, זיינען דעם זעלבען טאָג אַרויס אין דזשענ. סטרייק. עס איז דאָן געווען זעהר ביזי אין זייער טרייד, און די אַרבייטער האָבען הערצליך אויפגענומען דעם קאַמפּף. דער סטרייק פון די ראַפּער און קימאָנאָ אַרבייטער איז געסעטעלט געוואָרען אויף גאַנץ צופריעדענשטעלענדע בעדינגונגען אין קנאַפּע 2 וואָכען, און זיי האָבען איצט א יוניאָן פון איבער 2,500.

כדי צו ברייגגען דיעזע סטרייקס צו א זיעג האָט די אינטערנעשאָנאַל געמוזט ספּענדען חובשע סומען געלד. דער סטרייק אין משילדרען דרעסעס טרייד האָט געדויערט 5 וואָכען און איז געווען זעהר א ביטערער קאַמפּף. די פּיקעטס זיינען אויסגעשטאַנען פיעל צרות און זיינען אַרעסטירט געוואָרען פאַר יעדע קלייניגקייט. די קאָורטס האָבען ניט געצייגט קיין רחמנות מיט די סטרייקערס און מאַגיסטראַטען האָבען אַרויפגעלעגט שווערע געלדשטראָף. ענדליך איז די מאַנופעקטשורערס אַסס'ן פאָרט איינגעגאַנגען אויף בעדינגונגען. נאָך אייניגע טעג קאָנפערירען איז אַן אַגרימענט געסיינט געוואָרען און די אַרבייטער האָבען זיך זיעגרייך אומגעקעהרט צו דער אַרבייט. לאָקאַל 50 האָט איצט א מעמבערשיפּ פון 3500 און מיר האָפען אַז דער לאָקאַל וועט ווערען אַלץ שטאַרקער און וועט אָרגאַניזירען די איבריגע אַרבייטער, וועלכע בלייבען האָט ניט געקענט דערגרייכען אין פערלויף פון דער סטרייק אַגיטאַציע.

בשעת דיעזע בעוועגונגען זיינען אָנגעגאַנגען, האָט די ווייסט און דרעסמייקערס יוניאָן, לאָקאַל 25, אַרויסגערופען אַלע אַרבייטער אין דזשענעראַל סטרייק. דאָס איז געווען דעם 9טען פעברואַר. וועניגסטענס 35 טויזענד אַרבייטער האָבען זיך אָבגערופען אויף דער אויפפאָדערונג פון דער יוניאָן. דיעזער גרויסער קאַמפּף פון די ווייסטמייקערס האָט א לאַנגע צייט געפאָדערט אונזער אויפמערקזאַמקייט. דער סטרייק האָט געדויערט אַן ערך 10 טעג און די אַרבייטער האָבען געוואונען 49 שטונדען א וואָך אַרבייט, העכערע ווייזדזשעס פאַר שטיק אַרבייטער און וואָך אַרבייטער און א באָאַרד אָוו קאָנטראָל. די יוניאָן האָט געסיינט אַגרימענטס מיט 450 אינדעפּענדענט מאַנופעקטשורערס און האָט אַריינגענומען 12 טויזענד נייע מעמבערס. דיעזע וויכטיגע שטיקעל אַרבייט איז דורכגעפיהרט געוואָרען מיט פעהיגקייט און געשיקטקייט וואָס קען בעגייסטערען אַנדערע לאָקאַלס פון דער אינטערנעשאָנאַל אין זייער צוקינפטיגער אַרבייט.

די ווייסט און דרעסמאַכער, לאָקאַל 49 פון באָסטאָן, האָבען זיך דאָס גלייכען געגרייט צו א דזשענעראַל סטרייק. מיסס ראָוז שניידערמאַן האָט פערבראַכט איניגע מאָנאַטען אין באָסטאָן אום צו אָרגאַניזירען די אַרבייטער, מייסטענס מיידלעך. דאָן האָבען מיר צוגעשיקט ברודער פּערלשטיין. דעם 10טען פעברואַר האָט לאָקאַל 49 ערקלערט א דזשענ. סטרייק, און אין 2 וואָכען צייט איז דער סטרייק געסעטעלט געוואָרען מיט דער אַסאָסיאיישאַן אויף א צופריעדענשטעלענדען אופן. די שטונדען זיינען רעדוצירט געוואָרען אויף 50 א וואָך אין די ווינטער מאָנאַטען און 49 אין זומער. זייערע ווייזדזשעס זיינען געהעכערט געוואָרען און די מאַנופעקטשורערס האָבען נאָכגעגעבען דעם פּונקט וועגען יוניאָן שאָפּער. לאָקאַל 49 האָט איצט א טויזענד גוטשטעהענדע מעמבערס, מענער און פרויען.

דער סטרייק אין דעם עמבראָידערי טרייד אין ניו יאָרק האָט געדויערט 6 וואָכען און דער קאַמפּף איז געווען א פערביטערטער. די באָסעס האָבען גלייך פון אָנפאַנג אָן ניט געוואָלט אַנערקענען די יוניאָן, און ערשט נאָך 4 וואָכען צייט האָבען זיי איינגעוויליגט צו קאָנפערירען מיט אונזערע פאָרטרעטער. די קאָנפערענצען זיינען איינינע מאָל אָבגעבראָכען געוואָרען, אָבער פּרעזידענט שלעזינגער האָט אַרויסגעצייגט זעהר פיעל געדולד, ביז ענדליך, דעם 15טען פעברואַר איז דער סטרייק אין ניו יאָרק געסעטעלט געוואָרען מיט א זיעג פאַר די אַרבייטער, וועלכע האָבען געוואונען פּראַקטיש אַלע פאָדערונגען. אין ניו דזשוירזי האַלט דער סטרייק נאָך אָן און די אַרבייטער שטעהען פעסט און ענטשלאָסען. מיר האָבען אַרויפגעלעגט א 20־סענטיגען אַססעססמענט אויף יעדען מעמבער (10 סענט א וואָך) וואָס האָט אונז איינגעבראַכט א חובשע סומע געלד צו דעקען די שווערע הוצאות פון די פערשיעדענע סטרייקס.

לאָקאַל 43 ווייסט און וואָשגודס אַר-

נאציאָנען. און זיי מוזען דאָס טהאָן דורך דער סאָציאַליסטישער מעטאָדע, ווייל די אינדיווידואַליסטישע מעטאָדע — די מעטאָדע דורך וועלכער די מאַסען זיינען עקספּלואַטירט געוואָרען — מיינט אַן אויסבריינגעריי פון פיזישע און גייסטיגע קרעפטען און פון די נאַציאָנאַלע רייכטימער.

און ווייל די אינטערנאַציאָנאַלע סאָלידאַריטעט האָט בעקומען א שטאַרקען קלאַפּ אין די אַלטע לענדער, דערפאַר איז נאָך וויכטיגער, אַז מיר דאָ, אין דער פרייער אַמעריקאַ, זאָלען אויפהאַלטען דעם גייסט פון אינטערנאַציאָנאַלע סאָלידאַריטעט. די אַרבייטער בעוועגונג וואַקסט און נעהמט פאַרוועגס, טראָץ דעם בלוטיגען קאַמפּף אויף דער אַנדערער זייט ים, און עס וואַקסט אויך די איבערצייגונג, אַז עס ליגט אין דער מאַכט פון די אַרבייטער צו ראַטעווען די וועלט נאָך דער מלחמה.

די לאָקאַלען פון אונזער אינטערנעשיאָנאַל מוזען הייאָהר פייערען דעם ערשטען מאי און אַנשליסען זיך אָן דעם פּאַראַד, אָדער אַנטייל נעהמען אין די דעמאָנסטראַציעס אויס בעזונדערע אורזאַכען. אונזער אינטערנעשיאָנאַל יוניאָן האָט לעצטענס געוואונען א רייהע זיגען אין וועלכע די סאָלידאַריטעט און דער גלויבען אין דער אַרבייטער־זאַך האָבען געשפּיעלט א גרויסע ראָלע. דערמיט וואָס אונזערע מעמבערס וועלען זיך אַנשליסען אָן דער אַלגעמיינער אַרבייטער בעוועגונג און אַנטהייל נעהמען אין דעם מאי פייער, וועלען זיי לעגען דעם פונדאַמענט פאַר ערפאָלגרייכע בעוועגונגען און זיגען אין דער צוקונפט.

דער מיטינג פון דזשענעראַל עקזעקוטיוו באָארד

אויסציגע פונ'ם רעפּאָרט און פער־האַנדלונגען.

דער זיעבעטער פיערטעל־יעהרליכער מיטינג פון דזשענעראַל עקזעקוטיוו באָארד איז אָבגעהאַלטען געוואָרען אין סענטראַל האָטעל, קליוולאַנד, אָהייאָ, פון מאָנטאַג דעם 27טען ביז דאָנערשטאַג דעם 30טען מאַרטש 1916.

אַנוועזענד: סעקרעטער בעראָף און וויצע־פּרעזידענטען פּיערס, לעפקאָוויטש, מעטץ, האַלפּערין, קאַלדאָראָווסקי, קאַטץ, קורלאַנד, קאַסטאַמאַ, אַמדור און קאַהען. וויצע־פּרעזידענט וויסנעוסק האָט ניט געקענט פערלאָזען ניו יאָרק צוליעב דער אַנגעשטריינגטער לאַגע אין קלאָוק טרייד.

פּרעזידענדע, ערשטער וויצע־פּרעזידענט פּיערס.

סעקרעטער בעראָף ערקלעהרט אַז די אַבוועזענהייט פון פּרעזידענט שלעזינגער ביי דער ערשטער זיצונג איז מחמת די בעציהונגען אין דער וויסט און דרעס אינדוסטרי צווישען דער יוניאָן און דער אַסס'ן זיינען אַנגעשטריינגט צוליעב די אונגעהייערע פּיעלע מאַנופאַקטשורערס אין שטאָדט וואו בעלי בתים ווילען ניט אָבהיטען די נייע סטאַנדאַרדס, און ברודער שלעזינגער אַלס פּרעזידענט פון דער אינטערנעשיאָנאַל איז בעשעפטיגט אין אויסגלייכען די סכסוכים צווישען ביידע צדדים און איינשטעלען מעהר אָרדענונג.

רעפּאָרט פון דזשענ. סעקרעטער בעראָף.

גלייך נאָך דעם ווי מיר זיינען געקומען אין ניו יאָרק, נאָך דעם לעצטען מיטינג אין סענט לואיס, האָט פּרעזידענט שלעזינגער פעררופען א מיטינג פון די ניו יאָרקער מעמבערס פון דער דזשענ. עקזעקוטיוו באָארד אין פילאַדעלפיא, אויסצורעכטען געוויסע שוועריגקייטען אין בעצוג דער בעוועגונג וואָס איז דאָן אָנגעקומען ביי די וויסטס, סילקדרעסס און משילד. דרעסמייקערס אין פילאַדעלפיא. עס איז דאָן בעשלאָסען געוואָרען צו ערקלעהרען א סטרייק אין טרייד דעם 13טען יאַנואַר.

דער סטרייק האָט געדויערט בלויז 4 טעג. נאָך איניגע קאָנפערענצען מיט דער מאַנופאַקטשורערס אַסס'ן איז דער סטרייק געסעטעלט געוואָרען און די אַרבייטער האָבען געוואונען בעסערע בעדינגונגען.

היינט שטעהט לאָקאַל 15 אין פילאַדעלפיא אויף א פעסטען פונדאַמענט און האָט 4 טויזענד מיטגליעדער. די אַרבייטער זיינען בעגייסטערט פאַר דער יוניאָן. זיי אַנערקענען, אַז זייערע געווינסטען זיינען מייסטענס דער רעזולטאַט פון דער אַרבייט פון דער אינטערנעשיאָנאַל, הויפּטזעכליך צוליעב די אונערמידליכע אַנשטרענגונגען פון פּרעזידענט שלעזינגער, וועלכער האָט פערבראַכט 4 וואָכען אין פילאַדעלפיא פאַר דעם סטרייק און נאָך דעם סטרייק, און האָט ניט געשפּאָרט קיין מיה אַז דער קעמפּיין זאָל זיין אַן ערפאָלג.

אַלס א צייכען, אַז די מאַסען פון אונזערע פרויען אַרבייטער אין פילאַדעלפיא אַנערקענען און שעצען די אַרבייט וואָס פּרעזידענט שלעזינגער האָט געלייסטעט, האָבען זיי איהם געגעבען א גרויסאַרטיגע אויפנאַהמע אין אַרטיס סטריס טהעאַטער דעם 27טען פעברואַר און האָבען איהם דערלאַנגט א פּרע־זענט — א שהנע, זילבערנע „לאַווינג קאַפּ".

לאָקאַל 15 האָט איצט אַן אייגענע חיים און אַן אָפּיס וואָס איז פיין אויסגעשטאַטעט. אַלע אָפּיס האָבען וועלכע בעפינען זיך דאָרט — „רעסקס, פּוּלס", וואַנטבילדער, לאָמפּען — זיינען פּרעזענטירט געד־

אין דער צייט פון די קאמפאניע, וואס מיר האבען געפיהרט אין ניו יארק און אנדערע שטעדט, האבען מיר בעשטעטיגט די פאלגענדע פערזאנען אין דער ארבייט פון ארגאניזירען און אויפפאסען אויף די סטרייקס:

פאר לאקאל 41 — ס. מענץ, אב. גאלדשטיין, י. מיאסקאף, ת. קליינמאן.

פאר לאקאל 50 — ת. גרינבערג, ת. קליינמאן, ס. לעפקאוויטש, הענרי גראסי.

פאר לאקאל 5 — דזשיי. דזשענינגס, דזשיי. פ. פיערס.

פאר לאקאל 49 — מיסס שניידערמאן, ס. פערלשטיין, ב. קורלאנד, ס. דזשייקאבסאן.

לאקאל 43 — ס. פערלשטיין.

לאקאל 15 — מיסס. אוירווין, מיסס ליפשוטץ, ת. קליינמאן, דזש. גרינבערג, ס. קאוויצקי, ס. סילווערמאן, דזש. פ. פיערס.

לויט אונזער בעשלוס האבען מיר איבערגעגעבען צו א רעפערענדום אבשטימונג פון אלע מעמבערס די פראגע, צו די נעכסטע קאנווענשאן זאל זיין אין שיקאגא אדער פילאדעלפיא, און די לעצטע האט בעקומען א גרויסע מאיאריטעט שטימען. אונזער נעכסטע קאנווענשאן וועט אלזא אבגעהאלטען ווערען אין פילאדעלפיא. מיר גרייטען שוין צו פאסענדע קווארטירען פאר די זיצונגען און דעלעגאטען און וועלען גלייך ארויסשיקען דעם צורוף צום קאנווענשאן.

צום שלוס וויל איך מיטטהיילען, אז אין פערלויף פון די לעצטע שטורמישע מאנאטען האט די ניו יארקער קאמיטע און דזשענעראל באארד, בעזונדערס די ברידער לעפקאוויטש, מענץ און פיערס, אזוי פיעל געהאלפען אין דער ארבייט.

מיט ברודער'ן גרוס,

אב. באראף, דזשענ. סעקר.-טרעזשורער.

דער ריפארט ווערט גוט געהייסען.

סעקרעטער באראף רעקאמענדירט אז די דזשענעראל עקזעקוטיוו באארד זאל זיך וויטער בענוצען מיט דעם רעכט וואס די קאנסטיטושאן גיט איהר און ארויפלייגען א טעקס פון 30 סענט אויף די מעמבערס. ער ווייזט אן, אז די דזשענעראל סטרייקס וועלכע זיינען געפיהרט געווארען אין די פערשיעדענע מריידעס האבען איהם געבראכט צו דער איבערצייגונג אז אויב די אינטערנעשיאנאל וויל פארענדיגען איהר ארבייט מיט א פאלקאמענעם זיעג, מוזען מיר האבען מעהר פינאנסען.

נאך א לאנגער דיסקוסיאן, אין וועלכער אלע וויס-פרעזידענטען האבען זיך בעטהייליגט, האט די באארד בעשלאסען איינשטימיג אן אססעסמענט פון 30 סענט אויף אלע מעמבערס פון דער אינטערנעשיאנאל, וועלכע זאל בעצאהלט ווערען אין די נעכסטע דריי וואכען.

רעפארט פון וויס-פרעזידענט פיערס.

נאך אונזער מיטינג אין מענט לואיס בין איך בעאויפטראגט געווארען צו פאהרען נאך פילאדעלפיא און העלפען אין דער ארבייט פונ'ם דארטיגען וויסט און דרעססמייקערס סטרייק. איך האב דארט פערבראכט א וואך אדער 10 טעג און האב זיך אומגעקעהרט נאך ברידזשפארט און ניו-הייווען, קאנעקטיקוט, צו העלפען אונזערע לאקאלען פון קארסעט מאכער אין דיזע שטעדט, און איך קען אייך מודיע זיין, אז זיי ווינען און אן אויסגעצייכנעטען מארשאלען און פינאנציעלען צושטאנד.

נאכהער האט פרעזידענט שלעזינגער מיך בעאויפטראגט צו העלפען לאקאל 50 אין דעם סטרייק פון די טשילדרען דרעססמייקערס. איך האב בעזוכט און שרעסירט זייערע פערזאמלונגען. איך האב אויך בייגעוואהנט די מיטינגען פון זייער סטרייק-קאמיטע און האב געטריים אויסצוארבייטען א סיסטעמאטישע מעטאדע פון פיהרען דעם סטרייק. אבער צוליעב א געוויסען מראבעל אין דער ווארנער פעקטארי אין ברידזשפארט האב איך געמוזט אבפאהרען נאך ברידזשפארט אויף 3 טעג. ווען איך בין צוריקגעקומען האט פרעזידענט שלעזינגער מיך בעאויפטראגט אויפצופאסען אויף דעם סטרייק פון די עמברויד-ערי ארבייטער אין ניו-דזשוירזי און אויך העלפען די עמברויד-ערי ארבייטער אין ניו יארק ווי ווייט מעגליך, און פון דאן אן בין איך שטארק פערנומען מיט דיזער ארבייט.

די עמבראידערי ארבייטער אין ניו דזשוירזי זיינען נאך אלץ אין סטרייק, שוין די 8טע וואך. זייער צאהל איז איבער 400 געניטע מאבליינס. עס האבען זיך אבגערופען אויף דער אויפפאדערונג צום סטרייק די „סטיטשערס, וואשערס, שאפלער, מענדערס און ריפיירערס". פאר דעם סטרייק איז כמעט קיין ארגאניזאציאן ניט געווען און א סך ארבייטער האבען זיך אבגעשלאסען אן דער יוניאן. במעט יעדער סטיטשער אין דער אינדוסטרי אלז אין סטרייק, אדער ארבייט אין איינעם פון די 40 געסעטלעטע יוניאן שעפער.

אלע ארבייטער וועלכע ארבייטען אין יוניאן שעפער צאהלען 20 פראצענט פון זייערע וועכענטליכע פאר די סטרייקערס און זיי צאהלען עס מיט גוטען ווילען.

עס הערשט צווישען די ארבייטער אן אויסגעצייכנעטער גייסט פון איינינקייט און מיר מעגען זיכער ערווארטען א פאלשטענדיגען זיעג פאר אונזער אינטערנעשיאנאל.

אויף דעם אויפטראג פון דזשענ. אפיס האב איך אויך געהאלפען די ראפער און קימאנא ארבייטער, לאקאל 41 אין בעיאן, ניו דזש., און לאק. 118 אין נווארק. אין דעם דיסטריקט פון ניו דזשוירזי האב איך בעקומען הילף אין דער ארבייט פון בר. דזשעניננס, וועלכער האט איבערגעגעבען אויף דעם אפיס פון דער קלאוקמאכער יוניאן אין דזשוירזי.

אכטונגספאל,

דזשאהן פ. פיערס.

דער ריפארט ווערט גוט געהייסען.

בױמער פון װאָוסטער, מאַס., האָט לעצטענס אָנגעפאַנגען אַן אָרגאַניזאַציאָנס קאַמפּײן אום צו ערקעמפען בעסערע אַרבײטס בעדינגונגען און העכערע װײדזשעס. בר. פערלשטײן איז בעאױפטראַגט געװאָרען אַריבער צו פאָהרען אין װאָוסטער און אױפפאַסען אױף דער בעװעגונג. דעם 10טען מאַרטש זײנען אַ צאָהל שעפּער ערקלערט געװאָרען אין סטרײק. (נאָך דעם מיטינג איז דער סטרײק גע־סעטעלט געװאָרען מיט אַ זיעג פאַר די אַרבײטער).

בר. פינקלער, אונזער אָרגאַנײזער אין דער װעסט, איז געװען אין סענט לואיס ביז אַ מאָנאַט צוריק. עס איז איהם געלונגען אַרײנצוברײנגען אַ נײעס לעבען אין דער פריגער אָרגאַניזאַציאָן. אױף דעם פערלאַנג פון דער יוניאָן אין סינסינעטי, האָבען מיר איהם געשיקט אַהינצו צו פערשטאַרקען די דאָרטיגע לאָקאַלס.

איך האָב אַנטײל גענומען אין די גריװענס־באָארד מיטינגס פון לאָקאַל 62, װײטסגודס יוניאָן, מיט דער קאַמפּעני־גאַרמענטס אַסס'ן. דער צװעק פון די מיטינגס איז געװען צו געפינען אַ מיטעל דורכצופיהרען דעם פּראָפּערשאַנעל פּונקט פון זײער אַגרימענט אין די אַסס'ן שעפּער, און דאָס איז אונז אױך געלונגען. איך האָב אױך אַנטײל גענומען אין דעם ערשטען גריװענס־באָארד מיטינג פון די טשילדרען דרעסמײקערס יוניאָן לאָקאַל 50. עס זײנען געװען פערשידענע קלאַגען צו בעהאַנדלען — מאַנכע בעלי בתים האָבען דיסקרימינירט געגען אַ צאָהל סטרײקערס און ניט געװאָלט זײ צוריק אַרײננעהמען צו דער אַרבײט, אַנגעבענדיג פערשידענע תירוצים. איך האָב בײגעװאָהנט די מיטינגס פון דער באָארד אָװ דירעקטאָרס פון דער װײסטמײקערס יוניאָן, לאָקאַל 25, און אין פערלױף פון זײער סטרײק האָב איך בוכשטעבליך פערבראַכט מײן גאַנצען צײט אױף דער אַרבײט פון סעטלען מיט די באָסעס. איך האָב אױך בײגעװאָהנט די קאָנפערענצען מיט דער קלאָוק מאַנופעקטשורערס פּראָטעקטיװ אַסס'ן פאַר דעם קאָנסיל אָװ קאָנסיליאײשאָן, אײדער דער אַגרימענט איז אָנגעבראָכען געװאָרען. פּרעזידענט שלעזינגער װעט געבען אַ גענױערען רעפּאָרט װעגען דעם קלאָוק טרײד אין ניו יאָרק און װעגען די פּאַסירונגען פון די לעצטע 2 מאָנאַטען.

איך האָב אָרגאַניזירט אַ פערזאַמלונג װאָס איז אָפּגעהאַלטען געװאָרען בײ די פילאַדעלפיער װײסט און דרעסמײקערס יוניאָן, דעם 4טען מאַרטש, אין אָרטש סטריט טהעאַטער, צו פײערען דעם זיעג. עס איז געװען פאַר מיר אַ קװאַל פון גרױסען פערגניגען צו זײן דאָרט אַנװעזענד און זעהן דעם בײספּיל פון ענטוזיאַזם װאָס הערשט בײ די מענער און פרױען פון דיעזער נײ־אָרגאַניזירטער טרײד.

איך בין געװען אַנװעזענד בײ די מיטינגס פון לאָקאַל 108, נעקװער קאַטערס, װעלכע פערלאַנגען פון אונז אַן אָרגאַנײזער שױן אַ לאַנגע צײט, און אױך בײ די מיטינגס פון לאָקאַל 46, די נײ־אָרגאַניזירטע יוניאָן פון פּעטיקאָוט אַרבײטער. איך האָב בעאױפטראַגט מיסס שנײדערמאַן, װעלכע איז לעצטענס געקומען פון באָסטאָן, צו פאַראינטערעסירען זיך אין דיעזע 2 לאָקאַלס, מיט דעם צװעק אָנצוהױבען אין דיעזע טרײדס אַ בעװעגונג אױף אַ גרױסען מאַסשטאַב.

פון די רעינקאָוט מאַכער, לאָקאַל 20 אין ניו יאָרק און לאָקאַל 7 אין באָסטאָן, איז לעצטענס אָנגעקומען אין דזשענעראַל אָפיס אַ העפטיגער פערלאַנג, אַז מיר זאָלען זײ העלפען מאַכען אָרגאַניזאַציאָנס אַרבײט. אַ צאָהל באָסעס, װעלכע האָבען געסײנט אַגרימענטס לעצטען זומער, האָבען געעפענט שעפּער אין קלײנע שטעדטלעך אין ניו ענגלאַנד, אום אױסצונוצען די קאָנטראָל פון דער יוניאָן. דאָס האָט איצט אָנגענומען אַ סעריאָזען כאַראַקטער, און די אָרגאַניזירטע רעינקאָוטמאַכער זוכען מיטלען װי דעם איבעל צו בעזײטיגען. זײ פּלאַנעװען אַ גרױסען קאַמפּײן אין טרײד און פערלאַנגען הילף פון דזשענעראַל אָפיס.

דורך דער צײט האָט די שיקאַגאָ װײטס גודס װאָרקערס יוניאָן לאָקאַל 60 אָנגעפיהרט אַ קאַמפּײן װאָס האָט זיך אױסגעלאָזען גינסטיג פאַר דער יוניאָן. דער קאַמפּײן האָט פּאַסירט אין דעם שאָפּ מאַרקין און שטײנבערג, װעלכע האָבען לעצטען זומער געסעטעלט מיט דער יוניאָן. די פירמע האָט אָבער ניט געהאַלטען דעם אָבמאַך און דערמיט געצװאונגען די יוניאָן אױפצונעהמען אַ נײעם קאַמפּײן. מיר האָבען בײגעטראַגען 200 דאָלאַר פאַר דיזען סטרײק. דער לאָקאַל איז איצט שטאָלץ מיט זײן זיעג און איז בערײט אָנצוגעהן מיט אָרגאַניזאַציאָנס אַרבײט אױף אַ גרױסען מאַסשטאַב. עס זײנען פאַראַן אין שיקאַגאָ טױזענדער פרױען װאָס אַרבײטען בײ װײסטען און װײטס גודס און װען מען זאָל אָנפיהרען אַ בעװעגונג צװישען זײ, װאָלט מען זײ געקענט אָרגאַניזירען.

עס פרעהט אונז צו מערקען, אַז אין באַלטימאָר איז לעצטענס אָנגעפאַנגען געװאָרען אַן ערנסטע בעװעגונג אָװעקצושטעלען די דאָרטיגע קלאָוקמאַכער יוניאָן אױף אַ פעסטען באָדען. אַ קאָמיטע פון לאָקאַל 4 איז מיט אַ צײט צוריק געקומען נאָך ניו יאָרק און פערלאַנגט מען זאָל דער יוניאָן העלפען מיט ראַטה און מעשה. פּרעזידענט שלעזינגער האָט לעצטענס בעזוכט באַלטימאָר, און מיר האָבען בעװיליגט 100 דאָלאַר פאַר אָרגאַניזאַציאָנס הוצאות.

אין די לעצטע דרײ מאָנאַטען האָבען מיר אױסגעברײט אונזער טהעטיגקײט נאָך נױאַרק, און די תוצאות װאָס מיר האָבען געמאַכט אין פערבינדונג מיט דעם קאַמפּײן, צו אָרגאַניזירען די װײסט און װײטס־גודס טרײד אין ניו דזשוירזי, איז ניט געװען אומזיסט. חוץ מיסס קרעציג, װעלכע איז אונזער בעצאָהלטע אָרגאַנײזערין זײט מאַרטש 1915, האָבען מיר דאָרט אױך בר. פאָרטנאַי, און עס איז איהם געלונגען צו אָרגאַניזירען אײניגע הונדערט אַרבײטער. מיר האָבען געהאַט אין נואַרק עטליכע ערפאָלגרײכע סטרײקס און האָבען בעקומען אַן אָרגאַניזאַציאָן, װאָס איז שטאַרק גענוג צו װידערשטעהן אַ פערזוך פון די באָסעס אין װײסט און װײטס גודס טרײד, צו מאַכען נואַרק פאַר אַ בעק־װעסטען אָרט אום צו שטערען די אַרבײט פון דער יוניאָן.

איך בעדאנקען דער סטרייק קאמיטע און אלע מעמבערס פון לאקאל 10, לאקאל 50 און לאקאל 58, וועלכע האבען אונז געהאלפען געווינען דעם סטרייק.

איך דערמאן מיט בעדויערען, אז אונזער טהעטיגער ברודער מאקס שטערן פון לאקאל 10 איז געשטארבען אין מיטען קאמפף. איך וואלט רעקאמענדירט, אז א סימפאטי־רעזאלוציאן מיט זיין פאמיליע און פריינדע זאל פערצייכענט ווערען אין דעם בעריכט פון אונזערע פערהאנדלונגען.

מיט ברודער גרוס,

ס. לעפקאוויטש.

דער רעפארט ווערט גוט געהייסען מיט א בעשלוס, אז די באארד זאל אויסשיקען בריעף, אויסדריקענדיג א דאנק און אנערקענונג צו אלע וועלכע האבען געהאלפען פיהרען דעם סטרייק פון די קינדער דרעססמייקערס צום זיעג.

דער רעפארט פון ארגאנייזערין ראוז שניידערמאן וועגען איהר ארבייט אין באסטאן (זעהט פיידזש 13) און דער רעפארט פון ארגאנייזער אב. ראזענבערג פאר די לעצטע 2 יאהר ווערען פערגעלעזען און דיסקוסירט. (בר. ראזענבערג'ס רעפארט וועט ערשיינען אין נעקסטען נומער).

עס ווערט בעשלאסען אז די וויס־פרעזידענטען — מעסק און האלפערין זאלען בעזוכען באסטאן און קאנפערירען מיט די פארטרעטער פון די פערשיעדענע לאקאלס אום איינצושטעלען געהעריגע בעציהונגען צווישען די וויימס און קלאוק מייקערס לאקאלס.

רעפארט פון וויס־פרעזידענט אמדור.

אין דעם מאנאט יאנואר, ווען עס האט זיך אנגעהויבען ארבייט פאר'ן ספרינג סיזאן, זיינען די פערדיענסטען פון די ארבייטער אין טרייד געווען זעהר קליינע. הגם מען האט געסעטעלט פרייזען אויף אלע גארמענטס פון נייעם סטייל כמעט אין יעדען שאפ, זיינען אבער די פרייזען געווען אזוי אראבגעדריקט, אז עס איז געווען אונמעגליך אויסצוארבייטען א רוהיגע וואך וויידזשעס. 15 אדער 18 דאלאר א וואך איז געווען די העכסטע סומע וואס מען האט געקענט פערדיענען פון אפולע וואך ארבייט מיט אווערטיים.

איך האב פערגעבראכט די פראגע פאר דער אסס'ן און פערלאנגט, אז זיי זאלען עפעס טהאן אין דער זאך, אבער מיין מיה איז געווען אומזיסט. די אסס'ן האט געטענה'ט, אז פרייזען זיינען שוין איינמאל געסעטעלט געווארען און זיי וועלען גאר ניט טהאן, אפילו ווען די ארבייטער האבען זיך געקלאגט. איינע פון די צוויי אסאסיאיישאנס האט קלאר ערקלעהרט, אז דאס סעטלען פרייזען איז ניט א געשעפט פערהאנדלונג נור א זארט שפיעל און די וואס פערשטעהען דעם שפיעל בעסער, די געווינען. דאס האט מיר געבראכט צו נעהמען א שריט פאר איבערסעטלען פרייזען.

צוערשט האב איך זיך גענומען פאר די שעפער אין וועלכע די פרייזען זיינען געווען נידריגער ווי אין אנדערע, און ווען די ארבייט איז אבגעשטעלט געווארען אויף איניגע טעג, איז מיר געלונגען איבערצוסעטלען פרייזען מיט א חשבון געווינס פאר די ארבייטער. דער וויכטיגסטער געווינס איז געווען, אז די ארבייטער פון די דאזיגע שעפער האבען זיך אומגעקעהרט צו דער ארבייט ארגאניזירט אלס שטרענגע יוניאן שעפער. די אידעע האט זיך שנעל פערברייט צווישען אנדערע ארבייטער און אין די נעקסטע טעג איז געקומען א פערלאנג פון כמעט יעדען שאפ, אז מען זאל פערופען א שאפ מיטינג אום איבערצוסעטלען פרייזען. אין איניגע וואכען צייט איז אונז געלונגען אבצושאפען יעדען ווינציגען שאפ אין טרייד, איבער צו סעטלען פרייזען און מאכען די ארבייטער פאר פאלשטענדיגע יוניאן לייט. אפילו די קאטטערס, וועלכע זיינען אימער געווען דער שווערסטער עלעמענט צו ארגאניזירען, זיינען איצט ארגאניזירט א 100 פראצענט.

די איינשרייב געלד איז געהעכערט געווארען אין אונזערע לאקאלס ביז 15 דאלאר פאר פרעסערס, 10 דאלאר פאר אפערייטארס און קאטערס און 5 דאלאר פאר פינישערס.

אין די מעהרסטע שעפער זיינען די פרייזען איבערגעסעטלט געווארען 3-4 מאל און זיינען געהעכערט געווארען 50 ביז 60 פראצענט. דער רעזולטאט איז, אז מיר האבען א שטארקע, סאלידע ארגאניזאציאן. כמעט יעדער ארבייטער, מאן אדער פרוי, איז א גוט־שטעהענדער מעמבער.

דאנערשטאג דעם 23טען מערץ האב איך פערופען א מיטינג פון אלע שאפ־טשערליים און פארגעבראכט א פלאן, אז אונזערע מעמבערס זאלען צאהלען פאר 3 מאנאטען דיוס פאראויס, אזוי לאנג ווי דער סיזאן האלט אן, כדי ניט אריינצופאלען אין שולדען אין סלעק־צייט. דער פלאן איז איינשטימיג אנגענומען געווארען און א סך מעמבערס האבען אנגעפאנגען צאהלען דיוס פאראויס לעצטען שבת.

אונזער לאקאל איז געווען דער ערשטער איינצופיהרען א סיסטעם פון קראנקען און טויטען־בענעפיט. דאס סיסטעם עקזיסטירט שוין ביי אונז זייט די לעצטע 7 יאהר און שטעלט צופריעדען אונזערע מעמבערס.

איך האב געמאכט א פערזוך איינצופיהרען אויך אן אויסער־ארבייט בענעפיט. מיין ערשטער עקספערימענט, אין דיעזער ריכטונג, ביי די פרעססערס ברענטש, ארבייט נישקשה'דיג, און איך האף אז אנדערע ברענטשעס וועלען נאכפאלגען דעם ביישפיעל.

די איינקונפטע אין אונזער יוניאן איז שטארק געשטיגען, און די לעצטע פאאר וואכען קריגען מיר אריין פון 18 הונדערט ביז 2 טויזענד דאלאר א וואך.

דער אגרימענט וואס מיר האבען געהאט מיט די מאנופעקטשורערס אסס'נס איז ווי א זאך דער פערגאנגענהייט. אבער איך האב לעצטענס בעקומען א בריעף פון מר. ווילסאן, אונזער נייער „דירעקטאר או פאבליק סייפטי", צוזאמען מיט א קאפיע פון א בריעף וואס די מאנופעקטשורערס אסס'ן האבען איהם געשריעבען, און וועלכען זיי ברייגען

עס װערט פארגעלעזען דער רעפארט פון ארגאנײזער פינקלער און עס װערט בעשלאסען צו שיקען א טעלעגראמע צו ברודער פינקלער אין סינסינעטי, ער זאל ארגאניזירען א מאסס־מיטינג בײ װעלכען װײס־פרעזידענט קאלדאװסקי װעט אנװעזענד זײן אום איבערצוגעבען צו די מעמבערס די אנזיכטען פון דער דזשענעראל באארד.

רעפארט פון װײס־פרעזידענט לעפקאװיטש.

דעם 3טען פעברואר, בײ א מיטינג פון דער ניו יארקער קאמיטע פון דזשענ. באארד, האט פרעזידענט שלעזינגער מיך אנגעשטעלט אויפצופאסען אויף דעם סטרייק פון די מיסעס און טשילדרען דרעססמײקערס יוניאן, לאקאל 50, און, עס פערשטעהט זיך, אז איך בין געװען געצװאונגען אויף א צײט צו פערלאזען דעם אפיס פון דער דזשענ. באארד.

דער סטרייק איז ארויסגערופען געװארען דעם 31טען יאנואר, 1916, און איך בין געװען דער דריטער טשערמאן פון דער סטרייק קאמיטע. די אײנצעלהײטען פונ'ם סעטלמענט װערען דא װײטער דערמאנט. אט איז א קורצער רעפארט פון בר. גרינבערג, דער מענעדזשער און טשיף קלוירק פון לאקאל 50.

רעפארט פון ה. גרינבערג.

„אײדער דער סטרייק איז ארויסגערופען געװארען האבען מיר געהאט פון 12 ביז 13 הונדערט מעמבערס. די מײסטע ארגאניזירטע שעפער זײנען געװען אין בראנזװיל און מיר האבען קײן שום קאנטראל ניט געהאט איבער דעם טרייד אין ניו יארק. אן ערך 5 טויזענד ארבײטער האבען זיך אפגערופען אויף דער אויפפאדערונג צום דזשענ. סטרייק.

„עס זײנען פאראן 34 שעפער אין בראנזװיל און מיר קאנטראלירען זײ אלע. דיזע שעפער בעשעפטיגען יעצט פון 1000 ביז 1200 ארבײטער און זײ זײנען אלע מעמבערס אין דער יוניאן. אין ברוקלין איז אונז געלונגען צו ארגאניזירען אן ערך 16 שעפער, װעלכע בעשעפטיגען יעצט ארום 500 ארבײטער און 400 פון זײ זײנען מעמבערס אין אונזער יוניאן. אין ניו יארק, נים רעכענענדיג דעם הארלעם דיסטריקט, האבען מיר 53 אינדעפענדענט שעפער און 39 אסס'ן שעפער. 20 פון די לעצטע זײנען פאלשטענדיג ארגאניזירט. דיזע שעפער בעשעפטיגען אן ערך 2,800 ארבײטער און 2,500 פון זײ זײנען מעמבערס אין דער יוניאן. סך הכל קאנטראלירען מיר 123 שעפער, נעמליך: אין בראנזװיל 34, אין ברוקלין 16, אין ניו יארק 73, דאס הײסט, 53 אינדעפענדענט שעפער און 20 אסס'ן שעפער. מאנכע אסס'ן שעפער זײנען נים ארײנגעצװונגען געװארען אינ'ם סטרייק און מיר האטען צו ארגאניזירען אלע אונארגאניזירטע שעפער אין דער אינדוסטרי אין דער נאהענטער צוקונפט.

„אין נאמען פון דער עקס. באארד פון לאק. 50 װיל איך דא בעדאנקען דער אינטערנעשאנאל יוניאן פאר איהר מאראלע און פינאנציעלע שטיצע פאר דעם סטרייק און אין דער צײט פון סטרייק.

„דיזע שטיצע האט אונז געגעבען די מעגליכקײט צו געװינען בעסערע קאנדיציאנען און פערשטארקען דעם לאקאל. מיר װילען אויך אויסדריקען אונזער הערצליכען דאנק צו בר. לעפקאװיטש. מיר שעצען די גאנצע ארבײט װאס ער האט געטהאן פאר לאקאל 50 אלס טשערמאן פון דער סטרייק קאמיטע".

נאך א שװערען קאמפף פון 5 װאכען זײנען מיר ענדליך אײנגעגאנגען אויף א סעטלמענט און געסײנט אן אגרימענט מיט דער טשילד. דרעס מאנופעקטשורערס אסס'ן, דעם 4טען מארטש 1916, פאר די לאקאלען 10, 50 און 58. דער אגרימענט איז אויף 2 יאהר מיט 9 מאנאטען.

די הױפּט פונקטען פון דעם אגרימענט זײנען: א „פרעפערענשעל יוניאן שאפ", דאס הײסט, מעמבערס פון דער יוניאן װערען פארגעצויגען בשעת אנשטעלען ארבײטער, בײ דער ארבײט, נאך דעם סיזאן, װען עס האנדעלט זיך װעלכע ארבײטער עס זאלען בלײבען ארבײטען און בײ דער צוטהײלונג פון דער ארבײט; די שטונדען זײנען 49 א װאך און עס װערט דאפעלט געצאהלט פאר אװערטײם; א מינימום־לוין פון 22 דאלאר א װאך פאר פאל־שטענדיגע קאטערס, א באלדיגע העכערונג פון 2 דאלאר א װאך פאר אלע קאטערס װאס קריגען װעניגער פון דיזען סקייל און א צװײטע העכערונג פון א דאלאר א װאך דעם ערשטען יאנואר 1917; א העכערונג פון 3 דאלאר פאר די אפערײטארס, דאס הײסט, א דאלאר באלד, א דאלאר דעם ערשטען יאנואר 1917 און א דאלאר דעם ערשטען יאנואר 1918; א מינימום לוין פון 6 דאלאר פאר אלע לערנערס; די קאנטראקטארס זאלען רעגיסטרירט װערען און די מאנופעקטשורערס זאלען זײן פעראנטװארטליך פאר די קאנדיציאנען אין די שעפער פון זײערע קאנטראקטארס; קײן ארבײטער זאל װערען אװעקגעשיקט אדער דיסקרימינירט צוליעב זײן דירעקטע אדער אינדירעקטע אנטהײלנעהמונג אין דער טהעטיגקײט פון דער יוניאן, און די ארבײטער זאלען געהעריג בעשיצט װערען געגען װעלכע עס איז שלעכטע בעהאנדלונג; עס זאל זײן גלײכע צוטהײלונג פון דער ארבײט און ארבײט אין דער הײם זאל אפגעשאפט װערען; עס זאל זײן א „קאמיטע אוו אימידיאײט עקשאן", און אן אונפארטײאישער טשערמאן און א באארד אוו ארביטרײשאן. די אינדעפענדענט מאנופעקטשורערס האבען געסײנט פאר א „קלאוזד יוניאן שאפ".

איך האב שטארק געהאפט און געװאונשען אז דער סטרייק זאל געסעטעלט װערען גינסטיג פאר די ארבײטער, װײל עס האט זיך געהאט פערשפרײט א שמועה, אז דער סטרייק איז געװען פערלארען װען איך האב איבערגענומען די קאנטראל, און עס פרעהט מיך שטארק אז דער סטרייק איז געװאונען געװארען.

איך װיל אויסדריקען מײן אינניגסטען דאנק צו פרעזידענט שלעזינגער און אונזער לאיער מאררים הילקװיט, צוליעב װעמענס װירקונג דער סעטלמענט איז געמאכט געװארען מיט דער אסס'ן. איך װיל

...ארבייטער האבען געוואסען אין די שטערט צוליעב דער יוניאן. זאלען די קליוולענדער ארבייטער פאלגען זייער ביישפיעל.

פרעזידענט שלעזינגער איז געווען דער לעצטער רעדנער און האט אין א קלאהרער, זאכליכער רעדע איבערציינט, אז די אינטערנעשיאנאל האט אלעס געטהאן וואס איז געווען אין איהר כח, צו העלפען די קליוולאנדער קלאוקמאכער און אויב עס איז ביז איצט ניט געלונגען צו צווינגען די מאנופעקטשורערס צו אנערקענען די יוניאן — וועט עס זיכער געלינגען אין דער צוקונפט. די אינטערנעשיאנעל וועט אין א שעהנעם טאג אריינקומען אין שטאדט אריין גאנץ אונערוואַרטעט און וועט שאפען אן אויפלעבונג צווישען די ארבייטער. אבער דערווייל מוזען זיך די ארבייטער ארגאניזירען אום צו זיין צוגעגרייט פאר יענעם טאג.

די וייסט און דרעססמייקערס אין באסטאן

ווי זיי האבען זיך ארגאניזירט און געוואונען בעסערע ארבייטס בעדינגונגען.

ענטנומען פון דעם רעפּארט צו דער דזשענעראל עקזעקוטיוו באארד, וואס איז צוגעשטעלט געווארען

פון ארגאנייזער ראָז שניידערמאן.

ווען איך בין אנגעקומען אין באסטאן אין נאוועמבער, האט לאקאל 49 קאנטראלירט 3 שעפער און געהאט א מעמבערשיפ פון 125. צוויי וואכען שפעטער איז דיעזע צאהל מעמבערס געווארען קלענער, דערפאר וואס איינע פון די שעפער האט ארויסגעמופט פון שטאדט און די מיידלעך זיינען געגאנגען ארבייטען אין פערשיעדענע שעפער און אנדערע טריידס. עס איז דאן געווען סלעק אין טרייד און עס איז אריינגעקומען וועניג געלד פון דיוס. גליקליכערווייזע האט דער לאקאל געהאט אבגעשפארט 300 דאלאר און איז אלזא געווען אימשטאנד אנצוהאלטען אן אפפיס און א ביזנעס איידזשענט.

דאס, אן און פאר זיך, האט געקענט אבשוואכען דעם מוטה. אבער חוץ דעם האבען די ארבייטער נאך אלץ געפיהלט זיך ענטוישט פון דעם סטרייק אין 1913 און האבען געקוקט אויף דער יוניאן און דער אינטערנעשאנעל מיט מיסטרויען. מען האט געדארפט פיעל ערקלעהרען און אנגעבען ארגומענטען אום אויסצולייטערען די מוחות פון די ענטוישטע ארבייטער.

די מיטינגס אין דעצעמבער זיינען געווען זעהר שוואך בעזוכט, צוליעב דער סלעק אין טרייד. מיר האבען געגרינדעט אן ארגאניזיישאן קאמיטע און אנגעפאנגען רופען שאפ מיטינגס. הגם די מיטינגס זיינען ניט געווען אזוי ערפאלגרייך ווי מיר האבען געוואונשען, פונדעסטוועגען האבען מיר ביסלעכווייז אריינגעדרונגען אין די אונארגאניזירטע שעפער און פערשפרייט די אידעע פון ארגאניזאציאן. אין אנפאנג פון אונזער קעמפעין האבען מיר פערופען א קאנפערענץ פון די אינטעליגענטע ארבייטער, וועלכע זיינען ניט געווען געניינט זיך אנצושליעסען אן די ארגאניזירטע רייהען. פון די איינגעלאדענע 25 זיינען געקומען בלויז 12. מיר האבען זיך דורכגערעדט ווי א מענש מיט א מענש, אבער נור איינינע פון זיי האבען זיך דאן אנגעשלאסען, הגם די קליינע פערזאמלונג האט געבראכט רעזולטאטען שפעטער.

מיר האבען גלייך גענומען ארראנזשירען א גרויסען מאסס־מיטינג אין פעניועל האלל פאר דער לעצטער וואך אין דעצעמבער און געפלאנט, אז אונזער אינטערנעשאנעל פרעזידענט און דזשענ. סעקרעטער־טרעזשורער זאלען זיין די הויפט רעדנער. מיר האבען בעשטימט דעם מיטינג פאר ענדע דעצעמבער, ווייל מיר האבען געהאפט, אז די טרייד וועט זיין אין א בעסערען צושטאנד, און אויך, ווייל יענע וואך איז געווען די וואך פון וואקיישאן פאר די מיידלעך וואס מוזען געהן אין נאכט־סקול. (אין באסטאן איז פאראן א געזעץ, אז מענער און פרויען אונטער 21 יאהר אלט, וועלכע זיינען ניט געגאנגען אין סקול אין דער יוגענד, מוזען געהן אין נאכטשולע פיער נעכט אין וואך). מיר האבען אדווערטייזט דעם מיטינג אזוי ווייט און ברייט ווי מעגליך. מיר האבען געקויפט א האלבע פיידזש אין א וואכענטליכער אויסגאבע פון'ם

קלאגען געגען אונז. אין זיין בריעף האט דער דירעקטאר מיר איינגעלאדען צו א קאנפערענץ אין זיין אפיס, פרייטאג דעם 17טען מארטש, און האט פארגעשלאגען צו העלפען ווידער צונויפבריינגען די יוניאן און אסאסיאיישאן. ער האט אויך איינגעוויליגט צו זיין דער ארביטרייטאר. מיין ענטפער איז געווען, אז מיר קענען ניט איינגעהן אויף א נייעם אבמאך, סיידען די מאנופעקטשורערס וועלען אנערקענען דעם פרינציפ פון יוניאן שאפ. דינסטאג דעם 21טען מארטש האבען מיר ווידער געהאט א קאנפערענץ, ביי וועלכען פרעזידענט שלעזינגער איז געווען אנוועזענד, אבער מיר האבען זיך ניט געקענט איינייגען.

צום שלוס וויל איך בעדאנקען דער דזשענ. עקז. באארד, און נאמען פון אלע מעמבערס פון דער אינטערנעשיאנאל אין פילאדעלפיא, דערפאר וואס זי האט אויסגעקליבען פילאדעלפיא אלס איינע פון די שטעדט פאר דער נעקסטער קאנווענשאן.

מיט ברודער גרוס,

מ. אמדור.

דער רעפארט ווערט אנגענומען.

עס ווערט פארגעלעזען דער רעפארט פון וויס-פרעזידענט קאהן און וועלכען ער ווייזט אן, אז עס איז נויטווענדיג, אז פרעזידענט שלעזינגער זאל בעזוכען שיקאגא. די באארד בעשליסט צו רופען די אויפמערקזאמקייט פון פרעזידענט שלעזינגער צו דער סיטואציאן.

א קאמיטע פון די קליוולענדער דזשאינט באארד ערשיינט און ערקלערט דעם צושטאנד אין קליוולאנד. עס ווערט דארט געארבייט אונטער שלעכטע בעדינגונגען און די ארבייטער זיינען פערטיג אויף דעם רוף פון דער אינטערנעשיאנאל ארויס צו געהן אין א דזשענעראל סטרייק. די קאמיטע איז אויך מיט דער מיינונג, אז קיין אנדער וועג צו צווינגען די מאנופעקטשורערס צו אנערקענען די יוניאן איז ניטא ווי נור דורך א סטרייק. דערום פערלאנגען זיי פון דער דזשענעראל עקזעקוטיוו באארד צו געהן העלפען די ארבייטער אין זייער חילפלאזע לאגע.

ארגאניזיער סאלאמאן פון קליוולאנד האט איבערגעגעבען זיין רעפארט — און די פראגע וועגען קליוולאנד איז גענוי דיסקוטירט געווארען.

עס ווערט בעשלאסען אז די פראגע וועגען די קליוולאנד'ער קלאוקמאכער זאל אויפגענומען ווערדען ביי דער ערשטער גינסטיגער געלעגענהייט.

ביי די לעצטע צוויי זיצונגען איז אויך פרעזידענט שלעזינגער געווען אנוועזענד.

עס ווערט בעשלאסען אבצוהאלטען א מאסס מיטינג פאר די קלאוקמייקערס אין טאלידא, און א מיטינג איז ארגאניזירט געווארען פאר פרייטאג אבענד דעם 31טען מארטש. וויס-פרעזידענט מעטץ איז בעאויפטראגט געווארען צו זיין אנוועזענד ביי דעם מיטינג.

עס זיינען פארגעלעזען געווארען צושריפטען פון די לאקאלס 10, 41, 50, 30 און 38. בעשלאסען, אז די דזשענ. אפיסערס זאלען האבען די פאלמאכט צו האנדלען אין יעדען פאל לויט ווי זיי פערשטעהען.

א גראטולאציאנס טעלעגראמע ווערט פארגעלעזען פון די ווייסטמאכער פון באסטאן, לאקאל 49.

דער גרויסער מאססמיטינג אין ראיאל האלל, קליוולאנד.

דאנערשטאג אבענד דעם 30טען מארטש איז אין ראיאל האלל, קליוולאנד, אבגעהאלטען געווארען א גרויסע מאססענפערזאמלונג. אלע וויס-פרעזידענטען פון דער אינטערנעשיאנאל זיינען געווען אנוועזענד.

די האל איז געווען געפאקט און די וואס האבען זיך פערשפעטיגט האבען זיך געמוזט אומקעהרען צוריק.

א זעלטענער גייסט האט געהערשט ביי דעם מיטינג און דאס איז געווען א ריכטיגער סימן, אז עס ערווארט די קליוולענדער ארבייטער א הערליכע צוקונפט, טראץ די שווערע אומשטענדען וואס עס הערשען איצט אין זייער טרייד.

וויס-פרעזידענט קאהן, וועלכער איז געווען דער טשערמאן, האט ערקלעהרט, אז די יוניאן איז ווי א היים פאר די ארבייטער, וואס קען זיי בעשיצען פון קעלט און שלעכטען וועטער. זאלען די ארגאניזירטע ארבייטער ניט ארומבלאנדזשען אין דער קעלט אין דרויסען, נור אריינקומען אין דער יוניאן אלס מעמבערס און דאן וועט די יוניאן זיי דערווארעמען מיט גוטע האפענונגען פאר דער צוקונפט.

וויס-פרעזידענט פיערס האט גערעדט וועגען "פריפערענס" (צוגרייטונג). ער ערקלעהרט, אז דער בעסטער סארט צוגרייטונג בעשטעהט אין צוגרייטען אנשטענדיגע ארבייטס בעדינגונגען און לאזען דעם ארבייטער געניסען די פרוכט פון זיין ארבייט. די ארבייטער קענען זיך צוגרייטען און זיך ריכטיג פערזארגען נור דורך זיין ארגאניזירט אין א שטארקע יוניאן.

בר. סאלאמאן האט געשילדערט דעם צושטאנד אין די שעפער. מען ארבייט 7 טעג א וואך און אווערטיים און מען פערדיענט פארט ניט מעהר ווי 15-16 דאלאר א וואך.

ער פרעגט: ווי טיעף דארפען די ארבייטער זיין געזונקען, אז זיי זאלען אנהויבען פערשטעהן די נויטווענדיגקייט פון ארגאניזאציאן?

וויס-פרעזידענט אמדור פון פילאדעלפיא און וויס-פרעזידענט מעטץ פון ניו יארק האבען

קאנפערענץ איז געווען מיט די פערטרעטער פון דער אמס'ן. דעם אבענד פאר דעם קאנפערענץ איז אבגעהאלטען געווארען א ספעציעלער מיטינג פון עקזעקוטיוו באארד און עס זיינען אויך צונויפגעקומען קאמיטעס פון די 3 איבריגע לאקאלס — לאקאל 12, 24 און 73. פרעזידענט שלעזינגער איז געווען אנוועזענד און האט מיט אונז דיסקוטירט די פאדערונגען. דער פונקט וועגען וועלכען מיר זיינען געווען שטארק בעזארגט, איז געווען די פאדערונג פאר א „קלאוזד שאפ", און מיר האבען זיך ענטשלאסען שטארק צו קעמפפען פאר דיעזער פאדערונג.

סך הכל זיינען אבגעהאלטען געווארען 4 קאנפערענצען. ציימענווייז האט עס אויסגעזעהן, אז עס וועט פון דעם אלעם גארנישט ווערען. אבער א דאנק פרעזידענט שלעזינגערס מייסטערהאפטע און סטראטעגישע מעטאדען זיינען מיר פארט געקומען צו א טאלק. די מאנופעקטשורערס זיינען איינגעגאנגען אויף אן אגרימענט, נאכגעבענדיג א יוניאן שאפ און די מייסטע פון אונזערע פאדערונגען. מיר האבען זיך געאייניגט מיט דער אמס'ן, אז די ארבייט זאל אבגעשטעלט ווערען אויף א געוויסע צייט, כדי צו געבען דער יוניאן א מעגליכקייט צו ארגאניזירען די אינדעפענדענט שעפער. עס איז בעשלאסען געווארען צו ערקלערען דעם דזשענעראל סטרייק דעם 10טען פעברואר, 11 אוהר מארגענס.

דערווייל איז אונזער מעמבערשיפ געוואקסען. דער אברוף פון די אמעריקאנישע פרויען האט אונז שטארק ערמוטיגט. דאס רוב פון דיעזע פרויען זיינען געבליבען אין די שעפער אין דעם סטרייק פון 1913 און האבען געלערענט א לעססאן. מיר האבען אלזא געהאט יעדע אורזאכע צו גלויבען, אז דעם 10טען פעברואר וועט די גאנצע וויסט און דרעס אינדוסטרי אין באסטאן פאלשטענדיג אבגעשטעלט ווערען.

מיטוואך אבענד, דעם 9טען פעברואר, איז אבגעהאלטען געווארען א גרויסער מאססמיטינג אין פארד האלל, איינע פון די גרעסטע אין באסטאן. די האלל איז געווען געפאקט און די בעקאנטמאכונג וועגען דעם קומענדען סטרייק איז אויפגענומען געווארען מיט גרויס בעגייסטערונג. דאנערשטאג, 11 א זייגער פריה, זיינען שוין 35 פון די 40 שעפער געווען אין סטרייק; 19 פון די זייגען געווען אססאסיאיישאן שעפער. א וואך פאר דעם סטרייק איז אנגעקומען בר. פערלשטיין, אן ארגאניזער פון דער אינטערנעשאנעל. בר. פערלשטיין האט געטהאן זיין בעסטעס צו העלפען דעם סטרייק פארבערייטען און ערפאלגרייך דורכצופיהרען.

און מאנטאג פריה, דעם 14טען פעברואר, זיינען 18 שעפער שוין געווען צוריק ביי דער ארבייט אונטער דעם נייעם אגרימענט. 12 אינדעפענדענט מאנופעקטשורערס האבען געסיינט אגרימענטס 2 טעג שפעטער. אנדערע וואך זיינען אלע שעפער, חוץ צוויי, שוין געווען געסעטעלט. די ארבייטער פון איין שאפ זיינען ניט געווען קיין גוטע סטרייקערס און מיר האבען עס געהאלטען פאר ראטהזאם צו שיקען זיי ארבייטען אין יוניאן שעפער. מיר האבען דאן אנגעווענדעט אלע קרעפטען אויף דער איינציגער איבערגעבליבענער שאפ, די בעלל וויסט קאמפאני. דיעזע פירמע בעשעפטיגט 75 פרויען און 5 קאטטערס, דאס רוב אמעריקאנישע ארבייטער, און מיר האבען געפיהלט, אז מיר מוזען אנשטריינגען אונזער גאנצע ענערגיע צו געווינען דיעזען שאפ. איינינע קאנפערענצען זיינען אבגעהאלטען געווארען מיט דער פירמע, אבער אהן שום רעזולטאטען. די בעלל וויסט קאמפאני איז געווען איינגע'עקסנ'ט און האט זיך געהאלטען שטייף פאר איהר בעשלוס צו האבען אן „אפען שאפ". דער סטרייק אין דיעזען שאפ איז אלזא געווארען אן ערנסטער, הארטער קאמפף.

מיר האבען זיך אנגעשלאסען אן דער סענטראל לייבאר יוניאן און גלייך ביי דעם ערשטען מיטינג האבען מיר געפאדערט מאראלע שטיצע. מיר האבען פערלאנגט מענער צו כעגלייטען די פיקעטס און קרעדענשעלס צו בעזוכען די יוניאנס אום צו פערקויפען טיקעטס פאר א באלל. די סענטראל לייבאר יוניאן האט בעוויליגט אונזער פערלאנג און האט באלד אויפגעפאדערט די אנגעשלאסענע ארגאניזאציעס צו ערלויבען דעם ארבייטער רעכט צו לייסטען פרייוויליגע ארבייט אויף דער פיקעט ליניע. דעם צווייטען אבענד איז די פיקעט ליניע טאקע געווען פיעל גרעסער און שטארקער. חוץ אונזערע סטרייקערס, זיינען אויך געווען בר. דזשענינגס, דער פרעזידענט פון דער סענטראל לייבאר יוניאן, און די ביזנעס אגענטען פון די טיעמסטערס, סעמאל־בלעך ארבייטער, פלאמבערס, מאווינג־פיקטשור אפערייטארס, בארטענדערס, קארלייט און א סך אנדערע. מיט זייער אנוועזענהייט האבען זיי אריינגעבראכט א נייעם לעבען און פרישען מוטה אין די סטרייקענדע רייהען. איך

„פּאָרווערטס" און האָבען אויסגעטהיילט צירקולאַרען צווישען די מיידלעך.

דער טאָג פון דעם מיטינג האָט געבראַכט מיט זיך א גרויסע זאַווערוכע פון דעם סאָרט וואָס פּאַסירט אין ניו־ענגלאַנד, און מיר האָבען זיך איבערגעקוקט אין פערצווייפלונג. מיר האָבען הפּנים קיין מזל ניט געהאַט; דער מיטינג וועט זיכער זיין א דורכפאַל, האָבען מיר זיך געטראַכט, און ער איז טאַקע געווען שלעכט בעזוכט. סך הכל ארום צוויי הונדערט זיינען געווען אנוועזענד, און מיר זיינען געווען ענטמוטיגט, דאָס מיר האָבען פאַר פּרעזידענט שלעזינגער ניט געקענט צייגען קיין בעסערע רעזולטאַטען. עס זיינען אָבער געווען אַנוועזענד ניט־אידישע מיידלעך, וועלכע האָבען פערטרעטען א צאָהל וויכטיגע שעפּער, און אויך אידישע מיידלעך וועלכע האָבען נאָך ניט בעלאַנגט צו דער יוניאָן. הגם דער מיטינג איז געווען שלעכט בעזוכט, האָט ער אָבער פּאָרט געבראַכט פּרוכט.

דעמזעלבען טאָג, מיטאָג צייט, האָט בר. אב. ראָזענבערג, דער מענעדזשער פון דער באָסטאָנער דזשאָינט באָארד, טעלעפאָנירט, אז 2 א זייגער נאָכמיטאָג וועט זיין א קאָנפערענץ מיט דער ווייסט און דרעס מאַנופעקטשורערס אַסס'ן, און האָט פערלאַנגט, אז בר. סיירועץ און איך זאָלען זיין אנוועזענד. מיר האָבען זיך מישב געווען און בעשלאָסען צו געהן צום קאָנפערענץ, הגם מיר האָבען געפיהלט, אז ביי דעם קאָנפערענץ וועט זיך ערשט אָנפאַנגען דער קאַמפּף. און עס איז טאַקע אַזוי געווען. מיר האָבען גערעדט אין אַלגעמיין, אָהן א בעשטימטער ריכטונג, האָבען איינער דעם אַנדערען אָבגעטאַסטען און אָבגעוואויגען, און ווען די בעלי בתים האָבען געפרעגט וואָס מיר פערלאַנגען, האָבען מיר געענטפערט, אז מיר זיינען נאָך ניט גרייט פאַר דער פראַגע און וועלען זיי לאָזען וויסען אַזוי גיך ווי מיר וועלען זיין בערייט צו רעדען וועגען ביזנעס.

נאָך דעם מאַסמיטינג איז געוואָרען לעבעדיגער אין שטעטיל. די שאַפּ מיטינגס זיינען געוואָרען בעסער בעזוכט, א סימן אז אונזער אגיטאַציע האָט געהאַט א ווירקונג. ווייסענדיג אז מיר מוזען זיך צואיילען מיט דער ארבייט, אויב מיר ווילען אז די ווייסטמאַכער אין באָסטאָן זאָלען זיך שטעלען אין די רייהען גלייך מיט די ווייסטמאַכער אין אַנדערע שטעדט, האָבען מיר באַלד דערויף פערופען א קאָנפערענץ פון פערטרעטער פון די ארבייטער אין די שעפּער, אום צו דיסקוטירען אונזערע פאָדערונגען, און מיר האָבען צונויפגעשטעלט א דערווייליגע ליסטע פון פאָדערונגען פאַר דער עקזעקוטיוו באָארד, כדי צו האָבען וועגען וואָס צו דיסקוטירען.

בר. באַראָף, דער דזשענ. סעקרעטער פון דער אינטערנעשאָנעל האָט געשיינט צו זיין אין צווייפעל וועגען דער לאַגע אין באָסטאָן, און האָט געפרעגט מיין מיינונג. איך האָב איהם בעשריבען די לאַגע גאַנץ אָפען, ערקלערענדיג, אז אַבוואָהל די בעוועגונג נעהמט ניט אַזוי שנעל ווי געוואונשען, דאָך איז מיין מיינונג, אז מען דאַרף פערענדיגען דעם קאַמפּיין דיעזען סיזאָן. איך האָב איהם אָנגעגעבען מיינע פּלענער און האָב פערלאַנגט, אַז מען זאָל וואַרטען אויף די רעזולטאַטען פון דעם קאָנפערענץ.

עס זיינען ביים קאָנפערענץ געווען פערטרעטען 17 שעפּער און מיר האָבען ביי יעדען דעלעגאַט געפרעגט וועגען דעם סענטימענט אין שאַפּ. אין בעצוג אויף דער פראַגע פון א דזשענעראַל סטרייק האָבען זיך אַלע אויסגעשפּראָכען, אז אויב מען וועט זיי רופען, וועלען זיי זיכער אויפנעהמען דעם קאַמפּף. דעם פאָלגענדען מאָנטאַג האָבען מיר געהאַט א צווייטען קאָנפערענץ, און נאָך דיעזען קאָנפערענץ בין איך שוין געווען זיכער ביי זיך, אז מיר קענען דעם קאַמפּיין ניט אויפגעבען און מוזען די אָרגאַניזאַציאָנס ארבייט פערענדיגען. איך האָב זיך איבערגעשריבען מיט סעקרעטער באַראָף און ער האָט דערויף צוגעשטימט. ביי דעם דערמאָהנטען מיטינג זיינען אָנגענומען געוואָרען די פאָדערונגען וועלכע די עקזעקוטיוו באָארד האָט צונויפגעשטעלט. עס זיינען געמאַכט געוואָרען קליינע ענדערונגען. און מיר האָבען זיי געשיקט צו דער אינטערנעשאָנעל זי זאָל זיי גוטהייסען.

ענדע יענער וואָך איז דורך בר. ראָזענבערג געקומען אן איינלאַדונג פון דער מאַנופעקטשורערס אַסס'ן צו א קאָנפערענץ. זיי האָבען געוואָלט וויסען וואָס צו טהאָן, איידער זיי שיקען ארויס זייערע סיילסלייט. א קאָנפערענץ איז אַראַנזשירט געוואָרען פאַר דער פאָלגענדער וואָך, און פּרעזידענט שלעזינגער איז געווען אַנוועזענד.

עס דאַרף דאָ ערקלערט ווערען, אז די ווייסט און דרעס אינדוסטרי אין באָסטאָן איז ניט זעהר גרויס. עס זיינען פאַראַן אן ערך 40 באָסעס און אונגעפעהר 15 הונדערט ארבייטער אין טרייד. 16 פון די 40 בעלי בתים זיינען דאַן געווען מיטגליעדער אין דער אַסס'ן און דער

דער צושטאנד פון די קלאוק און סקוירטמייקערס און ווייסטמייקערס פון שיקאגא

לויט דעם רעפארט פון דעם משפט קלויזק פאר דער קלאוק און סקוירטמאכער יוניאן, אונטער דעם קאלעקטיווען אבמאך מיט דער מאנופעקטשורערס אסאסיאיישאן פון שיקאגא, געמליך.

פון אברהם ביזנא.

נאך דעם לעצטען סטרייק ביי דער פירמע פאלמערס ענד קא., מיט 5 יאהר צוריק, האט די יוניאן אין שיקאגא קאנטראלירט בלויז 8 אדער 4 פעקטאריס, און דאס ניט פון די גרעסטע, נור אזעלכע, וואס שטעהן נאהענט פון די גרעסטע און מאכען א בעסערן סארט וואארע. די יוניאן האט געצעהלט צווישען 150 ביז 200 אדער 400 מעמבערס. עס האט זיך געווענדט אן די סיזאנס; און די פערטרעטער פון דער יוניאן האבען געהאט געשעפטס בעציהונגען בלויז מיט דיעזע שעפער. אין 60 אדער 70 אנדערע שעפער פלעגען די ארבייטער צייטענווייז אנשליסען זיך אן דער יוניאן, אום צו בעקומען בעסערע פרייזען פאר זייער ארבייט, און נאכדעם ווי זיי האבען בעקומען צופריעדענשטעלענדע בעדינגונגען פון זייערע בעלי בתים האבען זיי פערלאזען די ארגאניזאציאן. א טייל פון די מעמבערס פלעגען בסדר אריין און ארויס פון דער יוניאן, ווערליג וואס פאר סיזאנס עס זיינען געווען און ווערליג וויפיעל ארבייט עס איז געווען דורכ'ן יאהר. די יוניאן האט ניט געהאט קיין שטאנדהאפטיגקייט און עס זיינען קיין שום סטענדארדס ניט געווען אין טרייד. יעדער פעקטארי האט זיך געהאט איהרע אייגענע רולס, בעסער געזאגט, נאר קיין רולס — קיין רעגולירטע שטונדען, קיין סטענדארד פרייזען — און האט געהאט זעהר פיעל קאנטראקטארס אין די שעפער גופא. די ארבייטער זיינען געווען אי ארבייטער אי באסעס אין דערזעלבער צייט.

שיקאגא איז ניט קיין קלאוק שטאדט, און דיעזע איבלען האבען ניט דערגרייכט אזא שלעכטע שטופע אין די ניט־יוניאן שעפער ווי אין דער איסט, אבער אין מאנכע שעפער איז געווען גאנץ שלעכט. אין די יוניאן שעפער זיינען די בעדינגונגען ניט געווען אזעלכע שלעכטע, אבער די ארבייטער האבען געליטען פון דער קאנקורענץ פון ניט־יוניאן שעפער. די מאנופעקטשורערס פלעגען אימטער זאגען:

„פארוואס ווילט איהר יוניאן קאנדיציאנען אין מיין פעקטארי, ווען אין די פעקטארי אויף דעם נעכסטען פלאאר ווערט געמאכט די זעלבע סארט וואארע פאר קלענערע פרייזען. און די ניט־יוניאן לייט העלפען זייער באס ארויס פיעל מעהר ווי מיינע יוניאן־לייט העלפען מיר?" דער געדאנק, אז אלע ארבייטער פון שטאדט דארפען זיין ארגאניזירט און אז עס דארף אין אלע פעקטאריס איינגעפיהרט ווערען גלייכע ארבייטס שטונדען, גלייכע שכירות און יוניאן קאנטראל, איז אין פערלויף פון יאהרען געווארען דער אידעאל און האפנונג פון די מעהרסטע מיטגליעדער אין אונזער יוניאן.

עס זיינען געשיקט געווארען בריעף צו דער אינטערנעשיאנעל, אז זי זאל העלפען ארגאניזירען די ארבייטער, כדי מיר זאלען קענען שליסען אגרימענטס מיט איינצעלנע מאנופעקטשורערס, אדער א קאלעקטיווען אגרימענט מיט ארגאניזירטע מאנופעקטשורערס. אונזער אבזיכט איז געווען צו שטעלען אלע מאנופעקטשורערס אונטער א י י ן אגרימענט און זעהן אז אלע ארבייטער זאלען זיין מעמבערס אין דער יוניאן. אונזערע מעמבערס האבען געגלויבט אז דיעזער צוועק וועט ניט קענען פערווירקליכט ווערען, סיידען דורך א סטרייק. עס שיינט אז א צאהל מאנופעקטשורערס זיינען איינגעגאנגען מיט זייערע ארבייטער אין אזעלכע בעציהונגען, אז א גרינדליכע ענדערונג אין דיעזע בעציהונגען איז ניט מעגליך געווען ווי נור דורך א סטרייק. אין יעדען פון דיעזע שעפער זיינען געווען „פייווארייטס" מיט זייערע ארויסהעלפער, וועלכע פלעגען קריגען די גרינגסטע ארבייט און מעהר „סטעדי" ארבייט ווי אנדערע. דאס האט געדיענט דעם צוועק פונ'ם באס צו מאכען די איבריגע ארבייטער אונטערטעניג און אז די גאנצע שאפ זאל זיין אין א ניט־ארגאניזירטען צושטאנד.

אין פערלויף פון יאהר 1916 האבען אונזערע לאקאל יוניאנס צוזאמען מיט דער אינ־

בין וויכער, אז דער זיצונג אין דער בעלל פעקטארי איז ערונגען געווארען וועהר פיעל צוליעב דער טיכטיגער ארבייט פון אונזערע ברידער פון דער באסטאנער סענטראל לייבאר יוניאן.

אום צו שאפען געלד־מיטלען פאר די סטרייקערס האבען מיר ארויסגעלעגט א 50־סענטיגען אסעסמענט אויף אונזערע מעמבערס, און דערמיט איז דער לאקאל געווען אימשטאנד צו צאהלען סטרייק־בענעפיטס צו 3 און 4 דאלאר א וואך. 2 וואכען שפעטער האבען מיר פערקלער־נערט דעם אסעסמענט אויף 25 סענט, ווייל מיר האבען געשיקט די מייסטע מיידלעך ארבייטען אין אנדערע שעפער און האבען איבערגעלאזט 10 מיידלעך צו פיהרען דעם סטרייק. דיעזע מיידלעך האבען געפיקעט דעם שאפ דעם גאנצען טאג.

דערווייל האבען פראפעסאר ז. ריפלי פון הארווארד; מרס. ריפלי, די וויס־פרעזידענטין פון דער באסטאנער וויסענס טרייד יוניאן ליעג און מרס. האלאוועל, די פרעזידענטין פון דער באסטאנער קאנסומערס ליעג זיך בעמיהט צונויפצוברייננען ביידע צדדים. א פארלוימינער קאנפערענץ איז אבגעהאלטען געווארען דעם 13 מארטש. איך און בר. ס. דזשייקאבסאן האבען פערטראטען די סטרייקערס און מרס. ריפלי און מרס. האלאוועל זיינען געווען די אונפארטייאישע טשערליים. מרס. האלאוועל האט זיך פעראינטערעסירט אין דעם סכסוך, מחמת די פירמע נוצט דעם לייבעל פון דער קאנסומערס ליעג. דאס מאל איז שוין די פירמע געווען וויכער און האט זיך געלאזט רעדען. נאך 2 שטונדען צייט זיינען מיר זיך פונאנדערגעגאנגען מיט דער פערשטענדיגונג צו האבען א צווייטען קאנפערענץ און האבען געקענט זיכער האפען אויף א סעטעלמענט.

איצט, אז איך האב אריינגעצויגען בר. דזשייקאבסאן אין דער ארבייט, האב איך ניט איינגעזעהן, ווארום איך זאל דארפען לענגער בלייבען אין באסטאן. עס איז געווען אזוי ארגאנזירט, אז בר. דזשייקאבסאן האט געקענט אויף אליין אויספאסען. דעמזעלבען אבענד בין איך אבגעפאהרען נאך ניו יארק, איבערלאזענדיג הינטער מיר א צוריקגעוואונענעם גלויבען און בעגייסטערונג צווישען די ארבייטער. איך קען זאגען מיט פערגעניגען, אז דורך דער גאנצער צייט וואס איך בין געווען אין באסטאן האבען די בעאמטע, די עקזעקוטיוו באארד און די טהעטיגע מעמבערס מיר געהאלפען און געשענקט צוטרויען. מיר האבען זיך געזעגענט ווי די בעסטע פריינד, מיט בעדויערען, וואס צווישען ניו יארק און באסטאן שטעהט א שטייפע, פערביסענע אייזענבאהן קאמפאני וואס פאדערט, ווי שיילאק, איהר „פונט פלייש”...

עס פרעהט מיך צו בענאכריכטען, אז די בעלל וויסט קאמפאני האט געסעטעלט מאנטאג דעם 20טען מארטש, נאך א קאמפף וואס האט געדויערט 5 וואכען, און האט נאכגעגעבען אלע פאדערונגען.

לאקאל 49 האט א אידיש־שפרעכענדען בראנטש און אן ענגליש־שפרעכענדען בראנטש און צוזאמען א טויזענד מעמבערס. בר. סעם דזשייקאבסאן, א מעמבער פון דער קאטערס יוניאן, לאקאל 78, און פאר א קורצער צייט דער טשערמאן פון דער דזשאינט באארד, איז דער טשיעף קלוירק און בר. סיוועץ איז דער סעקרעטער פון דער יוניאן. די יוניאן האט א שעהנעם אפפיס אין 724 וואשינגטאן סטריט, און עס איז פאראן גענוג אורזאכע צו גלויבען, אז לאקאל 49 וועט בלייבען שטעהן פעסט אלס א טייל פון אונזער אינטערנעשיאנעל.

איבער דער צייט וואס איך בין געווען אין באסטאן האב איך בייגעוואהנט די מאסמיטינגען פון די וואוסטער וויסט און וואיט־גודס ארבייטער יוניאן. איך האב אויך גענומען דורכרייזען נאך גלאסטער, מאסס., מיט דער האפנונג צו ארגאניזירען דארט א לאקאל. איך האב אבער געפונען אז די צייט איז ניט געווען רייף דאפיר.

אכטונגספאלל,

ראוז שניידערמאן.

סעקרעטערען פון לאקאלס, וועלכע רעכענען צו שיקען 2־יעהרליכע רעפארטס צום פערעפענטליכען אין „ליידיס גארמענטס וואירקער”, ווערען געבעטען זיך צו צואיילען און אריינשיקען די רעפארטס ניט שפעטער ווי דעם 13טען מאי, זאגאר וועלען זיי זיין צו שפעט פאר׳ן קאנווענשאן נומער.

שוין צוגעשטימט, אז עס זאל זיין א פונקט וועגן א שטראף פאר פערלעצען דעם אגרימענט, א פונקט וועגען ארויסגעבען ארבייט און רולס פאר שאפ טשערליים אין די שעפער. אין די לעצטע 6 מאנאטען האבען מיר געהאט 3 סטאפּ־פערזשעס. מיר האבען בלויז פערלארען איין קיים פאר דער „אימפארשעל ארזשאסטמענט באארד" און האבען געוואונען איינינע קייסעס. דער אונפארטייאישער טשערמאן פון דיזער באארד איז דזשאדזש הענרי הארנער, דער רזשאדזש פון דער „פראבייט קאורט או קוק קאונטי", און רזשאדזש העררי מ. פישער איז דער אונפארטייאישער טשערמאן פון דער „ארזשאסטמענט באארד" אין די בעציהונגען מיט דער „נארטה־וועסט סייד קלאוק ענד סוט מאנופעקטשורערס אסס'ן". אין גאנצען גענומען, גלויבען מיר, אז דער אגרימענט אין שיקאגא האט זיך ניט שלעכט אויסגעארבייט, און ווען די דערמאהנטע אויסבעסערונגען וועלען אנגענומען ווערען פון ביידע צדדים, אדער פון דער באארד או ארביטריישאן, גלויבען מיר, אז דער אגרימענט וועט בעפעסטיגען אונזערע מעמבערס און אז מיר וועלען קענען ארבייטען הארמאניש מיט די מאנופעקטשורערס און דורכפיהרען זיינע פונקטען.

אי די מאנופעקטשורערס אי אונזערע לייטע פיהרען נאך ניט פאלשטענדיג דורך די פונקטען פון דעם בעשלוס פון באארד או ארביטריישאן. די מאנופעקטשורערס בעמאנגען הויפטזעכליך דעם פונקט וואס פערבאט סטרייקס. זיי מיינען, אז אזוי ווי די ארבייטער קענען ניט סטרייקען, האבען זיי, די מאנופעקטשורערס, די מאכט צו טהאן ווי זיי ווילען, און א צאהל מאנופעקטשורערס טהוען טאקע ווי עס געפעלט זיי. די ארבייטער פון זייער זייט, דיינקען, אז דער איינציגער ווירקליכער מיטעל געגען פערלעצונגען, איז סטרייקס, און אויב די יוניאן ערלויבט זיי ניט צו סטאפען די ארבייט, פיהלען זיי זיך גאנץ הילפלאז. ביי זיי הייסט עס, אז זיי מוזען דולדען פיעל עבירות וואס די בעלי בתים בעגעהען. אבער ווען זיי וואלטען געקענט סטרייקען, וואלטען זיי זיך אבגערעכענט מיט די בעלי בתים און פערבעסערט זייער לאגע. זיי זאגען: „אויב מיר טהוען אומרעכט, שיקט דער באס אונז אוועק און קיהלט זיך גלייך זיין הארץ, אבער ווען דער באס טהוט אונרעכט, מוזען מיר מיט איהם האבען דינים ומשפטים אום צו קריגען וואס אונז קומט, און זיינען ניט אין דער לאגע צו ברייגגען קלאגען אויף איהם און זאגען עדות געגען איהם, א. א. וו.", ווייל ער האט די מאכט זיך אבצורעכענען מיט יעדען ארבייטער וואס האט פערורזאכט טראבעל, אפילו שוין נאך דעם ווי די ארזשאסטמענט באארד פון דער יוניאן און אסאסיאיישאן האט איהם בעשטראפט". א ריכטיגע, סעריאזנע קלאגע ווערט זעלטען געמאכט, סיידען זי ווערט געבראכט פון אלע ארבייטער פון שאפ. זיי גלויבען אז דער באס וואלט אבער ניט געקענט בעשטראפען די גאנצע שאפ.

די יוניאן מוז טהאן פיעל אויפקלעהרונגס ארבייט איידער עס געלינגט אונז איבערצייגען די ארבייטער אין די פעקטארים, אז זיי דארפען האבען צוטרויען אין דעם פערהער פון ארביטריישאן באארד אדער אין די אונטערזוכונגען פון קאמפליינס פון די פערטרעטער פון ביידע צדדים. ערשט דאן געלינגט אונז צו בערוהיגען די ארבייטער און בעווייזען זיי, אז זיי זיינען ניט אזוי הילפלאז אונטער דעם אגרימענט. אין א צאהל שעפער איז אונז ביז איצט געלונגען צו צווינגען פער'עקשנ'טע און תימרע באסעס אצוהיטען, ווי וויים מעגליך, די פונקטען פון דעם בעשלוס פון באארד או ארביטריישאן. אין מאנכע שעפער זיינען מיר ניט געווען אזוי ערפאלגרייך. מיין ערפאהרונג צייגט מיר, אז מאנופעקטשורערס וועלכע היטען ניט אב די פונקטען פון דעם בעשלוס, זיינען ניט אזוי פיעל שולדיג ווי זייערע ארבייטער, וועלכע האבען מורא צו ברייגגען קלאגען. ביי דיזע ארבייטער שטעהט דער גייסט פון צוטרויען צווישען זיך אין שאפ און זייער גייסט פון אונאבהענגיגקייט זעהר נידריג.

4 מאנופעקטשורערס אין שיקאגא — די פירמעס האלפרין, מאנסער, פאלמערס און ס. סיעגעל און בראס., האבען זיך ניט אנגעשלאסען אן דער מאנופעקטשורערס אסס'ן און די יוניאן האט מיט זיי קיין אינדיווידועלע אגרימענטס ניט געמאכט. זיי האבען ניט געוואלט אנערקענען די יוניאן און די יוניאן איז געווען מיט דער מיינונג, אז אזוי ווי קיין דזשענעראל סטרייק איז ניט גערופען געווארען, האבען מיר ניט געקענט ארויסרופען אין סטרייק אונזערע מעמבערס וועלכע ארבייטען פאר דיזע פירמעס. מיר האבען געדיינקט, אז מיר וועלען קענען אנהאלטען דיזע שעפער אלס יוניאן שעפער אהן אן אגרימענט. דאס איז אבער געווען א טעות. דיזע פעקטארים זיינען געבליבען

טערנעשיאָנעל אָנגעפאַנגען א קאמפעין פאַרצובערייטען זיך פאַר א דזשענעראַל סטרייק אין דער גאַנצער אינדוסטרי, מיט דעם צוועק איינצופיהרען גלייכע סטענדאַרדס; נעמליך, 50 שטונדען א וואָך ארבייט; דער פּרייז פאַר שטיק ארבייטער זאָל זיין געריכטעט לויט דעם סטענדאַרד פון 70 סענט א שטונדע פאַר אפּערייטאָרס, 50 סענט פאַר פינישערס און 60 סענט פאַר פּרעסערס; קאטטערס זאָלען ארבייטען פון וואָך און פאָלשטענדיגע קאטטערס זאָלען קריגען 25 דאלאר א וואָך. אין דער צייט פון אונזער אגיטאַציע האָבען די מאַנופעקטשורערס געגרינדעט 2 אסאָסיאיישאָנס, מיט דעם צוועק איינצוגעהן אויף אן אגרימענט דורך ארביטריישאָן, אויף דעם מאָדעל פון דעם אגרימענט, וועלכער האָט דאַן עקזיסטירט אין דער איסט, בעזונדערס אין ניו יאָרק.

דער מוניציפּאַל דזשאַדזש העררי מ. פישער און אנדערע כלל־טוער האָבען זיך אריינגעמישט אין דעם סכסוך צווישען דער יוניאָן און די מאַנופעקטשורערס, און נאָך אייניגע קאָנפערענצען צווישען די פערטרעטער פון ביידע צדדים איז זיי געלונגען צו איינינען זיי אויף אן אגרימענט פאַרצולעגען זייערע סכסוכים פאַר אן אונפּאַרטייאישע באָארד אָוו ארביטריישאָן. די מאַנופעקטשורערס האָבען אויסגעקליבען פון זייער צד מר. סעמועל דזשיי. קליין, אן אמאָליגער קלאָוק מאַנופעקטשורער, נאָכהער א שניידער מאַנופעקטשורער, וועלכער האָט זיך איצט צוריקגעצויגען פון ביזנעס, און די יוניאָן, פון איהר צד, האָט אויסגעקליבען וויליאַם א. טהאָמפּסאָן, וועלכער איז דער ארביטרייטאָר פאַר דער יוניאָן אין דעם אגרימענט צווישען דער אמאַלגאמייטעד קלאָדינג וואָירקערס און דער פירמע הארט, שאַפנער און מארקס. די 2 פערטרעטער האָבען אויסגעקליבען דזשאַדזש דזשוליען מעק אלם דעם אונפּאַרטייאישען ארביטרייטאָר.

ברודער בענדזשאמין שלעזינגער און פּיטער זיסמאַן האָבען פערטראָטען די יוניאָן פאַר דער באָארד אָוו ארביטריישאָן. עס איז כדאי צו דערמאָהנען, אז אין דער מיינונג פון די מעמבערס פון דער אָרטיגער דזשאָינט באָארד פון די קלאָוק און סקירט מאַכער יוניאָנס און פון די מעמבערס פון די לאָקאַלען 18, 44 און 81 האָט ברודער שלעזינגער געמאַכט א גלענצענדען בייטראָג צו דעם פערהער פאַר דער באָארד. ער האָט זיך אויסגעגלייכט און זאָגאר איבערטראָפען אין פעהיגקייט די פערטרעטער פון דער מאַנופעקטשורערס אסס'ן, זייער פּרעזידענט, סעקרעטער און טרעזשורער, וועלכע זיינען, אגב אורחא, גאַנץ פעהיגע מענשען, און האָט זיך אויך אויסגעגלייכט אין פעהיגקייט מיט דעם זעהר פעהיגען לאָיער פון די מאַנופעקטשורערס, מר. א. דזשיי. פפלאום. ברודער זיסמאַן האָט זעהר פיעל צוגעהאָלפען ברודער שלעזינגער דורך דער צייט פונ'ם פערהער.

בר. שלעזינגער האָט מיט מיר אראַנזשירט אז איך זאָל אויספּאַסען אויף דעם עקזעקוטיווען דעפּאַרטמענט פון דער יוניאָן, נעמליך, אז איך זאָל זיין דער טשיעף קלוירק. זייט דאַן האָב איך געפונען א גרויסע צאָהל פעהלערן אין דעם אגרימענט און אין דעם בעשלוס פון דער באָארד אָוו ארביטריישאָן. די ארט און ווייזע פון סעטלען פּרייזען האָט זיך ארויסגעוויזען ניט אזוי צופריעדענשטעלענד ווי דער בעשלוס פון דער באָארד אָוו ארביטריישאָן האָט בעצוועקט. וואָס איז שייך צו גלייכע צוטיילונג פון דער ארבייט, איז דער פּונקט אין דעם בעשלוס ניט צופריעדענשטעלענד. אין בעצוג צו די אויטסייד שעפּער, קאָנטראַקטאָרס אָדער סוב־מאַנופעקטשורערס, איז דער פּונקט אין דעם אגרימענט ניט צופריעדענשטעלענד. עס איז אין דעם אגרימענט נישטאָ קיין פּונקט וועגען א שטראָף פאַר פאַרלעצען דעם אגרימענט, און אויף אנדערע פראַגען, ווי עס ווייזט זיך ארויס פון סכסוכים וואָס פּאַסירען פון צייט צו צייט צווישען דער אסס'ן און דער יוניאָן, איז נישטאָ קיין ענטפער אין דעם אגרימענט.

נאָך א רייה קאָנפערענצען האָבען מיר אלזאָ זיך געאייניגט וועגען אויסבעסערונגען און ערקלעהרונגען וואָס זאָלען אויסטיימשען געוויסע פּונקטען אין דעם אגרימענט, וועלכע זיינען ניט קלאָר און ניט גאַנץ צופריעדענשטעלענד פאַר ביידע צדדים, און מיר האָבען צוגעשטעלט נייע פּונקטען, וואָס די ערפאַהרונג האָט געצייגט פאַר נויטיג אין דער אינדוסטרי, כדי דער אגרימענט זאָל פערענטפערן פראַגען וואָס זיינען וויכטיג פאַר ביידע צדדים און זאָל בריינגען די מעגליכקייט צו ארבייטען צוזאַמען הארמאָניש און ווי ווייט מעגליך אָהן רייבונגען. די נייע פּונקטען, וועלכע זיינען פאָרגענומען געוואָרען פון ביידע צדדים, וועלען פאָרגעלעגט ווערען פאַר דער באָארד אָוו ארביטריישאָן אזוי גיך ווי מיר קענען אראַנזשירען א זיצונג.

אין פּרינציפּ האָבען די מאַנופעקטשורערס

ווהייט גודס יוניאן לאקאל 62

א כאראקטעריסטיק פון איהר טהעטיגקייט פאר די לעצטע צוויי יאהר.

אנשטאט א בעריכט צום קאנווענשאן

פון ה. לאנג.

הקדמה.

ס'איז ערב קאנווענשאן ביי אונזער אינטערנעשאנעל יוניאן. דער דזשענעראל אפיס און די אנגעשלאסענע לאקאל יוניאנס פיהרען איצט אונטער א סך הכל פון זייער טהעטיגקייט פאר די לעצטע צוויי יאהר — די צווישען צייט פון איין קאנווענשאן ביז'ן צווייטען. ביי דיעזער געלעגענהייט, ווילט זיך אונז ציהען די אויפמערקזאמקייט פון דער גרויסער מיטגליעדערשאפט פון אונזער אינטערנעשאנעל יוניאן און פון דער ארבייטער בעוועגונג בכלל, אויף דער ארבייט און אויפטהו פון דער ווהייט גודס וואירקערס יוניאן.

און ניט נור ווילען מיר כאראקטעריזירען די פאסירונגען אין אונזער ארגאניזאציאן; מיר ווילען אויך אנצייכנען איהר צושטאנד, אנווייזען אויף איהר אויסזעהן — און זאלען גוטע פריינד זיך משמח זיין.

עס איז אבער נויטיג צו בעמערקען, אז דאס זאל ניט בעטראכט ווערען, ווי א סיילסמאן געהט דא ריהמען די סחורה פון זיין פירמע... אבער וואהל עס וועט גאר קיין עולה ניט זיין אוועקצושטעלען א קאמפלימענט אויפ'ן ריכטיגען פלאץ.

די ארבייט פון א יוניאן, פון אן ארגאניזאציאן, מיינט, די ארבייט פון לעבעדיגע מענשען. אפט איז דאס א נ ג ע ש ט ר ע נ ג ט ע א ר ב י י ט — מיט'ן הארץ, מיט דער נשמה, מיט'ן גאנצען „איך". און אויב די גאנצע אקטיוויטעט איז קאנצענטרירט ארום א י י נ צ ע ל נ ע, די אויסגעוועהלטע, וואס מוזען בעזיצען א היכשע מאס פעראנטווארטליכקייט, טאקט און דעם כח פון איינפלוס; וואס דארפען געבען דעם טאן צו דער ארבייט און אנצייכענען די ליניען און ווייזען דעם וועג — דארף זיי געגעבען ווערען אנערקענונג.

מען דארף ניט פערגעסען, אז ניט אימער איז כלל־ארבייט און ספעציעל אין די יוניאנס, א דאנקבארע זאך. ניט אלע מאל קריגט עס א ריכטיגע אבשאצונג. אפט ווערט א געוויסע ארבייט אויפגענומען קאלט, גלייכגילטיג, אנשטאט מיט ווארימקייט, ענטהוזיאזם. פיהרער און טהוער פון א יוניאן ברייננט דאס אריין אין א שטימונג פון יאוש; עס צורודערט זייערע געמיטהער; און דאס איז פאר זיי אומזיסטע ליידען, פערדרוס, קריינקונג.

מיר מאכען דיעזע בעמערקונג, ניט דערפאר ווייל מיר ווילען זיך ענטשולדיגען, וואס אויב דער אויפטהו פון די ווהייט גודס וואירקערס יוניאן ווערט געמאהלען מיט א ראזעווען פארב, ווערט שוין דאס אויך אבשטראהלען אויף איהרע פיהרער און בעאמטע, און מאנכע וועלען אונז דאן בעשולדיגען אין בעריהמעריי. מיר דארפען פאר קיינעם זיך ניט נייגען מיט אן „עקסקיוז" אויף די ליפען. עס איז אבער נויטיג פעסטצושטעלען, אז אויב אויגענשיינליך דאכט זיך, אז אלעס פליסט זיך שטיל און דאס וואס מען עררייכט, קומט עס נאטירליך, אהן אנשטרענגונג, איז עס אבער ניט אזוי אין דער ווירקליכקייט.

יעדע פערבעסערונג ביי דער ארבייט, די מינדערוויכטיגסטע אפילו, ענטהאלט אין זיך פיעל מיה. יעדער שריט וואס ווערט געמאכט, איז פערבונדען מיט זארגפעלטיגקייט. און דארום מוזען מיר, צוטרעטענדיג צו שילדערען די לעצטע צוויי יאהר אין דער ווהייט גודס וואירקערס יוניאן, אויך אט דעם פונקט בעטאנען.

רייך אין פאסירונגען זיינען די לעצטע צוויי יאהר פאר אונז געווען: רייך און גרויס אין בעדייטונג פאר די אינטערעסען פון די ווהייט גודס ארבייטער און פאר דער ענטוויקלונג פון זייער ארגאניזאציאן. און ווארפען מיר א בליק אויף צוריק און בעטראכטען דעם וועג, וואס מיר זיינען די לעצטע צוויי יאהר אבגעגאנגען, האבען מיר דעם גרויסען פערגעניגען זיך צו פיהלען אלס די וואס האבען דעם וועג געריינינט, גרענעצען אבגעשניטען, — טויזענדער ארבייטערינס פון „מאשין און פרעס־אייזען", זאלען קענען מארשירען צו א שענערען און פרייערען לעבען.

א שווערער וועג געוועזען, פול מיט שטערונגען. די אלגעמיינע רעאקציאן וואס האט אריינגע־

„פּען שאַפּס". װערענד אונזער יוניאָן האָט אונדירעקט פיעל בענעפיטירט אונזערע מעמבערס װעלכע אַרבײטען פאַר דיעזע שעפּער, װײל מיר האָבען געהעכערט דעם סטענדאַרד פון די אַרבײטספּרײזען אין דער גאַנצער אינדוסטרי, סײ אין יוניאָן שעפּער, סײ אין ניט־יוניאָן שעפּער, האָבען מיר אָבער דיעזע מעמבערס ניט געקענט דירעקט בענעפיטירען אין דעם אַז מיר זאָלען אײנפיהרען יוניאָן קאָנדיציאָנען דורך דער יוניאָן גופא, און איצט געפינען מיר, אַז צוליעב דעם װאָס דיעזע שעפּער זײנען ניט אונטער אַן אַגרימענט מיט דער יוניאָן, איז פאַר אונז זעהר שװער זײ צו בעשיצען. מיר דײנקען, אַז מיר װעלען אין אַ קורצע צײט מוזען זיך פערמעסטען און קרעפטען מיט דיעזע פירמעס. װאָס שנעלער מיר װעלען דאָס טהאָן, אַלץ בעסער פאַר די אַרבײטער.

די יוניאָן קאָנדיציאָנען אין דער איסט, בעזונדערס אין, ניו יאָרק, האָבען אַ װירקונג אויף אונזער לאַגע, דערפאַר װאָס אונזערע מאַנופעקטשורערס קויפען, אָדער סטראַשען אַז זײ װעלען קויפען דאָרט זעהר אַ סך װאַרע, יעדעס מאָל װען אונזערע מעמבערס פאָדערען יוניאָן סטענדאַרדס. מיר דײנקען אַז די יוניאָן איז אין אַ בעסערען צושטאַנד דאָ אין שיקאַגאָ װי אין דער איסט; אַז די היגע סטענדאַרדס זײנען װירקליך העכער װי אין דער איסט אין דעמזעלבען קלאַס שעפּער. עס איז אַלזאָ אונזער מײנונג, אַז מיר זײנען ניט הינטערשטעליג פון װעלכען עס איז צענטער פון פרויען קלײדער אין די יונײטעד סטײטס; אַז מיר שטעהען אַביסעל װײטער אין די פאָדערשטע רײהען, און מיר זײנען ענטשלאָסען אָנצוהאַלטען דיעזע פּאָזיציע װי װײט מיר קענען.

די מאַנופעקטשורערס אַסס'ן האָט אַפּעלירט צו דער באָאַרד אָװ אַרביטרײשאָן געגען דעם בעשלוס פון דער אַדזשאַסטמענט באָאַרד. אָבער דזשאַדזש מעק האָט געגעבען רעכט דער אַדזשאַסטמענט באָאַרד און בר. מײזעס האָט געקראָגען אַן ערך 120 דאָלאַר "בעק־פּעי" פאַר פערלאָרענע צײט װען ער איז ענטזאָגט געװאָרען. דזשאַדזש העטרי האָרנער האָט לעצטענס צוגע'פסקנ'ט די אַרבײטער פון ה. שולמאַן און בראָס. 450 דאָלאַר, דערפאַר װאָס מר. שולמאַן האָט געשיקט אַרבײט אין ניט־יוניאָן שעפּער.

אין גאַנצען גענומען, אַרבײט אונזער קאָלעקטיװער אַגרימענט גאַנץ גוט. מיר דײנקען אַז דער אַגרימענט װעט מיט דער צײט זײן פון גרויס בענעפיט פאַר אונזערע מעמבערס. אונזערע מעמבערס האָבען ביז אַהער אויך בענעפיטירט, אָבער ניט אַזױ פיעל װי זײ דאַרפען בענעפיטירען װען עס װעט אונז געלינגען צו שטעלען אונזער גאַנצע אינדוסטרי אין שטאַנד אונטער דעם קאָנטראָל פון דעם אַגרימענט און דער אַגרימענט װעט ענטהאַלטען פּונקטען װאָס װעלען בענעפיטירען די אַרבײטער.

* * *

לאָקאַל 59, װײסט און דרעסמײקערס יוניאָן, איז ניט געװען זעהר ערפאָלגרײך אין זײן אַנשטרײנגונג צו אָרגאַניזירען די טרײד. די דאָזיגע אינדוסטרי איז זעהר גרויס אין שיקאַגאָ. איך מעג זאָגען, אַז אַרום 3 אָדער 4 טויזענד אַרבײטער זײנען אין דער אינדוסטרי בעשעפטיגט, מײסטענס פרויען פון אַלע לענדער — סלאַװען, פּאָליאַקען, בעהמישע, ליטװאַקען, אידען און אויך אַ סך דײטשען און אַמעריקאַנער. איך דײנק, אַז מען װעט זיך דאַרפען פיעל אַנשטרײנגען דיעזע אַרבײטער צו אָרגאַניזירען. מיר דאַרפען האָבען אַן אָרגאַניזערין דיעזע אַרבײטער צו אָרגאַניזירען, װאָס זאָל קענען רעדען פּויליש און אידיש, און דאַן װאָלטען מיר זיכער געקענט די טרײד אָרגאַניזירען. איך גלויב, אַז מיר דאַרפען זעהן האָבען אַ קאָלעקטיװען אַגרימענט אין דיעזער אינדוסטרי. אויב עס זאָל אונז געלינגען צו האָבען אַ שטאַרקע אָרגאַניזאַציאָן, בין איך זיכער, אַז מיר קענען סײנען אַזאַ אָבמאַך.

לאָקאַל 60 האָט אַן אַגרימענט בלויז מיט צװײ פירמעס פון קימאָנאָ און הויז־דרעסעס. דער לאָקאַל האָט נישקשה'דיג געהעכערט די װײדזשעס פון די אַרבײטער אין די הערצאָג פעקטאָרים און פון די אַרבײטער װאָס זײנען בעשעפטיגט בײ שטײנבערג און מאַסקין בראָס. עס זײנען אָבער פאַראַן אין דיעזער אינדוסטרי נאָך צװײ טויזענד אָדער מעהר אַרבײטער װאָס זײנען נאָך ניט אָרגאַניזירט, און װען מען זאָל זיך אַנשטרײנגען קען מען האָבען אַן ערפאָלג. איך װאָלט דאַרום רעקאָמענדירט צו דער אינטערנעשיאָנעל צו העלפען די היגע לאָקאַלס אָרגאַניזירען אַלע ברענטשעס פון דער פרויען קלײדער אינדוסטרי אין שיקאַגאָ און אויב מעגליך, אויסװירקען אַ קאָלעקטיװען אַגרימענט מיט די אָרגאַניזירטע בעלי בתים — אַן אַגרימענט װאָס זאָל װערען רעגירט פון אַ באָאַרד אָװ אַרביטרײשאָן אויף דעמזעלבען אופן װי דער אַגרימענט פון די לאָקאַלען 18, 44 און 81.

ראן איז אויך דער זאגענאנטער „גוד פעיטה“ מצד די מאנופעקטשורערס צו דער יוניאן, ניט מעהר ווי א שעהנער ווארט. און די יוניאן דארף שטענדיג דיעזען „גוד פעיטה“ ארויסרייסען...

עס איז זיך לייכט משער צו זיין, ווי דער „גוד פעיטה“ האט אבגעקלונגען אין יענער צייט, ווען מאנופעקטשורערס האבען געשפירט אז די יוניאן ועט ניט וואגען פיעל פערלאנגען; אז די יוניאן איז אפשר גאר ניט קאמפעטיטעהיג.

די יוניאן ווידער, דורך אונזער מענעדזשער, ברודער ס. שאר, האט אבער אין דיעזער אונגינסטיגער צייט ניט דערלאזען, אז מען זאל איהר קענען גרינגשעצען. ביי יעדער ארויסגעשוואומענער פראגע איז גענומען געווארען די ריכטיגע שטעלונג, מיט טאקט, מיט איבערלעגונג.

אבוואהל דער סלעק און דורך דעם די גאנץ אפט ניט־אנשטענדיגע האנדלונגען פון די מאנופעקטשורערס, האט פיעל אויפמערקזאמקייט פון דער יוניאן אבגעצויגען פאר איינצעלנע קלאגען, איז דאך ניט פערגעסען געווארען אז אט, ס, דארף מען זיך צוזאמענקומען פערהאנדלען מיט די בעלי בתים וועגען א נייעם אגרימענט, נייע פארערונגען, נייע ענדערונגען אין טרייד לטובת אונזערע מעמבערס.

עס דארף אויך דערמאנט ווערען, אז ניט בלויז אין אונזערע רייהען האט ארבייטסלאזיגקייט געהאט איהר ממשלה און איהרע קרבנות. כמעט ביי אלע טריידס האט זיך געטראגען אן אינדוסטריעלער קריזיס און אנגעזאגט שלעכטע צייטען, יאוש און פערצווייפלונג, דעם ארבייטער קלאס פון אונזער לאנד. די אטמאספערע אין דער ארבייטער בעוועגונג איז געווען פול מיט טרויער און מורא און דריקונג. ניט געווען וואו זיך אנצואווארעמען. די נשמה האט פון ערגעץ זיך ניט געקענט שפייזען מיט בעגייסטערונג, אז מען זאל זיין פעהיג פאר גרויסע אינטערנעהמונגען.

און עס איז פאר אונז געווען א גרויסע אונטערנעהמונג דורכצופיהרען א צווייטען סעטעלמענט מיט דער „קאטען גארמענט מאנופעקטשורערס אססאסיאיישאן“. צוריק לויפען איז פאר א יוניאן אונמעגליך. מאכט מען דעם ערשטען שריט, מוז מען מאכען אויך א צווייטען. און טאמער איז דער צווייטער צו פערביסען, ניט נאכגעביג; און טאמער איז דער שונא צוגעגרייט — וועט עס קוסטען צו אן אפענעם קאמפף, וועט ווידער זיין א סטרייק אין דער אינדוסטריע. און דאס מיינט דאך איבעריגע מענשליכע אנשטריינגונג, און איז פערבונדען מיט נייע צרות און אפט מיט נויט און פערפאלגונג!

מען האט דאך אונטערנומען. יעדער שריט איז בעזייטיגט געווארען. מען האט אנגעפאנגען זיך צוצוגרייטען צו די קאנפערענצען; מען האט אויסגעארבייט נייע פארערונגען.

אונזערע פארערונגען.

דורך א רייהע שאפ־מיטינגען און דיסטריקט מיטינגען אונטער דער אויפזיכט פון אונזערע בעאמטע, וו. דיינעס און מ. זייעטץ, מיט דער שטענדיגער בעראטהונג פון אונזער מענעדזשער, ברודער ס. שאר, איז אונזער מיטגליעדערשאפט בעקאנט און פעראינטערעסירט געווארען, וואס די יוניאן גרייט זיך צו טהאן. דורך מיטינגען פון שאפ טשערליים, וואס בילדען דעם אקטיווסטען עלעמענט אין אונזער יוניאן, איז קלאר ארויסגעבראכט געווארען דער צושטאנד אין די שעפער. די פערדיענסטען פון די וואך און שטיק ארבייטער, די פארמע פון סעטלען פרייזען, די בענעהמונג פון די מאנופעקטשורערס צו יוניאן־מיטגליעדער, דאס אפטע פערלעצען פון פיעלע בעלי בתים דעם פריהערינגען אגרימענט, צוזאמען מיט אלע פראגען און פראבלעמען וואס ענטשטעהען פאר די ארבייטער אין די שעפער און פאר דער יוניאן בכלל, — דאס אלעס איז פיעל, ברייט און טיעף דיסקוטירט און דורכגעטראכט געווארען.

אונזער מענעדזשער ברודער שאר האט אויסגעארבייט קלאר־פארמולירטע פארערונגען, וועלכע האבען געקראגען די צושטימונג פון אונזער עקזעקוטיוו באארד, די דזשענעראל בעאמטע פון אונזער אינטערנעשאנעל יוניאן און אונזער לינעל ארוויזער, קאנגרעססמאן מאיר לאנדאן.

די נייע פארערונגען זיינען מעהרסטענס געווען אזעלכע, וואס פיעלע פונקטען פונ'ם אלטען אגרימענט זיינען רעווידירט געווארען. די הויפט פארערונגען זיינען געווען: ערשטענס, עס זאל איינגעפיהרט ווערען א מינימום סקייל פאר וואך ארבייטער. אויב עס איז דא א סקייל פאר לערנער, פאר אנפאנגער, זאלען ניט בלויז די מאנופעקטשורערס האבען צו זאגען, ווי לאנג א לערנער קען אנגערופען ווערען אזעלכער. ביי זיי קען מען אייביג זיין אן אנפאנגער. דער סקייל פאר לערנערס דארף ווידער זיין א בעזונדערער פאר אפערייטארס און פרעססערס און

טראַטען אין דער אַרבייטער בעוועגונג מיט דעם גענגסטער־בלבול, האָט אויך איבער אונז פערשפּרייט איהרע שוואַרצע פליגלען. אויך אונזער הויפּט־בעאַמטער, ברודער ס. שאַר, איז געווען אריינגעצויגען אין דעם געוועב פון ליגען און בלבולים וואָס איז געשפּונען געוואָרען פון די שונאים פון דער אַרבייטער בעוועגונג.

מיר האָבען אָבער דעם שווערען וועג דורכמאַרשירט. וואָס האָבען מיר אויס'ן וועג בעגעגנט? ווי האָבען מיר אויסגעזעהן, ווען מיר האָבען דעם מאַרשרוט אָנגעפאַנגען? וואָס האָבען מיר געוואָלט גרייכען? זיינען אונזערע ציעלען דערגרייכט געוואָרען? ווי זעהן מיר אויס איצט? וואָס איז אונזער נעכסטער שריט? — פערענטפערענדיג אָט דיזע פראַגען, וועט זיך בעקומען א קלאָהרער בילד פון די ווהייט גודס וואַירקערס יוניאָן — איינע פון די גרויסע פרויען־יוניאָנס אין לאַנד.

אָנפאַנגענדיג צו בעטראַכטען אונזער אַרבייט, פון זייט עס איז פאַרגעקומען די לעצטע קאָנווענשאָן פון אונזער אינטערנעשאָנעל יוניאָן, מוזען מיר קודם כל וואַרפען א בליק אויף דעם דאַמאָלדיגען צושטאַנד אין אונזער אינדוסטריע בכלל און אונזער יוניאָן בפרט.

די לאַגע אין טרייד און אין דער יוניאָן.

אין דעם קאָנטראַקט וואָס איז געשלאָסען געוואָרען מיט דער „קאָטען גאַרמענט מאַנופעקטשורערס אַסאָסיאיישאָן" נאָך אונזער דזשענעראַל סטרייק אין 1913, איז געווען פערשטאַנען, דאָס 6 מאָנאַטען איידער ער ענדיגט זיך, זאָלען גערופען ווערען קאָנפערענצען פון ביידע צדדים, אויפצונעהמען נייע פאָדערונגען פון דער יוניאָן. דער קאָנטראַקט האָט זיך געזאָלט ענדיגען אין פעברואַר 1916. אין די זומער־מאָנאַטען פון 1914, האָבען אַלזאָ די קאָנפערענצען זיך געדאַרפט אָנפאַנגען.

איז אָבער די צייט געווען זעהר ניט קיין גינסטיגע. א געוואַלדיגער סלעק האָט געהערשט אין טרייד. פיעלע שעפּער זיינען געווען כמעט ווי געשלאָסען. און דאָרט וואו עס האָט זיך נאָך געהערט א ביסעל דער רויש פון די מאַשינען, זיינען אויך גאַנץ ווייניג אַרבייטער בעשעפטיגט געוואָרען. פערשטעהט זיך, אַז דאָס האָט זעהר שלעכט געווירקט אויף דער יוניאָן. די אַרבייטסלאָזיגקייט אין טרייד האָט געבראַכט צו דעם, אַז די יוניאָן זאָל האָבען א קליינע איינגאַהמע. מיטגליעדער האָבען ניט געהאַט די מעגליכקייט צו צאָהלען זייערע דיוס רעגולערמעסיג. די מיטינגען פון דער יוניאָן זיינען אויך געווען גאַנץ ווייניג בעזוכטע. עס איז שוין אַזוי די פּסיכאָלאָגיע פון אַרבייטער־מיידלעך. קוים זיינען זיי ניטאָ אין די שעפּער, זיי זיינען אויס אַרבייטסלאָזיגקייט געצוואונגען צו זיין אין דער היים, אַזוי פאַלט אַוועק זייער אינטערעס צו דער יוניאָן. אַלענפאַלס, קומען זיי ניט צו די מיטינגען. די צרות און נויט, וואָס אַרבייטסלאָזיגקייט ברייינגט מיט זיך, בעהאַלטען זיי אין זייערע הערצער. זיי דעמאָנסטרירען דאָס ניט אין דער עפענטליכקייט.

די גרויסע מאַסען פון טרייד זיינען אָבער אַרומגעגאַנגען אין א געדריקטער שטימונג. די זאָרג פאַר'ן מאָרגענדיגען טאָג, די מורא פאַר די שרעקליכע רעזולטאַטען, וואָס א לאַנגער סלעק קען ברייינגען, די פערצווייפלונג פון טאָג איין טאָג אויס זוכען אַרבייט און ניט קריגען, האָט א ביסעל דערווייטערט די מאַסען ווהייט גודס אַרבייטער פון זייער אָרגאַניזאַציאָן. זייער געזעלשאַפטליכער חוש בנוגע דער יוניאָן, איז אָבגעשטומפּט געוואָרען. און עס האָט זיך געדאַכט, אַז שווערע, פינסטערע טעג קומען אָן פאַר די ווהייט גודס אַרבייטער.

עס איז פערשטענדליך, אַז נאָר פיעלע מאַנופעקטשורערס האָבען זיך מיט אַזאַ צייט בענוצט אַרונטערצודריקען די פערדיענסטען פון די דאַן קליינע צאָהל בעשעפטיגטע אין טרייד. דער אַזוי־גערופענער „גוד פעיטה", דער „גוטער גלויבען" וואָס דאַרף זיין צווישען פעראַנטוואָרטליכע מאַנופעקטשורערס און די יוניאָן האָט ביי אַזעלכע אומשטענדען געוויס קיין ווערטה ניט געהאַט.

צו אן אָפענעם צוזאַמענשטויס מיט מאַנופעקטשורערס, איז מען, אמת, ניט געקומען. עס איז אָבער אָנגעגאַנגען א שטילער אָבער פערביסענער קאַמף ביי יעדען פערלאַנג, וואָס די יוניאָן האָט געהאַט, סיי צו אן איינצעלנעם מאַנופעקטשורער און סאַי צו דער אַסאָסיאיישאָן. דער קאַמף האָט זיך אויסגעדריקט ביי דעם אויפנעהמען קלאַגען פון אונזערע מעמבערס געגען זייערע באָסעס און ביי דאָס שליכטען דיזע קלאַגען.

אין גוטע צייטען, דאַן ווען עס איז בוזי און מאַנופעקטשורערס זיינען פערנומען מיט אויסזיכטען אויף אַלע מעהר און מעהר צו פערגרעסערן זייערע געשעפטען, און דאַרפען ניט וועלען דערלאָזען אַז אונצופריעדענהייט און ערביטערונג זאָל זיך אָנזאַמלען ביי זייערע אַרבייטער,

ארבייט. כדי אבער דאס געוויכט פון דער יוניאן זאל זיין שווערער, האט זיך געפאדערט, אז דער גוטער נאמען פון אונזער אינטערנעשיאנעל, איהר גרויסקייט און מאכט זאל אויך אונזער יוניאן בעשיינען. און דאס האבען די דזשענעראל בעאמטע פון דער אינטערנעשיאנעל אונז געגעבען.

עס איז ווערטה צו פערצייכנען אן אינטערעסאנטע פאסירונג, אין פערבינדונג מיט די קאנפערענצען. עס איז א כאראקטעריסטישער פאקט.

איידער דער ערשטער קאנפערענץ איז זיך צוזאמענגעקומען האט ברודער שאר זיך דערוואוסט אז איינער פון די פערטרעטער פון דער אסס'ן ביי די קאנפערענצען וועט זיין מר. ב. ראטנער, פון דער פירמע ראטנער בראדערס. דיעזע פירמע האט גאר אפט פערלעצט דעם פריהערינגען אגרימענט. ביי א געוויסען פאל, וואו די „גריוועגס באארד" האט פערלאנגט, אז דיעזע פירמע זאל עפענען איהרע ביכער פאר אן אונטערזוכונג איבער מאנכע קלאגען פון דער יוניאן, האט די פירמע איגנארירט דעם פערלאנג. די פירמע האט אלזא געדארפט געשטעלט ווערען אונטער ערנסטע קלאגען. און דא ווערט גאר דער הויפט פון דער פירמע בעעהרט צו פערטרעטען די אסס'ן ביי די קאנפערענצען פאר א נייעם קאנטראקט מיט דער יוניאן!

עס איז פערשטענדליך, אז די קאנפערענצען וואלטען שוין קיין פריעדליכען כאראקטער ניט געטראגען. די גאנצע „גוד פעיטה־ביזנעס" וואלט זיך ארויסגעוויזען אין א גרויסען „בלאף"...

ברודער שאר האט דארום אריינגעטראגען אין דעם נאמען פון דער יוניאן א פראטעסט צו דעם דאמאלדיגען פרעזידענט פון דער אסס'ן, מר. ד. ע. זישער פון דער פירמע, זישער און קאמפ. די וואס זיינען דאן געוועזען די ווארטפיהרער פון דער אסס'ן, האבען וואהרשיינליך זיך ארומגעזעהן, אז עס איז ווירקליך ניט געווען טאקטיש גענוג צו שיקען מר. ב. ראטנער אין א קאנפערענץ מיט דער יוניאן און ער איז צוריקגעצויגען געווארען. עס איז געווען א ריזיקאלישער שריט פון דער יוניאן צו מאכען פון דעם אן אישיו. די אסס'ן האט אבער דאן פערשטאנען, אז די יוניאן מיינט דא ניט זיך אריינצומישען אין איהרע אינערליכע פיהרונגען און וויל איהר זאגען א דעה, ווער עס זאל זיין איהר פערטרעטער. זי האט אנערקענט די מאנהאפטע שטעלונג פון דער יוניאן און דאמיט פעסטגעשטעלט דעם פרינציפ, אז ווען א מאנופעקטשורער ברעכט אומטער דעם אפמאך מיט דער יוניאן, אלע זיינע האנדלונגען זיינען קריגעריש, קען ער פאר דער זעלבער צייט ניט זיין קיין מלאך השלום, פון וועמענס ליפען עס דארף טריפען „גוד פעיטה" און „קאנפידענס", און „אינדאסטריעל פיעס", א. ז. וו.

אונזערע פערטרעטער זיינען שוין געגאנגען צו די קאנפערענצען מיט לייכטערע הערצער.

עס האט זיך אנגעפאנגען א סדרה פון אונענדליכע דעבאטען און ארגומענטאציעס. דער בעקאנטער לאיער הערי א. גארדאן פון דער אסס'ן, האט, פערטהיידיגענדיג זיינע „קליענטען", זיך בענוצט מיט אלע מיטלען, וואס אן ערפאהרענער אדוואקאט קען געפינען אין דעם ארסענאל פון ווארט־שפילעריי. די הויפט־טענה איז געווען, ווארום זאלען בלויז די ניו יארקער מאנופעקטשורערס טראגען די „לאסטען" פון ארבייטער־פאדערונגען? ווארום פרובירט ניט די יוניאן אויסשפרייטען איהר קאנטראל אויך אויף אנדערע שטעדט? די אינדוסטריע דערווייטערט זיך פון ניו יארק, ווייל די מאנופעקטשורערס קענען ניט נאכקומען די פערלאנגען פון די ארבייטער וואס זיינען ארגאניזירט; מאנופעקטשורערס פון אנדערע שטעדט האבען א פרייע האנד צו קאנקורירען מיט ניו יארקער; א. ז. וו.

ברודער ס. שאר האט דאן מייסטערהאפט אנאליזירט די אלע טענות, בעווייזענדיג, אז גאר פיעלע מאנופעקטשורערס פון דער אסס'ן האבען מיט זייערע האנדלונגען אבגעשוואכט דעם סענטימענט פון דער יוניאן אין זייערע שעפער. דאס האט געבראכט צו דעם, אז פיעלע שעפער האבען זיך ארויסגעגליטשט פון דער יוניאנס קאנטראל. צוליעב דעם איז די יוניאן ניט געווען פינאנציעל בכח מיטצוהעלפען דער אינטערנעשיאנעל יוניאן צו ארגאניזירען די ווהייט גודס אינדוסטריע איבער'ן לאנד. אויב די ניו יארקער מאנופעקטשורערס זיינען ווירקליך פעראינטערעסירט, אז די גאנצע אינדוסטריע זאל ארגאניזירט ווערען, האבען זיי ניט געטארט האנדלען אזוי, אז די יוניאן זאל זיין געצוואונגען צו שיינקען איהר גאנצע אויפמערקזאמקייט אויף ניו יארק. נאך מעהר, ניט האבענדיג קיין פולע קאנטראל איבער פיעלע אסס'ן שעפער, ווייל ניט אלע ארבייטער פון דיעזע

אן אנדער סקייל פאר ריבאנערס און עקזאמינערס, וואס איז א מינדער־ווייכטיגער ברענטש פון טרייד.

צווייטענס, עס מוז זיין א בעשטימטע פארמע ווי צו סעטלען פרייזען פאר שטיק־ארבייטער און צו דעם א מינימום רייט, א באזיס, אויף וועלכען איפן פרייזען זאלען געסעטעלט ווערען. דורך דעם רזשענעראל סטרייק אין 1913, האבען די שטיק־ארבייטער געוואונען אזא מינימום־רייט. דאס איז געווען 20 סענט א שטונדע. צו דעם, האבען זיי אויך געקראגען 10 פראצענט א העכערונג אויף זייערע פערדיענסטען, ביי דער ענדע פון יעדער וואך. ארויסגעוויזען האט זיך, אז דיעזע 10 פראצענט האט קיין גרויסען קיום ניט געהאט. ביים סעטלען א פרייז פאר א נייעם גארמענט, פלעגען מאנופעקטשורערס טענה'ן, אז די 10 פראצענט איז שוין אריינגערעכענט אין דעם געסעטעלטען פרייז. דאס פלעגט ברייגגען צו צווייטיגקייטען און די ארבייטער האבען פון דעם ניט אימער פראפיטירט. די יוניאן האט דארום פערלאנגט, עס זאל זיין א קלאהרע פארמע פון סעטלען פרייזען מיט א בעשטימטער פרייז קאמיטע אויף א בעשטימטען מינימום־רייט.

דריטענס, די וואך־ארבייטער זאלען קריגען א רייז. און פערטענס, עס זאל זיין קלאר דער פונקט פון יוניאן מעמבערס אין די שעפער; אין קלארע ווערטער זאל ארויסגעזאגט ווערען, אז מאנופעקטשורערס זאלען זיין פערפליכטעט צו בעשעפטיגען יוניאן מעמבערס. דער פאראגראף פון אונזער אלטען אגרימענט וואס רעדט וועגען דעם איז ניט קלאר. די גאנצע צייט, וואס דער אלטער אגרימענט איז געווען אין קראפט, האט די יוניאן אימער געהאט אויסצוזעצען נעגען גאר פיעלע מאנופעקטשורערס. זייערע האנדלונגען אין די שעפער האבען אפט געטראגען דעם כאראקטער אבצושוואכען דעם יוניאן־סענטימענט אין שאפ. די פערטרעטער פון דער גריוועגס באארד פון דער אסס'ן האבען אפט זיך בעצויגען ניט ערנסט צו דיעזער פראגע. די יוניאן האט דארום געפאדערט א קלאהרע שטעלונג, אהן מררשים און אהן פשט'לעך.

אט דאס זיינען געווען די הויפט פאדערונגען וואס האבען געדארפט ענטפערען אויף די נויטען פון דער יוניאן און די אנגעקליבענע איבלען אין טרייד.

כדי צו מאכען פאפולער דיעזע פאדערונגען, מיט דעם אנצינדען א בעגייסטערונג אין די הערצער פון די מאסען פון טרייד, האט זיך ווידער געפאדערט א לעבעדיגער, ריהרעוודיגער קעמפעין. די זומער־מאנאטען פון 1914 זיינען שוין געווען פאראיבער. עטוואס מעהר ארבייט האט זיך אין די שעפער בעוויזען. ווידער א סעריע שאפ־מיטינגען, ווידער א רייהע דיסטריקט־מיטינגען. אונזערע עקזעקוטיוו מעמבערס און שאפ טשערלייט אונטער דער פיהרערשאפט פון די בעאמטע האבען אנגעווענדעט ענערגיע און פלייס און עס איז ארגאניזירט געווארען דעם 5טען נאוועמבער א דעמאנסטראציע אין קופער יוניאן, וואו מענעדזשער ס. שאר, האט פון די גרויסע מאסען פון טרייד געקראגען א מאנדאט דורכצופיהרען א סעטעלמענט מיט דער אסס'ן, לויט זיינע בעסטע מעהיגקייטען. ווען ארויפגעצוואונגען ווערען א קאמפף, זיינען מיר בערייט דאס אויפצונעהמען.

די שטימע וואס איז ארויסגעשריען געווארען ביי דעם קופער יוניאן מיטינג, האט אבגעהילכט ווייט און ברייט. די מאנופעקטשורערס האבען דערשפירט, אז דער קריזיס האט ניט אין גאנצען געטוידט דעם גייסט פון די וואהייט גודס ארבייטער, האט ניט אויסגעלאשען דאס ליכט, וואס איז אנגעצונדען געווארען אינ'ם רזשענעראל סטרייק פון 1913 און די אסס'ן האט איינגעלאדען די יוניאן צו א קאנפערענץ, אויפצונעהמען די נייע פאדערונגען.

די קאנפערענצען מיט דער אסס'ן.

. די קאנפערענצען האבען זיך אנגעפאנגען די צווייטע וואך אין נאוועמבער 1914. ביי פיעלע קאנפערענצען האבען אויך אנטהייל גענומען פרעזידענט ב. שלעזינגער און דער ראמאלסדינגער רזשענעראל סעקרעטער מ. זיגמאן. פערטרעטער פון דער קאטערס יוניאן לאקאל 10, זיינען געווען ביי אלע פערהאנדלונגען, עס איז אבער אויסגעפאלען דער גורל אויף אונזער יוניאן, צו שפיעלען די פיהרענדע ראלע ביי די קאנפערענצען. לאקאל 10 האט וועניג נחת פון די קאטערס פון אונזער טרייד, פאר די קאטערס יוניאן איז דארום דער סעטעלמענט מיט דער „קאטען גארמענט מאנופעקטשורערס אסס'ן" ניט געווען קיין לעבענס־פראגע. אונזערע אינטערנעשיאנעל בעאמטע ווידער, ווייסען, אז די פערוואלטונג פון אונזער לאקאל איז פעראנטווארטליך געווען, ניט צו מאכען קיין פאלשען שריט. זיי האבען דארום איבערגעלאזען פאר אונזערע פערטרעטער אליין, צו טהאן די נויטיגע

לעבעדיג בעגראבענע

(א בילד פון לעבען, דערצעהלט פון א רעטושארקע און איבערגעגעבען צום דרוק)

פון מרים קארפילאוו.

אריינגעשריעבען אין מיין קליין ביכעלע מיין אדרעס מיט א ביטע דערצו, אז אין פאל איך ווער געהרג'עט זאל מען מיך וויסען וואו אהינצוטהאן, בין איך אוועק צו טיימס־סקווער, וואס פעראייניגט 7טע עוו. און בראדוויי, זוכען א „דזשאב".

די אויטאמאבילס, קארס, עקספרעסען, מעגשען, פערד און וועגנע האבען ניט געלאזען א כטרים איבערגעהן. דערצו זיינען די פערביי־געהער געווארענט געווארען פון די רויטע פאהנען פון די ארבייטער וועלכע האבען מיט דינאמיט אויפגעריסען די ערד צו מאכען וועג פאר'ן נייעם סאבוויי. ס'איז געוועזן אנפאנג נאוועמבער.

איך בין ענדליך שטעהן געבליבען פאר דער גרעסטע פון אלע גרויסע פאטאגראפיעס, „איירנינקייט", וואס האט מיט'ן „פנים" צו בראדוויי געקוקט איינלאדענד. דערפאר אבער מיט'ן זייט וואס פאר די ארבייטער — אבשטויסענד. קיין וואונדער; ס'איז דארט אמאל געוועזן א שטאל פאר פערד און נאראדוש פאר אויטאמאבילען. די פלארס זיינען דעריבער געוועזן איינגעזאפט מיט אויל, געזאלין און קעראסין. ס'האט געטויגט אויפ'ן פייער... דערצו געהענדיג אין אנבעטראכט אז עס איז ניט געוועזן קיין עלעווייטער, קיין פייער־עסקייפ און די טרעפ פון דינע ברעטלעך האבען געקרעכצט אונטער די פיס פון עלטער־שוועבע. איז דאס געוועזן איינע פון די ריכטיגע פייער־פאסטקעס. איך בין דערפאר ניט געוועזן גענייגט אנצוקומען אהין ארבייטען, בין געשטאנען און זיך געשלאגען מיט דער דעה — צו שטעלען דארט מיין לעבען אין קאן ארער — שטארבען מיט א נאטירליכען טויט.

אבער, האב איך זיך געטראכט, איך וועל דאך איבער אזוי ווי סיי ניט לעבען. וואס איז דאס לעבען אין גאנצען פאר אזא טהייערע זאך? פריהער שפעטער, וועמען ארט'ס!

מיט אזעלכע געדאנקען בין איך ארויפגעקראכען אויפ'ן העכסטען פלאאר און דארט באגעגענט געווארען פון'ם „העד רעטושאר" (פארמאן), א פיינער מאן מיט קארעקטע מאנירען. מיט א נאסט־פריינדליכען שמייכעל האט ער מיך אויסגעפרעגט ווי לאנג און ווי גוט איך ארבייט, אביסעל נאכגעטראכט און געבעטען מיך זעצען זיך אויף פרובע.

דער ארבייטס־צימער איז געוועזן איינגעארדענט נאר אנדערש ווי אין אנדערע פאטאגראפיעס. אין אלע זיינען די סטענדס געשטאנען צום וואנט, ביי פענסטער, אין איין רייהע, און דא נאר אויף טישלאך אנגעשטעלט אין מיטען. אויף יעדער טישעל א סטענד מיט 6 פלעצער פאר 6 רעטושארען. און עלעקטרישער לאמפ אינוועניג פון יעדער סטענד האט געגעבען ליכט צו 6 ארבייטער אויף א מאל — א סך בילינער ווי צו איינציגע לאמפען פאר יעדערען בעזונדער. דער „באס" האט, ה. ד. פערשטאנען עקאנאמיע...

די איינציגע פענסטער פון דעם שטאלטעסיגען צימער איז געוועזן פון דרויסען פערמאכט מיט אייזערנע לאדען און אינוועניג פערצויגען מיט א שווארצע „ווינדאו שייד", אז ס'זאל ניט אריינדרינגען קיין שיין פון טאגליכט צו שוואכען די עלעקטרישע בעלייכטונג וואס דארף זיין שטארק קאנצענטרירט פאר נעגאטיוועז.

ארום 5 סטענדס זיינען געוועזן ארומגעזעצט מיט רעטושארען פון פערשיעדענע קלאסען, נאציאנאליטעטען און עלטער. און בלויז איין סטענד מיט רעטושארקעס. 3 ווייבער, מיט פערוועלקטע געזיכטער און מידע אויגען.

עס האט זיך קוים געקענט גלויבען, דאס דער פינסטערער שטאל־צימער געפינט זיך ערגעץ אין דער הויך און ניט אונטער דער ערד. אזוי אבגעריסען, אבגעשלאסען האט זיך אין איהם געפיהלט פון דער גאנצער וועלט. און מעה־

שעפער זיינען מיטגליעדער אין דער יוניאָן, צוליעב דאָס פאַלשע אויסטייטשען דעם פּאַראַגראַף פונ׳ם פריהעריגען קאָנטראַקט, וואָס רעדט וועגען דעם, — פערלעצען די בעלי בתים פון דיזע שעפער דעם קאָנטראַקט אויף אַלע אופנים. ניט איבעראַל זיינען דאָ די זעלבע קאָנדישאָנס. און עס קומט אויס, אַז מאַנופעקטשורערס פון דערזעלבער אַסס׳ן קאָנקורירען מיט זייערע אייגענע „ברידער“, מיטחברים...

די טענות פונ׳ם צווייטען צד זיינען אַלזאָ צוריקגעשטויסען געוואָרען.

און אַזוי האָבען זיך געצויגען וואָכען. און אָט דאַכט זיך, איז מען שוין געקומען צו אַ שלום; די אַססאָסיאיישאָן דאַרף בלויז אינדאָרסירען דעם אָבמאַך פון זייערע פערטרעטער מיט די פערטרעטער פון דער יוניאָן; איז אָבער דאָרט קיין איינינקייט ניט געווען; האָבען זיי צוריק געוויזען וואָס זייערע פערטרעטער האָבען אָנגענומען. ווידער אַלזאָ קאָנפערענצען און דעבאַטען. און אָט שוועבט נאָר אַ דזשענעראַל סטרייק אין דער לופט. אַן אָנגעשטריינגטע שטימונג. ענדליך האָט מען זיך איינפערשטאַנען און דעם 6טען מאַרטש 1915, איז אונטערשריבען געוואָרען אַ נייער קאָנטראַקט, אויף בעדינגונגען, וואָס דאַרפען זיין אין קראַפט ביז דעם 6טען מאַרטש, 1917.

ווי אונזערע מעמבערס האָבען אויפגענומען דעם סעטעלמענט.

די 4 הויפּט פאָדערונגען וואָס די יוניאָן האָט אַרויסגעשטעלט זיינען געוואונען געוואָרען. אַ מינימום סקייל פאַר וואָך־אַרבייטער איז פעסט געשטעלט געוואָרען. דורך דעם האָבען גאָר פיעלע וואָך־אַרבייטער געקראָגען אַ העכערונג פון אַ דאָלאַר און אַ האַלב און צוויי דאָלאַר אַ וואָך. די וואָך־אַרבייטער וואָס האָבען פערדיענט מעהר, ווי דער סקייל פאָדערט, האָבען אויך געקראָגען אַ העכערונג פון אַ דאָלאַר אַ וואָך צוטהיילט אין צוויי מאָל. פאַר די שטיקאַרבייטער איז קלאָר אַרויסגעבראַכט געוואָרען די פאָרמע פון סעטלען פרייזען דורך אַ טעסט, אונטער דער אויפזיכט פון דער פרייז־קאָמיטע, אויף אַ בעשטימטען מינימום־רייט. וועגען יוניאָן־אַרבוזטער אין די שעפער, מוזען אַלע די, וואָס האָבען זיך אָנגעשלאָסען אין דער יוניאָן, זייט אונזער דזשענעראַל סטרייק אין 1913, ווערען גוט־שטעהענד. און עס איז קלאָר פעסטגעשטעלט געוואָרען דער פּרינציפּ, אַז „אַלע וועלכע געניסען די פּרוכט פון דער יוניאָן זאָלען אויך טראָגען איהרע פליכטען“.

די אַלע איינריכטונגען וואָס זיינען איינגעפיהרט געוואָרען דורך אונזער דזשענעראַל סטרייק און דורך דעם לויף פונ׳ם פריהעריגען קאָנטראַקט, זיינען ווידער בעטאַנט געוואָרען, און אונזערע מעמבערס זיינען דורך דעם פערזיכערט געוואָרען, אַז זייער אָרגאַניזאַציאָן וועט אַרבייטס־פעהיג צו בעשיצען זייערע אינטערעסען.

נאָך דעם אָבמאַך מיט דער אַסס׳ן, האָבען די אינדעפּענדענט מאַנופעקטשורערס בענייט זייערע קאָנטראַקטען, און פיעלע מיט גרעסערע געווינסען פאַר די אַרבייטער פון דיזע שעפער.

אונזערע מעמבערס האָבען דעם סעטעלמענט אויפגענומען מיט בעגייסטערונג. ניט נור דער מאַטעריעלער געווינס האָט זיי אַריינגעבראַכט אין אַ שטימונג פון פרייד און ענטהוזיאַזם. עס איז פאַר זיי קלאָר געוואָרען דער מאָראַלישער כח פון זייער אָרגאַניזאַציאָן, וואָס האָט אין אַ שווערער, דריקענדער צייט פערמידען אַן אָפּענעם, פערביטערטען קאַמפּף און דאָך דורכגעפיהרט נייע פערבעסערונגען, אַזוי, אַז זי איז בעגריסט געוואָרען פון דער גאַנצער אַרבייטער בעוועגונג.

אין די דיסטריקטען פון די אינדעפּענדענט שעפער וואָס זיינען דאַן געווען אונטער דער אויפזיכט פון די ברידער וו. דייוויס און ס. זייעטץ, זיינען אויך פערמידען געוואָרען סטרייקס.

די יוניאָן איז דורך די אַלע פריעדליכע סעטעלמענטס בעלעבט און דערפרישט געוואָרען. דורך דער גרויסער אַגיטאַציאָן, וואָס איז דאַן געפיהרט געוואָרען, האָבען פיעלע נייע מעמבערס אַריינגעשטראָמט אין דער יוניאָן. אין דעם פינאַנס־דעפּאַרטמענט פון אונזער יוניאָן, וואָס ווערט געפיהרט פון שוועסטער מאָלי ליפשיטץ, איז געוואָרען ביזי. די טרעזשורי פון דער יוניאָן איז רייכער געוואָרען. אַ ניי לעבען האָט אָנגעפאַנגען צו ווינקען פאַר די גרויסע מאַסען פון אונזער טרייד.

(ווייטערעס אין נעכסטען נומער)

סיתה, צו וואס? ביזט דאך שוין אזוי גוט ווי געשטארבען, געה וואיעווע מיט א טויטען מענשען! — האט זיך דער „סקעלעט" געוויצעלט,— דו בעסער געה, קריך אין דער ערד אריין, דו טובערקולאז, וואס דו ביזט, באציל, מיקראב! פיינסט אז דו וועסט שטארבען וועט שוין די וועלט אונטערגעהן? מ'וועט שוין ניט קענען האלטען קיין מלחמה? אלע מלוכות וועלען זיך מוזען אונטערגעבען צו ווילהעלמ'קען? אונזער „באס" אויך, באסטען זאל ער, וועט אויף דיין ארט געפינען צעהן אנדערע. ביזט, ווי זאגט דיין זשיטלאווסקע? — א שרייפעלע אין דער גרויסער קאפיטאליסטישער ראד פון אינדוסטרי, און א פערזשאווערטע שרייפעלע, איך זי פליען!

— אהא „זשיפטשיק". האט זיך שוין צורעדט! — האט דער „טויטער" א לאך געטהאן.

— אז איך רייד, רייד איך, ווי א לעבעדיגער מענש. — האט זיך „זשיפטשיק" אבגערופען, — דו אבער רעדסט ווי א טויטער. ווילסט שטארבען? געה, שטארב זיך געזונטערהייט. ניט פאריאמער אבער דאס לעבען אנדערע, ווארענע שווארצע, וואס דו ביזט. ס'איז געקומען א מיידעל א נייע, א פרישע, א געזונטע האט ער זיך צוזונגען פאר איהר וועגען טויט. ווילסט זי אבשרעקען? ווילסט זי זאל לאזען דעם דזשאב און דו זאלסט האבען מעהר סטעדי ארבייט? מיר פערשטעהען די קונצען, ברודער לעבען! „קאלענא פא פראפעסיאי", — האט זיך דער רעדנער צו מיר געווענדעט, — הערט איהם ניט וואס ער רעדט. האט אויף איהם קיין פעראיבעל ניט, ווארום ער איז א משוגענער! ער איז א טויטער מענש, ער איז גאר קיין מענש ניט! איהר רעדט צו מיר. איך ארבייט שוין דא, איך געדיינק שוין ניט ווי לאנג און וועל נאך ארבייטען ביז'ן טויט. כ'וועל דא שטארבען מיט'ן פענסיל אין האנד. מיין לעצטען אטהעם וועל איך אבציהען איבער א נעגאטיוו פון אן אקטריסע, מיין לעצטער ווארט וועט געהערען צום „באס". ער וועט זעהן וואס פאר א טהייערער פערד איך בין געווען, ווי געפאלען איך בין געבאך אין די האלאבאליעם, און זאגען צו אייך אלעמען: אט, לערנט זיך פון איהם...

אלע האבען געלאכט איבער די רייד פון זייער הויפט „אטרעקשאן", זייער, ווי איינער האט איהם דארט אויף זיין שפראך אנגערופען, „צאלע צאפלען". ער, ערמונטערט פון דעם געלעכטער, האט ווייטער גערעדט ארויסצורופען נאך מעהר געלעכטער, ביז דער „הער" האט געבעטען ס'זאל זיין שטילער. מען האט איהם אבער ניט געפאלגט און געטומעלט, אזוי ווי אבזאגענדיג זיך פון דער וועלט, וואלטען זיי זיך אבגעזאגט פון א קאנטראל איבער זיך. דער „סקעלעט" האט זיך אויסגעצייכענט מיט זיין סארקאזם, וואס איז ביסלעכווייז אריבער אין ציניזם; דער „טויטער" מיט זיין ערביטערונג געגען לעבען... דער עקסטערן מיט גלייכגילטיגקייט צו וואס ס'זאל ניט זיין. די איטאליענישע, דייטשע, שפאנישע, אונגארישע און אנדערע רעטושארען האבען גלאט געטומעלט. איינער האט ניט פערשטאנען, האט זיך ניט אינטערעסירט צו פערשטעהן וואס א צווייטער רעדט. זיי האבען פון צייט צו צייט געקוקט מיט נייגעריגקייט אויף דער נ י י ע ר, אויף מיר, כ'האב עס געזעהן און געפיהלט.

מיין ארבייט איז געפעלען געווארען. כ'בין ג ע ב ל י ב ע ן ארבייטען.

ווען די שווארצע טהיר האט אונז אין גאס ארויסגעשפיים בין איך פערבלענדעט שטעהן געבליבען פאר'ן איינגעטונקטען אין עלעקטרישע בעלייכטונג בראדוויי. עלעגאנטע, רייךפערפוצטע דורכפאהרער און פערבייגעהער זייגען געאיילט געפאהרען, געגאנגען, גאר ניט שיינקענדיג קיין אויפמערקזאמקייט די מיט בלאיבעשטויבטע קינסטלער, וועלכע האבען אין פילע פון זיי געזעהן די יעניגע, אויף וועמעס בילדער מאכען זיי האבען אבגעגעבען זייער לעבען. איך האב צו איינער פון די רעטושארקעס געזאגט:

— ווי ניט גוט עס איז צו זיצען און ארבייטען אין דער פינסטער איז עס דאך בעסער ווי צו שטעהן דא אזוי און זעהן דעם גלאנץ, דעם לוקסוס פאר וועלכען מיר פערלירען זיך אזוי. עס דערמאנט מיך אן אזא חלום: קוממט אריין אין א העל־בעלויכטענעם זאאל, צווישען שעהן־פערפוצטע מענשען און כאפסט זיך, ביזט בארוועס, גאר אהן שיך! די גאנצע רייכקייט, די שעהנקייט פערלירט איהר פראכט דורך די גלייכגילטיגקייט מיט וועלכע זי קוקט אויף דיר פון אויבען אראפ. עס פרעסט די נשמה. עס דריקט צו דער ערד. עס מאכט דיך פיהלען קליין, שוואך און עלענד. ניט ווילענדיג ווילט זיך צוריק אין דער איינזאמער פינסטערניש, זיין אבגעטהיילט פון דאס וואס די אויג זעהט און מ'קען ניט נעהמען. קען מען ניט נעהמען אנטהייל אין לעבען דארף מען שטארבען... אין גאנצען שטארבען, זיך ניט נור לעבעדיג בעגראבען.

— אה, די רייכע האבען זיך זייערע צרות—

רערע פון די אַרבײטער האָבען אויסגעקוקט מעהר טויט ווי לעבעדיג. די בייזע לאַמפּע פון צייט אין דער פינסטערניש און שטויב האָט אונערבאַרימליך איבערגעלאָזען צייכענס פון מעכטיגען דרוק אויף זייערע פּנים׳ער. דאָס ש ע ה נ ע ן אַנדערע האָט זיי אַליין נאָר ניט געשעהנט. יונג מאַכענדיג אַנדערע האָבען זיי זיך געעלטערט, די קנייטשען פון אַנדערע אַרי־בערגענומען אויף די אייגענע געזיכטער...

כ׳האָב דערקענט אין דער פינסטער דעם רעטושאַר־עקספּערן פון סלעג׳ס סטודיאָ. ווי ער האָט זיך דאָס געלערענט אין די אָבענדען, גע־גרייט צו ע פּ ע ס, געמאַכט פּלענער אַרויס־צורייסען זיך פון דער ע ר ד ע ל ע ר מלאכה וואָס גיט קוים „וואַסער אויף קאַשע“. ניט אויסגעהאַלטען, חתונה געהאַט און געבליבען צייט יאָהרען „סטיקען“ צום „דזשאָב“ מיט׳ן אונטערטעניגען אויסדרוק אין די האַלב־אויס־געלאָשענע אויגען...

— „דאָ איז ניט גוט — האָט ער מיך גע־נומען ב ע ק ע נ ע ן מיט׳ן פּלאַץ — שטויב, שמוץ, אָהן לופט, אָהן טאָג־ליכט, אָהן און עלע־ווייטער, אָהן פייער־עסקייפּס און אָהן א מעג־ליכקייט אַרויפצואַרבייטען זיך. די אַרבייט פאָדערט מען דאָ דוקא זאָל זיין זעהר, זעהר שעהן געמאַכט. ס׳איז מעהרסטענס פאַר אַקטרי־סעס, אַקטיאָרען, וועמעס בילדער מ י ו ז ע ן נ ע ה מ ע ן דעם עולם מיט שטורם. דער פייער דעפּאַרטמענט ערלויבט א 25 מענשען אויף דעם פלאָר און פאַראַן זיינען דאָ אַרום 50. דורך איין שוועבעלע קענען אַלע פער־ברענט ווערען אויף אַש. מען הייסט אַרבייטען „אָווערטיים“ און מ׳צאָהלט דערפאַר ניט מעהר ווי געוועהנליך. די בעהאַנדלונג איז אויך ניט פון די זעהר איידעלע. מען בעהאַנדעלט אַלע־מען ווי א סטאַדע בהמות.

— און דאָך אַרבייטען דאָ מענשען יאָהרען לאַנג — האָב איך באַמערקט.

— מענשען! — האָט ער איראָניש א לאַך געטהאָן. „קאַב זשע לידי!“ דאָס זיינען מאַ־שינעס. טויטע מענשען...

— אַלץ איז דאָ בעסער ווי אין די טרענטשעס. — האָט זיך א נור־וואָס אַריבערגע־קומענער „פון דער אַנדער זייט“ אָבגערופען. ווען איהר וואָלט, ווי איך, פערזוכען צו זיין אונטער א האָגעל פון קוילען...

— נו, יע, ס׳איז ווי מען קוקט, קוקט מען אַרויף איז זיך ניט גוט, קוקט מען אַראָב אין יענעם גאָך ערגער.

— מאַ קוקט אַראָב — האָט יענער אַן עצה געגעבען.

— אַרויף צי אַראָב, דער פאַקט איז אַז מיר זיינען אויף גרויסע צרות, טאַקי ווי דער זאָגט: טויטע מענשען.

— „והאָט קען יו מאַך?“ — האָט זיך איי־נער א חכמה געטהאָן. אַט זאָג דו, וואָס דו ווייסט שוין נאָר נאַרישעס, ווי אַזוי קען מען זיך מאַכען בעסער, נו?

— א הויקערדיגען וועט אפילו דער קבר אויך ניט אויסגלייכען. — האָט דער, וואָס ווייס נאָר נאַרישעס, געענטפערט.

דאַן בין איך אַריינגעפאַלען אין מיטען די רייד מיט מיין פראַגע, וואָס האָט זיך שוין באַלד מיר אַליין דערעסען: פאַר וואָס ניט מאַ־כען א יוניאָן?

— זיי וועלען בעסער מאַכען מיט דער נשמה ווי מאַכען א יוניאָן! — האָט זיך פון א נאָהענ־טען סטענד געלאָזט הערען. — מיר זיינען דאָך עפּעס א י נ ט ע ל י ג ע נ ט ע ן, זיינען מיר, איז ווי אַזוי וועלען מיר זיך דאָס עפּעס אָרגאַ־ניזירען, ווי אַזוי? ווי פּאַסט עס עפּעס פאַר קינסטלער צו האָבען א יוניאָן קאַרד? אַט א קאַרד פאַר׳ן זייגער, וואָס סטעמפּט יעדען מאָל אָפּ די צייט, די מינוט, ווי אין א פעקטאָרי, דאָס האָבען מיר. און ברענען קענען מיר ווי אין די טרייענגעל, נאָך גיכער, און אַרבייטען לאַנגע שטונדען און קריגען קראַנקע לונגען, אַרויסגעה־מען זיך די אויגען, בלינד ווערען, דאָס פּאַסט פאַר אונז. נאָך לאַנג וועלען מיר פינסטערען, זיין אָבגעטהיילט, אָבגעשטאַרבען פון דער גאַנ־צער וועלט. איך זעה ווי איך בין שוין גע־שטאָרבען.

— יתגדל ויתקדש — האָט איינער, א סין סקעלעט פון א מענשען, גענומען אוים׳ן קול זאָגען קדיש, און דער „טויטער“ האָט זיך ווייטער גערעדט:

— מאָרגע, מאָרגע, ווען עמיצער פערזעצט מיך אויף איין יאָהר אין געפענגניס, וואָלט איך זיך דערפאַר מיט איהם גערעכענט א גאַנץ לע־בען און דאָ, אַז איך האָב מיר אוים׳ן גאַנצען לעבען פערזעצט אין א לעבעדיגען קבר, שווייג איך, כ׳מהו מיר נאַריישט. פאַר וואָס?

— א שעהנע פראַגע, נור א נאַרישע. וואָס קענסטו זיך טהאָן. וועסט זיך אַנטהאָן א

טענס, ווי אזוי און דורך וועלכע מעטאָדען דאָס צו טהאָן?

נאָך דער מלחמה וועט יעדער פאָלק פיבעריש שטרעבען גוט צו מאַכען דעם שרעקליכען ניוועסט. שוין זאָגאר היינט זיינען זיי וועגען דעם שטאַרק בעזאָרגט. דאַן וועט עס זיין די איינציגע פראַגע אויף דער טאָגעס אָרדענונג. וועגען דער נויטוועגדינקייט פון איבערבויען וועלען קיין צוויי מיינונגען נישט זיין. וואו מען וועט זיך אפשר ניט איינשטימען, וועט זיין אין די מ ע ט אָ ד ע ן פון איבערבויען. און די שטרייט־פראַגע וועט זיין צווישען די וואָס וועלען זוכען זיך אומצוקעהרען צו דאָס אלטע און די וואָס וועלען ווירקען פאר נייע, וויסענשאַפטליכע מעטאָדען.

די קריעגס נאַציאָנען און די וועלט בכלל וויסען נור פון צוויי מעטאָדען; איין מעטאָדע איז די אלטע, די מעטאָדע דורך וועלכער די גאַנץ אלטע ציוויליזאציעס — מצרים, בבל, אשור, גריכענלאַנד, רוים און אנדערע — האָבען זיך ארויסגעארבייט און נאָך דעם געבראָכען די קעפּ. די דאָזיגע מעטאָדע איז געווען — די פערשקלאַפונג פון די מאַסען. אונטער דעם קאַפּיטאַליזם איז די מעטאָדע טיילווייז געענדערט געוואָרען. די מאַססען זיינען כלומר'ש בעפרייט געוואָרען, אָבער זיי זיינען נאָך אלץ עקאָנאָמיש פערשקלאַפט.

א צווייטע מעטאָדע איז — די פעראייניגונג און אָרגאַניזירונג אויף א וויסענשאַפטליכען, סאָציאַליסטישען אופן פון אלע פּראָדוקציאָנס־קרעפטען פון דער נאַציאָן און (פאַרוואָס מאַקי ניט?) פון דער וועלט.

נאָך דער מלחמה, ווי זי זאָל זיך ניט ענדיגען, מוזען די פעלקער, איינצינווייז און צוזאַמען — איינפיהרען א גאַנץ אנדערע ווירטשאַפט. נאַציאָנאַל, אום זיך צו ראַטעווען; אינטערנאַציאָנאַל, אום בעהאָלפען צו ווערען דורך דער הילף פון אנדערע נאַציאָנען. און זיי וועלען דאָס מוזען טהאָן דורך דער סאָציאַליסטישער מעטאָדע, צוליעב פאָלגענדע אורזאַכען:

ווייל די אלטע מעטאָדע איז געווען א שרעקליכע אויסבריינגנעריי פון פיזישע און גייסטיגע קרעפטען. אונטער די סיסטעמען פון שקלאַפעריי און פאַנטשיזנע האָט געהערשט אבסאָלוטער צוואַנג. די ארבייטס כחות האָבען געמוזט פּראָדוצירען אונטער דער מורא פונ'ם בייטש. אין דער קאַפּיטאַליסטישער געזעלשאַפט מוזען די ארבייטער פּראָדוצירען אונטער דעם עקאָנאָמישען בייטש — די מורא פון הונגער. און חוץ דעם וואָס צוואַנג שטערט דעם ארבייטער, אנשטאַט וואָס עס זאָל איהם העלפען אין דער ארבייט, האָט עס נאָך דערצו דעם חסרון וואָס עס שאַפט שנאה, פאַלשקייט, פערביטערונג און ווידערשטאַנד. די אלטע ציוויליזאציעס האָבען צוליעב דעם פערקירצט זייער לעבען.

די קאַפּיטאַליסטישע געזעלשאַפט, ווידער, פיהלט זיך שטענדיג אונזיכער. זי ציטערט אימער פאַר סטרייקס, אויפשטענדע און רעוואָלוציאָן. די געזעלשאַפט איז צוריסען און צוטהיילט. געוויסע עלעמענטען זיינען כסדר אויף מעסער־שטעך. די פּראָדוקציאָן איז ניט וויסענשאַפטליך אָרגאַניזירט. זי דיענט בלויז די אינטערעסען פון א קליינע צאָהל און ניט פון גאַנצען פאָלק. א גרויסער טהייל מענשען ארבייט גאָר ניט, נור פערברויכט און בריינגט אוים. וואו איהר גיט נור א קוק, זעהט איהר אויסבריינגנעריי פון מענשליכע קרעפטען, פון ענערגיע און געלד. און אומעטום זעהט מען צבוע'טסטווע, גרעפּס, שקר וכזב; אומעטום רייסט „יעדער פאַר זיך און די איבריגע צום טייוועל". אַם מאַקי די דאָזיגע רייסעריי האָט געבראַכט צו דער מלחמה.

קענען די נאַציאָנען נאָך דער מלחמה דורכפיהרען זייער איבערבויאונג און צוריק געווינען דאָס פערלאָרענע דורך דער אַבגעלעבטער, אונמענשליכער און נאַרישער מעטאָדע? זיי קענען אפשר יע, אָבער וועט דאָס פאָלק ערלויבען?

אמת טאַקע, עס וועגדט זיך פיעל אָן דעם פאָלק גופא און זיינע פאַרשטעהער. אָבער לויט געוויסע סמנים קען מען זעהן אן ערוואַכונג צווישען די ברייטע פאָלקס־שיכטען. אזעלכע פאָרשלעגע ווי עס ווייזען זיך פון צייט צו צייט דאָ און דאָרטען, אַז די רייכע זאָלען אבגעבען א העלפט פון זייער רייכטום כדי צו ראַטעווען די נאַציאָן, ווייזען וואוהין דער ווינט בלאָזט. די פאָלקס ערוואַכונג געהט אָן און זי וועט זיך אָנהויבען ארויסווייזען אין איהר פולען גאַנג נאָך דער מלחמה, ווען די פינסטערע כחות וועלען זיך בעמיהען צוריק צו שלעפען די נאַציאָנען צו דעם סיסטעם וואָס האָט פערורזאַכט דאָס אונגליק. דאַן וועלען די פאָרטגעשריטענע קרעפטען זיין אב פלאַץ אַנצואווייזען, אַז די מעטאָדע פון שטאַאטס אונטערנעהמונג און נאַציאָנאַלע פערוואַלטונג, וועלכע האָט געריענט

האט זיך די רעטושארקע אבגערופען. זיי, אז עס פעלט, איז א סך, און מיר קענען זיך אלע בענוגענען מיט א ביסעל.

— קענען מיר? — —

איינער פון די רעטושארען האט מיך אנגעיאגט, — ער איז געפאהרען אין איין וועג — און געהיימניספול דערצעהלט, דאס דער „הער״ האט עפעס מורא פאר מיר, ער האט געהערט זאגענדיג, אז וואו איך קום ארבייטען, ווערט דארט א סטרייק... איך זאל זיך וויסען ווי צו האלטען, ניט ליידען וועגען א יוניאן... ס'וועט סיי ווי סיי גארנישט ארויסקומען.

— אפשר וועט?

— עס וועט ניט.

— מ'קען ניט וויסען...

ביינאכט האט זיך מיר גע'חלום'ט דאס איך בין געשטארבען און מען האט מיך אראבגעלאזען אין א קבר, אבער ניט אליין, אין שטילקייט, נור מיט א סך אין טומעל...

געדאנקען צום ערשטען מאי 1916

פון א. ראזבורי.

וועט די וועלט נאך דער מלחמה פיהרען זיך אויף דער אלטען שטייגער — דאס הייסט, „יעדער פאר זיך און די איבריגע כאפט דער טייוועל״ — אדער וועט די וועלט בעקומען א גאנץ נייעם פנים? לאמיר ניט פערגעסען, אז די נאציאנען וועלען האבען געלערענט טהייערע לעססאנס פון דער מלחמה. די מענשהייט וועט האבען בעצאהלט שרעקליכע רבי־געלד.

דער אינדיווידואליסטישער פרינציפ האט די קריעגס נאציאנען ניט געקענט ארויסהעלפען אין זייער נויט אין דער צייט פון דער מלחמה. דער פאטריאטיזם האט געפלאקערט צווישען די מאססען פון די פעלקער. אבער וואס האבען געטהאן די פריוואט אונטערנעהמער? האבען זיי זיך אויך מקריב געווען פאר דער נאציאן ווי מיליאנען פראסטע ארבייטער? ניין! זיי האבען געריסען פון טויטע און פון לעבעדיגע און געשניטען גרויסע פראפיטען. אלץ וואס זיי האבען געגעבען זייער נאציאן אין פערלויף פון דער מלחמה איז געווען דורך צוואנג. די רעגירונגען, די עפענטליכע מיינונג האבען זיי געצוואונגען צו אפפערען א קליינעם טהייל פון זייערע רייכטימער. די נאציאן האט דורך זיי ניט געקענט געהאלפען ווערען.

פריוואט אונטערנעהמונג איז געווען א שטערונג פאר יעדע קריעגס נאציאן, און יעדע נאציאן האט געמוזט בעשריינקען די מאכט און די איינרייסעניש פון די פריוואט אונטערנעהמער און פראפיטען־זוכער. אין יעדען קריעגס־לאנד האט מען געמוזט אנווענדען די פרינציפען פון קאלעקטיוויזם. אפילו אין ענגלאנד, וואו דער אינדיווידואליזם און די היילינקייט פון פריוואט אייגענטום זיינען געווען שטארק איינגעפונדעוועט האט דער שטאאט איבערגענומען די אייזענבאהנען און געבראכט אונטער זיין קאנטראל פיעלע פריוואטע אונטערנעהמונגען. און די ארגאניזירטע ארבייטער אין יעדען לאנד האבען אנגעווענדעט זייער ערפאהרונג אין ארגאניזאציאנס זאכען צו העלפען זייער רעגירונג פיהרען דעם קריעג.

אינדיווידואליזם און פריוואטע אונטערנעהמונג האבען זיך ארויסגעוויזען אלס באנקראט אין דיעזער וועלט־פערצעהרענדער מלחמה. דער סאציאליסטישער פרינציפ פון שטאאטס קאנטראל און די פראדוקטיווע קרעפטען פון די ארבייטער, מיט דער הילף פון די טרייד יוניאנס, האבען אויפגעהאלטען די נאציאנען און אבגעהאלטען זיי פון צוזאמענברוך אין דעם ערנסטען וועלט־קריזיס וואס זיי האבען אויף זיך געבראכט מיט אייגענע הענד.

אט דאס זיינען די לעססאנס וואס די קריעגס נאציאנען בפרט און די גאנצע וועלט בכלל מוזען לערנען פון דער מלחמה. די פראגע איז נור: וועלען די ארבייטער, זייערע פיהרער און זייערע פריינד, זיין אויף אזוי פיעל ערוואכט און אויפגעקלערט צו בעטאנען אט דיעזע לעססאנס און איבערצייגען דאס פאלק און די געזעלשאפט אין זייער ריכטיגקייט?

צוויי וויכטיגע פראגען וועלען שטעהן פאר די קריעגס נאציאנען. ערשטענס, איבערבויאונג און צוריקגעווינען דאס פערלארענע; צוויי־

איסכרייבנעריי. אומעדום איז געווען גיהועסט און אונגעהויערע צייט און געלד פערלוסט. דאָס ענגלישע פאָלק האָט הונדערטער יאָהרען לאַנג געפיהלט זיך זיכער פון איבערפאַל פון א פרעמדען שונא און האָט זיך געלעבט געמיטהליך און בעוועגט לאַנגזאַם. שכרות, דלות, נויט, קראַנקהייט האָט געהערשט צווישען די פאָלקס־מאַסען אומעדום. די קאָנסערוואַטיווע אריסטאָקראַטען און לאָירדס האָבען, מיט זעלטענער אויסנאַהמע, כסדר רעגיערט איבער דאָס לאַנד און זייער פּרינציפּ איז געווען: „לאָז לויפען, לאָז געהן ווי עס געהט“.

די מלחמה האָט אויפגערודערט דאָס פאָלק פון זיינע פלעגמאַטישע געוואוהנהייטען, וועלכע זיינען געוואָרען ווי א צווייטע נאַטור, און איצט פרעגען אינטעלינגנטע מענשען און, צווישען זיי, ה. דזשי. וועללס: וואָס וועט זיין נאָך דער מלחמה? וועט די נאַציאָן בלייבען ביי די פערשימעלטע, אָבגעלעבטע פּאַראַנדקעס, וואָס האָבען איהר געבראַכט צום איצטיגען געפעהרליכען קריזיס, אָדער וועט זי לערנען פון דער מלחמה און איהרע שרעקליכע הוצאות אין בלוט און אין געלד איינצופיהרען מאָדערנע און ווערנינשאַפטליכע פּאַראנדקעס?

הגם וועללס רעדט נור וועגען ענגלאַנד, דאָך איז קלאָר, אז עהנליכע פערפּלאָנטערטע, שווערע פּראָבלעמען שטעהען פאַר יעדען לאַנד, וואָס איז פערוויקעלט אין דעם איצטיגען קריעג. וועללס ווייזט אָן, אז פון 6 ביז 10 מיליאָנען מענשען אין ענגלאַנד זיינען טיילווייז אין די טרענטשעס נופא, אָדער דירעקט בעשעפטיגט אין דער אונגעהויערער פּראָדוקציאָן וואָס די מלחמה האָט בעשאַפען. וועניגסטענס 5 זעקסטעל פון דיעזע מיליאָנען וועלען זיך דאַרפען נעהמען צו אַנדערע בעשעפטיגונג אין פערלויף פון א יאָהר נאָכדעם ווי פריעדען וועט איינגעשטעלט ווערען. דאָס גאַנצע סיסטעם פון מאַנופעקטור, האַנדעל און פערקעהר איז אומעדום צושטערט און ניט אין אָרדענונג. א נייע ווירטשאַפטליכע סיסטעם וועט מוזען איינגעפיהרט ווערען אין פערלויף פון איינינע מאָנאַטען. אונגעהויערע פאָלקס־מאַסען וועלען מוזען בעזאָרגט ווערען מיט אַרבייט און שפּייז און דאָס אַלעס וועט פּאַרקומען דאַן ווען די וועלט וועט זיין אין א שרעקליכען פינאַנציעלען קריזיס און פול מיט אלמנות, יתומים, קאַליקעס און הילפלאָזע מענשען מכל המינים.

דאָס לעבען פון כמעט א העלפט פון דער בעפעלקערונג וועט מוזען איינגעאָרדענט ווערען אויף ריכטיגע יסודות און דאָס איז, זאָגט וועללס, אן אַרבייט פאַר גייסטיגע ריעזען. אפילו ווען די איצטיגע מאַשינערי פון נאַציאָנאַלע פערוואַלטונג וואָלט געווען פאָלקאָמען, וואָלט עס אויך געווען א שווערע אויפגאַבע. ווי אָבער וועט דיעזע ריעזיגע אַרבייט דורכגעפיהרט ווערען, ווען יעדער קליין מענשעל וועט ציהען פאַר זיינע פערזענליכע אינטערעסען און יעדער דערפעל און שטעדטעל וועט וועלען מאַכען שבת פאַר זיך?

און וועללס איז טיעף איבערצייגט, אז ווייבאַלד די רעאָרגאַניזאַציאָנס אַרבייט וועט געטהאָן ווערען אין דעם אַלטען, קרעמערשען גייסט, אין דעם גייסט פון קנאה און מיסטריען, וועט זי קיינמאָל ניט דורכגעפיהרט ווערען. „די מלחמה“, זאָגט ער, „האָט דעמאָראַליזירט און געמאַכט צו שאַנד און שפּאָט די קלאַסע וואָס האָלט די רעגיערונגס לייצעס אין די הענד, און וויבאַלד גרויסע מאַסען אַרבייטסלאָזע, הונגעריגע מענשען, מענשען, וועלכע מען האָט געלערענט האַלטען וואַפען אין האַנד, מענשען צווישען וועלכע עס געפינען זיך א סך סימפּאַטישע אַפּיציערען, מענשען וועלכע זיינען אָנגעצויגען געוואָרען פון דער מלחמה — וויבאַלד מען זאָל אַזאַ מאַססע מענשען פּלוצים פּאַנאַנדערלאָזען אָהן א שום פּלאַן אָדער רעכענונג, בשעת די פּריזען פון לעבענסמיטעל זיינען געשטיגען און דירה געלד קאָסט מהיוערער, בשעת דער מסחור און אינדוסטרי זיינען אין א צורודערטער, פערפּלאָנטערטער לאַגע, וועט זיכער זיין אן אויפשטאַנד, א רעוואָלוציע. בלוט וועט זיך גיסען אין די גאַסען און עס וועט זיין א געיעג אויף די העררשער און רעגיערער“.

דאָס וועט זיכער פּאַסירען וויבאַלד מען וועט זיך ניט רעכענען מיט די געענדערטע אומשטענדען; ווען מען וועט ניט אַנגעהמען וויסענשאַפטליכע, פּלאַנמעסיגע מעטאָדען פון איבערבויאונג און רעאָרגאַניזאַציאָן. די טרויעריגע ערפאַהרונגען פון דער מלחמה זיינען ווי א הויזער כרעךאייזען דורכגעגאַנגען די נשמות פון די פאָלקס־מאַסען אין דער היים, און די נשמות פון די פאָלקס־מאַסען אין די טרענטשעס זיינען נע'טובל'ט געוואָרען אין טייכען בלוט און כוואַליעס פייער. דאָס האָט זיכער געשאַפען אין זיי א געוויסע האַרטקייט און ענטשלאָסענהייט און אויך פיעל האָפענונג פאַר דער צוקונפט. וואָס וועלען דיעזע מאַסען זאָגען, ווען מען וועט

דער נאציאן אין דער צייט פון דער מלחמה, אין דער צייט פונ'ם געפעהרליכען קריזיס איז די בעסטע מעטאדע פון איבערבויאונג און צוריקגעווינען דאס פערלארענע. און זיי וועלען פאדערען, אז זי זאל אויסגעארבייט און אויסגעבעסערט ווערען אין צייט פון פריעדען. זיי וועלען פאדערען, אז נאציאנאלע אייגענטום און שטאאטס פערוואלטונג זאלען הערשען און דינען די אינטערעסען פון די פראדוצירער.

נאכ'ן קריעג וועט יעדע רעגיערונג זיין שטארק אבגעשוואכט און דאס פאלק מעהר אדער ווענינער אויפגעקלערט. די מלחמה איז ווי א מעכטיגער גלאק; זי קלינגט און וועקט דעם עולם. זי רייסט אויף די אויגען. דאס פאלק וואס וועט זיך אומקעהרען פון די טרענטשעס וועט האבען געלערנט א וויכטיגען לעססאן. נים אומזיסט וועלען זיי זיך דארט האבען געוואלגערט מאנאטען און יאהרען. נים אומזיסט האט די צייט און די נויט פון דער מלחמה צונויפגעמישט ארים און רייך, אריסטאקראטען און פראסטע ארבייטער, געבילדעטע און אונגעבילדעטע. יעדע קריעגס נאציאן ווערט געריינינט אין דעם פייער פון דער מלחמה און מיר מעגען ערווארטען גרויסע זאכען, אויב נים א פאלשטענדיגע רעוואלוציאן, דאן ווענינסטענס גרויסע סאציאלע רעפארמען.

דאס גרויסע צוקונפטס-ווארט אין דער צייט פון דער מלחמה איז געוועזען א ר ב י י ט. און א ר ב י י ט וועט איצט פאדערען איהר חלק. א ר ב י י ט איז דאס צוקונפטס-ווארט פון דער צוקונפט און פון אלע צייטען. און ווען ארבייט וועט זיין ארגאניזירט וועט קיין רעאקציאנערע קראפט נים קענען ווידערשטעהן איהר ארגאניזירטען ווילען. טראץ די איצטיגע ליידען און טראץ די פעסימיסטען איז די צוקונפט ליכטיג און נים פינסטער.

דער נייער גייסט נאך דער מלחמה

א שטיקעל נביאות פון איינעם פון די מאדערנע, וויסענשאפטליכע נביאים פון אונזער צייט — דער בעריהמטער ענגלישער שריפטשטעלער —

ה. דזשי. וועללס*)

(וועללס האט זיך בעריהמט געמאכט אין ענגלאנד מיט זיינע ראדיקאל-סאציאלע ערצעהלונגען און אנדערע שריפטען. ער האט בעקרוטט פאראויסזאגען די צוקונפט אין פיעלע פון זיינע ווערק. ער האט שטארק אטאקירט די שווינדלער און היפאקריטען פון דער היינטיגער צייט. ער האט פאראויסגעזאגט די היינטיגע מלחמה אין זיינע ביכער „דהי וואר אוו דהי וואירלד" און „דהי וואר אין דהי עיר". ער האט געשילדערט א גליקליכערע צייט אין זיין בוך „אין דהי דעיס אוו דהי קאמעט". וועללס האט א לאנגע צייט בעלאנגט צו דער „פעיביען סאסייעטי", — א סאציאליסטישע גרופע אין ענגלאנד וואס גלויבט אין עוואלוציאן, אדער א לאנגזאמען איבערגאנג צום סאציאליזם. אין דיעזען ארטיקעל ווערען איבערגעגעבען בקיצור זיינע אינטערעסאנטע מיינונגען, געמאכט און א סעריע ארטיקלען וואס ער האט לעצטענס געשריבען. ער פערענטפערט די פראגע, וואס וועלט יעצט געפערנט איבערהאל, נעמליך: „וועט נאך דער מלחמה הערשען גרויסער נויט און מאטעריעלע אונארדענונג? וועט זיין א רעוואלוציאן אין איראפא, אדער וועט זיך איינשטעלען ארדענונג מיט גוואלדאווע פאסירונגען? זיינען מיינונגען האבען דירעקט א שייכות צו ענגלאנד אבער אונדירעקט אויך צו דער גאנצער וועלט און וועלען זיכער געלעזען ווערען מיט אינטערעס.—רעד).

ביז צו דער מלחמה איז די נאציאנאלע און לאקאלע רעגיערונג אין ענגלאנד געוועזען א רעגיערונג פון און פאר די קאפיטאליסטען. איהר הויפט ציעל איז געוועזען צו בעשיצען און בעהיטען דעם „הייליגען" פרינציפ פון פריוואט אייגענטום. די גאנצע נאציאנאלע ווירטהשאפט און אלע הויפט אינדוסטריעלע אונטערנעהמונגען זיינען געפיהרט געווארען אויף דעם אינדיווידואליסטישען פרינציפ. יעדער האט געמאכט שבת פאר זיך. יעדער שטעדטעל און יעדע דערפעל האט זיך גענאמען איהר פאלשטענדיגע לאקאלע אויטאנאמיע. דאס דאזיגע סיסטעם האט זיך ביסלעכווייז ענטוויקעלט נאך פון דער צייט, ווען דאס ברימישע פאלק מיט 2 טויזענד יאהר צוריק איז רעגיערט געווארען פון די עלטסטע פון די שבטים. די פערשלאפענקייט און גלייכגילטיגקייט האט דערגרייכט צו אזא מדרגה, אז אומעדום האט געהערשט כאאס און שרעקליכע

*) בעארבייט פון א. ראזבורי.

נאָך גענוג שעהנע, געזונדע און ליעבליכע אינגע־לעך אין דעם עלטער פון 9 און 19 יאָהר. אמת, איך האָב פערהונגערט און אומגעבראַכט אפשר א 100 טויזענד פון זיי. אָבער וויבאַלד איהר וועט זיך טומלען, נאַריש מאַכען און אָננעהמען מיט אייער אויסבריינגעריי; וויבאַלד איהר וועט רייסען יעדער פאַר זיך אויף דעם אַלטען שטיי־נער און גאָרנישט וועלען אָפּפערען פאַר דעם כלל, וועל איך ווידער קומען און צונעהמען פון אייך דעם איינגערען דור און איהם פערניכטען נאָך אויף אַן ערגערען אופן ווי היינט. און נאָך א זאַך: היינט האָב איך צוגענומען אייערע לוקסוס זאַכען; דאָס, פון וועלכען איהר האָט געהאַט צ ו פ י ע ל. דעם צווייטען מאָל וועל איך ביי אייך צונעהמען אפילו אייערע נויטיג־סטע זאַכען, פשוט, אייערע בעבעכעס".

היינט, ווען אומעדום איז פאַראַן א סיסטעם פון אַלגעמיינע בילדונג, איז לייכט פאַר דער מאַסע צו פערשטעהן, אז אויב עס זאָל קומען צו א צווייטען קריעג, מוז די וועלט שרעקליך פער־וויסט ווערען און פעראָרימט ווערען. אויב די מענשהייט קען ניט און וויל ניט אָננעהמען א ריכטיגע, געשעפטסמעסיגע אָרדענונג; אויב זי וויל זיך ניט לאָזען בעאיינפלוסען פונ'ם געדאַנק פון ל ע ב ע ן און ש א פ ע ן, דאַן וועט זי בעהערשט ווערען פון דעם געדאַנק פון ט ו י ט און פ ע ר נ י כ ט ו נ ג. אָט דיעזער ארגומענט וועט ברעכען דעם ענגאָאיזם, וועט אָבשאַפען דעם סאָרט „מיין און דיין" וואָס רואינירט די וועלט, און וועט פערניכטען די פאָנאַנדערטיילונג און גרעניצען.

די אַרבייטער וועלכע וועלען זיך אויסקעהרען פון די טרענטשעס וועלען פאָדערן פערנינפטי־גערע פלענער, שנעלערע האַנדלונג, ערנעבענע און גרויסמוטהיגע פיהרער, בעסערע אָרגאַניזאַציאָן. זיי וועלען פאָדערן, אַז דער פּראַצענטניק, דער פינאַנסיסט, דער לאַנד־ און הויז־בעזיצער און דער לאַיער זאָלען דעם פאָלק איבערלאָזען א פרייען וועג, זאָנסט מוז דאָך דער קריעגס מלאך המות צוריקקומען און דורכפיהרען זיין פער־דערבליכע אַרבייט!

די וועלט איז היינט מעהר אויפגעקלערט ווי מיט הונדערט יאָהר צוריק. א סך פראַגען בנוגע צו געזעצע און פליכטען זיינען איבער דער צייט דיסקוטירט געוואָרען. די מענשהייט ווייס איצט פיעל מעהר און פערשטעהט געוויסע זאַכען פיעל בעסער ווי דאַן. און דער גראָדער שכל וועט ענדליך אין יערען לאַנד גובר זיין איבער די נאַרישע ענגהערציגקייט. עס וועלען וואַהר־שיינליך פאָרקומען רייאָטס, גרויסע מרידות און גרויסער טומעל, דאָ און דאָרט. אָבער לויט ווי וועללס רעכענט, וועט נאָך דער מלחמה ניט אייני־טרעטען קיין כאַאָס און צוזאַמענברוך; „עס וועט ניט זיין קיין אַלגעמיינער אויפשטאַנד אין איי־ראָפּאַ, נור איבערבויאונג". דאָס פאָלק וועט זיין אויפגעקלעהרט, עס וועט זיך אָרגאַניזירען און פאָדערען גרויסע רעפאָרמען, א גרינדליכע רע־אָרגאַניזאַציאָן, און די רעגירונגען וועלען מוז־זען נאָכגעבען דעם פאָלקס פערלאַנג.

די יוניאָנס אין דער בעוועגונג פאַר אידישע רעכטע

פון ה. לאַנג.

אַזוי איז שוין ביי אונז. מסתמא איז דאָס בעשערט, אז ווען דער אידישער אַרבייטער אין דיזען לאַנד וויל זאָגען זיין וואָרט בנוגע אַל־געמיינע געזעלשאַפטליכע פראַגען, מוז ער דאָס אָפט טהאָן דורך זיין טרייד יוניאָן.

אמת, די יוניאָן ווערט געבוים אויסשליס־ליך פאַר דעם קאַמפף פאַר מאַטעריעלע פאַר־בעסערונגען ביי דער אַרבייט און עקאָנאָמישע פריהייט בכלל. דער אַרבייטער איז אָבער ניט בלויז א סתם־אַרבייטער, וואָס האָט אין זינן בלויז אַרבייטס־אַנגעלעגענהייטען, זיינע עקאָ־נאָמישע בעדינגונגען; ער איז אויך א מענש און איז פעראינטערעסירט אין אַלגעמיין מענש־ליכע פראַגען. ער איז א בירגער פון א בע־שטימטען לאַנד, א קינד פון א בעשטימטען פאָלק און איז אונטער'ן איינפלוס פון א בע־שטימטער סביבה. ער האָט זיך זיין בליק אויף זאַכען און פּאַסירונגען. די געשיכטע האָט ביי איהם אויסגעאַרבייט א בעזונדער בליק, אן אר־ביטער בליק; אָבער די אינטערעסען פון זיין לאַנד, זיין פאָלק, זיינען איהם נאָהענט צום האַר־צען. ער איז מיט זיי דורכגעדרונגען מעהר ווי

נעהמען אויף זיי ארויפצווינגען די אַלטע, אָבגעלעבטע רעגיערונגס־סיסטעם?

וועללס גלויבט ניט, אז נאָך דער מלחמה וועט דער אַלטער גייסט צוריק בעקומען די איבערהאנד. ער גלויבט, אז אין די לעצטע עטליכע צעהנדליג יאָהר האָט א נייער גייסט ביסלעכווייז אריינגעדרונגען אין די מענשליכע מחות, און די איצטיגע רעגיערער און פיהרער זייגען הינטערשטעליג אין זייערע בעגריפען וועגען סאָציאַלע גערעכטיגקייט; זיי בעגרייפען ניט די פאָדערונגען פון אונזער צייט. זיי זעהן ניט, אז עס איז געבאָרען געוואָרען א נייער גייסט, א שאַפענדער גייסט, וואָס געהט אויף אַנאַנדער וועג ווי דער גייסט פון געזעליכקייט. דער נייער גייסט וואַרט ניט ביז ער וועט פריהער זעהן און קלעהרען און פאָדערען, נור ער האָט דעם מוטה צו טהאָן, צו שאַפען, צו ערדייכען און ברייננען רעזולטאַטען. דער נייער גייסט בליקט צו דער צוקונפט און ניט צו דער פערגאַנגענהייט. דאָס איז דער גייסט אונטער וועלכען מענשען וועלען פערבוינגען דעם אינדיווידואַליזם און עגאָאיזם און וועלען בעדיינקען אז זיי זייגען א טייל פון פאָלק, פון דער נאַציאָן.

עס זיינען פאַראַן צוויי הויפט געדאַנקען וועגען דעם לעבען, זאָגט דיעזער בריליאַנטענער שרייבער. איין געדאַנק איז וועגען זיך אליין און דער צווייטער איז וועגען זיך אלס א טהייל פון דעם כלל. איין מענש דיינקט, אז ער איז דער צענטער פון דער וועלט, אז די גאַנצע וועלט דרעהט זיך ארום איהם און איז פאַר איהם בעשאַפען געוואָרען, אָדער, ווי דושאָרדוש עליאָט האָט עס אונגעפעהר כאַראַקטעריזירט: „דער האָהן דיינקט אז די זון געהט אויף אין דער פריה אום צו פאַטשען בראַוואָ אויף זיין קרעהען". דער צווייטער מענש שטעלט זיך א הויכען ציעל און שטרעבט צו נאָבעלע זאַכען — עפּעס אויפצוטהאָן פאַר די ליידענדע און אונטערדריקטע און מאַכען די וועלט בעסער ווי זי איז. איין גרופּע מענשען שטעלט איהר גרופּע העכער פאַר דעם כלל. דאָס זיינען מענשען וואָס זוכען אימער צו געהמען אָבער גאָרנים צו געבען. א צווייטע פעראייניגט זיך מיט'ן כלל און ארבייט פאַר אלעמענס טובה.

אין וואַהל־דיסטריקט שיקט א קאָנגרעסמאַן אין וואַשינגטאָן בלויז פאַר דער טובה פון'ם דיסטריקט. אָבער דאָ און דאָרט איז פאַראַן א וואַהל־דיסטריקט וואָס שיקט א פערטרעטער אין קאָנגרעס כדי ער זאָל ארבייטען פאַר דער גאַנצער נאַציאָן. איין בירגער בעטראַכט דאָס לאַנד ווי די מילב בעטראַכט דעם קעז אין וועלכען זי זיצט—דער קעז איז פאַר איהר בעשאַפען געוואָרען — און דאָ און דאָרט איז פאַראַן א בירגער וואָס פיהלט צום לאַנד ווי דער וואַך־הונד פיהלט צו דער סטאַדע שאָף — ער מוז איהר בעוואַכען און היטען. דער גייסט פון דעם ערשטען איז דער גייסט פון אינדיווידואַליזם און עגאָאיזם. דאָס איז דער גייסט פון „אונזער ביזנעס, אונזער געזעץ, אונזער אייגענטום". דער גייסט פון דעם צווייטען איז דער גייסט פון סאָציאַליזם און וויסענשאַפט. דער קאַמפּף צווישען דיעזע צוויי גייסטער אָדער געפיהלען געהט אָן. און א מאָל זיעגט איינער און א מאָל דער צווייטער.

אַט דער ראַזינער קאַמפּף צווישען דעם נייעם און אַלטען גייסט געהט אָן אין טויזענדער און טויזענדער הערצער איבער דער גאַנצער וועלט. וואו, אין וועלכען לאַנד וועט דער נייער גייסט, דער גייסט פון אלטרואיזם זיין אַם שטאַרקסטען און זיעגען צוערשט? וועט אירגענד וועלכעס לאַנד צושטערט און פערניכטעט ווערען צוליעב דיעזען קאַמפּף צווישען עגאָאיזם און אלטרואיזם?

אויף דיעזער פראַגע ענטפערט וועללס „ניין!". ער גלויבט, אז די פעראייניגטע מעכטע וועלען אנהאַלטען, זייער פעראייניגונג אויך נאָך דער מלחמה. ער גלויבט ניט, אז אירגענד וועלכער צד וועט זיין אימשטאַנד פאָלשטענדיג צו בעזיעגען און ברעכען דעם אַנדערען צד. ער גלויבט אז ביידע צדדים אין דער מלחמה וועלען ווערען שרעקליך אויסגעמאַטערט און פעראָרימט. און הגם מלחמות וועלען נאָך אלץ זיין מעגליך, וועלען אָבער די נאַציאָנען דיינקען וועגען זיי מיט שרעק. פאַר די נעכסטע 20 יאָהר וועט דאָס שרעקליכע געשפּענסט פון מלחמה שוועבען איבער דער מענשהייט און וועט זיי סטראַשען אונגעפער מיט דיעזען נוסח, זאָגט וועללס:

„זעהט איינצופיהרען א בעסערען פּראַגרעס אין אייערע אנגעלעגענהייטען! ווייבאלד איהר וועט זיך ארומרייסען צווישען זיך, צייט פערלירען, האָבען דינים ומשפטים, טומלען זיך, כאַפּען פּראָפיטען און אויסמיידען אייערע פליכטען וועל איך ווידער קומען צווישען אייך. איך האָב צוגענומען אלע אייערע מענער פון 18 ביז 50 יאָהר אַלט. איך האָב אויסגעה'רג'ט און געמאַכט פאַר קאַליקעס מיליאָנען פון זיי. איך האָב אויסגעבראַכט אייער האָב און גוטס אָהן רעכענונג און אָהן רחמנות. איהר האָט

די נאציאנאלע ארבייטער קאמיטע קלאהר ארויסגעבראכט דעם וואונש פון די אידישע פאלקס־מאסען; זי האט מיט דעם ארויסגעשטעלט פאר דער וועלט די גאנצע אידישע טראגיק, די רעכטלאזיגקייט און מורא'דיגע פערפאלגונגען פון אונזערע געפייניגטע ברידער. די נאציאנאלע ארבייטער קאמיטע האט מיט דעם פערצייכענט אין די אפיציעלע ביכער פון דער רעגיערונג פון די פעראייניגטע שטאאטען, דעם שוידערליכען עלענד און גיהנום־פיין פון די אידען אין רוסלאנד און פון די צרות און טוידטענדען שרעק פון די אידען אין אנדערע לענדער. די אנקלאגע וואס דער פערטרעטער פון דער סאציאליסטישער פארטיי, גענ. מארים הילקוויט, האט געמאכט פאר דעם פרעזידענט פון די פעראייניגטע שטאאטען אויף די אידישע פייניגער און פערפאלגער, איז געווען א רעזולטאט פון א פערלאנג פון דער נאציאנאלער ארבייטער קאמיטע צו דער נאציאנאלער עקזעקוטיוו פון דער סאציאליסטישער פארטיי.

די אויפמערקזאמקייט וואס איז געצויגען געווארען פון דער אמעריקאן פעדעריישאן אוו לייבאר; די רעזאלוציאן, וואס איהר לעצטע קאנווענשאן האט איינשטימיג אנגענומען פאר רעכטע פאר אידען אין די מלחמה־לענדער; דאס ווארט אין דער עפענטליכקייט, וואס דער עקזעקוטיוו קאונסיל פון די א. פ. או. ל. האט ארויסגעזאגט וועגען דעם; איהרע צושריפטען וועגען דעם צו אלע אנגעשלאסענע נאציאנאלע און אינטערנאציאנאלע יוניאנס; — אט דאס זיינען אלץ אויפטהוענגען פון דער נאציאנאלער ארבייטער קאמיטע.

און נאך מעהר:

די וואנד וואס האט ביז ניט לאנג צוריק פערשטעלט די גרויסע, און געוועהנליכע צייטען־אלץ־זעהענדע ענגלישע פרעסע, צו בעמערקען די אידישע צרות און רדיפות און איז ענדליך דאך צושמעטערט געווארען, האט אין דעם פיעל מיטגעהאלפען די נאציאנאלע ארבייטער קאמיטע. און איצט איז דיעזע קאמיטע פון דער אידישער ארבייטערשאפט ארויסגעקומען פאר דער וועלט מיט א „שווארצען בוך" — א דאקומענט פון טויט און פערניכטונג וואס טראגען זיך איבער יענער זייט ים, איינהילענדיג מיט זייערע שווארצע פליגלען טויזענדער פון אונזערע שוועסטער און ברידער.

און אויב עס איז נאך אלץ נויטיג צו וועקען דעם געוויסען פון אמעריקא — פון איהרע פארשטעהער און פיהרער — צו דערהערען דעם יאמער פון זקנים און יונגע קינדער וואס פארטערען זיך אונטער רוסלאנד'ס שווערד און קנוט, וועט דיעזער „שווארצער בוך" דאס טהאן. די טרוקענע אבער שוידערליכע פאקטען, אהן פירושים און אהן בעפוצונגען, וואס זיינען פול אויף אלע זייטען פון בוך, מוזען ארויסרופען ניט אן אהנמעכטיגען קרעכץ אדער זיפץ, נור א שטורעמדיגען פראטעסט וואס וועקט און רופט צו טהאטען.

אט דאס איז די ביז איצטיגע ארבייט פון דער נאציאנאלער ארבייטער קאמיטע, — די ארבייט פון די ארגאניזירטע אידישע ארבייטער פון דיעזען לאנד — אין דעם קאמפף פאר רעכטע פאר אידען אין די לענדער וואו זיי ווערען פערפאלגט און געפייניגט. דער שוידער פונ'ם אידישען לעבען אין יענע לענדער, האט אבער אויך ארויסגערופען די אנדערע קלאסען און שיכטען פון די אידען אין דיעזען לאנד צו זאגען זייער ווארט. שוין מעהר פון א יאהר, זייט מען רעדט פון אן אלגעמיינעם אידישען קאנגרעס — אן ארויסטרעטונג פון דעם גאנצען אידישען פאלק אין אמעריקא, וואס זאל ארויסשרייען דעם אידישען וועהטאג און פערלאנגען פאליטישע, בירגערליכע און נאציאנאלע רעכט, פאר אט די אונגליקליכע ברידער אונזערע, וואס לעבען אין רוסלאנד, גאליציען, רומעניען, א. אז. וו.

די אידישע ארבייטער אלס טרייע קינדער פון זייער פאלק זיינען געווען די ערשטע אויפצוכאפען אט דעם געדאנק. אלס דער געזונדסטער טהייל פון דעם אידישען פאלק און אלס דער ארגאניזירטעסטער, וואלטען זיי אריינגעטראגען אין אט דער אלגעמיינער פאלקס־בעוועגונג זייער גאנצען ברען, זייער התלהבות; אלס גוט־געשולטע קעמפפער מיט דעם חוש צו פראקטישקייט וואלטען זיי דערפיהרט אט די בעוועגונג צו גוטע רעזולטאטען. די אידישע ארבייטער ווילען אבער ניט אויסנוצען דעם פאלקס צער אום צו בויען א סנהדרין — א שטענדיגע אינסטיטוציאן, צו פסק'ענען די „שאלות היהודים" אדער „היהדות"... ווי עס ווינשען מאנכע טרוימער פון דעם אידישען פאלק. די אידישע ארבייטער זעהען איבערהויפט ניט איין די נויטיגקייט פאר דעם. זייער געזעלשאפטליכען לעבען בעשטימען זיי אימער אליין; און איבערצונעהמען די העגעמאניע איבער'ן אידישען לעבען בכלל — ניט ווי ווילען

אירגענד אַן אַנדערער. ער בויט דאָס לאַנד. ער שאַפט די קולטור־ווערטהען. ע ר א י ז ד אָ ס פ אָ ל ק.

עס איז דאַרום אויך פערשטענדליך, אַז דעם אמת׳ען פּאַטריאָט, דעם גרויסען קעמפּפער פאַר פאָלקס פרייהייט, געפינט מען איממער אין די רייהען פון דעם ארבייטער קלאַס. מענען די פיהרער פון קאַמפּף, די לעהרער און וואָרט־פיהרער אַפט ארויסוואַקסען פונ׳ם קלאַס פון די רייכע, פון די מאַכט־האָבענדע אפילו, זייער יניקה ציהען זיי אָבער פונ׳ם „המון עם“, פון די פאָלקס־מאַסען. מיר, די מאַסען פון פאָלק, מיט אונזער געזונטען חוש פאַר פרייהייט און רעכט, מיט אונזער עהרליכען שטרעבען און הייליגען ענטהוזיאַזם, בעשטראַהלען אונזערע לעהרער און פאַרקעמפּפער און זיי ווערען דאַן אונזערע; — אונזערע אין גאַנצען, מיט א ו נ ז ע ר בלוט, א ו נ ז ע ר ע האָפנונגען.

און רעדט מען פון פרייהייט פאַר אידען, רעכטע פאַר אידען, אידישע האָפנונגען, מיינט מען דעם אידישען פאָלקס־מענש. און עס איז אויך נאַטירליך אַז א בעוועגונג פאַר אידישע רעכט זאָל האָבען דעם שטאַרקסטען אָבקלאַנג אין די רייהען פון די אידישע אָרגאַניזירטע אַרבייטער. נאָך מעהר, די בעוועגונג אין רוסלאַנד, פאַר רעכטע פאַר אידען, און די לענדער וואו זיי זיינען מיט רעכטע בעגרענעצט, איז ענטשטאַנען דורך דער אַקטיוויטעט פון די וואָרט־פיהרער פון דער אידישער ארבייטער בעוועגונג. און אויב זי האָט א ממשות, איז עס טאַקע צוליעב דעם, וואָס די אידישע יוניאָנס האָבען דאָס אויפגענומען אַלס זייערע אַן אויפגאַבע.

דער ארבייטער רינג, וואָס פאַר א שעהנער פּראָדוקט ער זאָל ניט זיין, וואָס די אידישע ארבייטער האָבען אין רוסלאַנד געשאַפען, נעהמט ער אָבער ניט אַרום די גאַנצע אידישע ארבייטערשאַפט. די אידישע סאָציאַליסטישע פעדעראַציאָן דריקט מעגליך אויס די פּאָליטישע אנשויאונגען פון דער אָרגאַניזירטער אידישער ארבייטער בעוועגונג. זי קען אָבער ניט איממער רעדען אין איהר נאָמען. זי איז ניט בעפאָלמעכטיגט פאַר דעם און זי איז בעשיידען גענוג ניט זיך צו נעהמען דיעזען רעכט. די יוניאָנס, — אמת, אין עצם זיינען זיי בלויז טרייד אָרגאַניזאַציאָנען, זיי שפּיגלען אָבער אָב מיט זיך די גאַנצע לעבעדיגקייט, ריהריגקייט און דראַנג צו טהעטיגקייט, וואָס שאַפט און בויט דאָס געזעלשאַפטליכע לעבען פון די אידישע ארבייטער אין דיעזען לאַנד. דורך די יוניאָנס, אין פעראייניגונג מיט דעם ארבייטער רינג און די אידישע סאָציאַליסטישע פעדעראַציע, זאָגט דאַרום איצט דער אידישער ארבייטער זיין וואָרט אין דעם קאַמפּף פאַר רעכטע פאַר זיינע פערפאָלגטע ברידער מעבר לים.

עס איז אמת, אַז מען געפינט ניט דיעזע פראַגע אויפ׳ן טאַגעס־אָרדענונג פון די טאָגטעגליכע פערזאַמלונגען ביי די יוניאָנס; מען וויקעלט דאָס ניט איין אין מליצה; און מען פּרובירט דאָס ניט ארומפּוצען מיט שעהנע פראַזען. זיי, די יוניאָנס גיבען אָבער דער נאַציאָנאַלע ארבייטער קאָמיטע, וואָס איז פאַר דעם געשאַפען געוואָרען, די נויטיגע אויטאָריטעט. די נאַציאָנאַלע ארבייטער קאָמיטע דאַרף ניט זיין צוזאַמענגעשטעלט פון דירעקטע פערטרעטער פון יוניאָנס. זי האָט אָבער דעם צוטרויען און דעם מאַנדאַט פון די יוניאָנס, פערטרעט זי דאַרום די גאַנצע אידישע ארבייטערשאַפט, איהר וואָרט פאַר רעכטע פאַר אידען, איז דאַרום אויך דאָס וואָרט פון די אידישע פאָלקס־מאַסען.

פערדיענט די נאַציאָנאַלע ארבייטער קאָמיטע דעם צוטרויען פון דער אידישער ארבייטערשאַפט? בעפרידיגט זי דעם וואונש פון דער אָרגאַניזירטער ארבייטער בעוועגונג, צו האַלטען הויך די פאָהן פון פּראָטעסט געגען די פערפאָלגונגען פון אונזערע ברידער אין מאַנכע אייראָפּעאישע לענדער?

ווער עס לעבט אויף דער אידישער גאַס, ק ע ן די אידישע גאַס, ווייסט איהרע בעוועגונגען און איהרע אונטערנעהמונגס־כוחות,— דער בעגריסט די ארבייט פון דער נאַציאָנאַלער ארבייטער קאָמיטע, אבוואָהל עס זעהן זיך נאָך ניט קיין גרויסע רעזולטאַטען...

די ארבייט פון דער נאַציאָנאַלער ארבייטער קאָמיטע איז אָבער ניט אזוי, וואָס דער רעזולטאַט דערפון דאַרף זיין צו קריגען אנערקענונג ביי זיך אין דער היים, אין דעם אידישען קוואַרטאַל. האָבענדיג דעם צוטרויען און מהוּענדיג די שליחות פון הונדערטע טויזענדער אידישע ארבייטער, איז זי מיט איהרע לאָזונגען ארויס אין דער ברייטער עפענטליכקייט. און זי האָט אויך געהאַט ערפאָלג,

ביי דער „פּאָבליק הירינג“ אין וואַשינגטאָן, ווענען קאָנגרעסמאַן לאַנדאָן׳ס שלום־רעזאָלוציאָן, וואו עס איז דאַ אויך א פאָדערונג פאַר רעכט פאַר אידען אין די מלחמה לענדער, האָט

זיי פּאַכען מיט דער נשמה גראָבענדיג רייכטהום

א ריהרענדע בעשרייבונג פון די קופער מיינערס פון אריזאָנא. — ווי שווער עס קומט זיי אָן צו געפינען ארבייט. — זייער מורא'דיגע ערפאַהרונג פליהענדיג ארונטער 2 טויזענד פוס טיעף אין דער ערד און די געפאַהרען וואָס זיי שטעהען אויס אין דער מינע

דערצעהלט פון א קופער מיינער און פריי בעאַרבייט פון ענגליש און געשילדערט מיט לעבעדיגע פאַרבען פון א. ר.

די פאָלגנדע בעשרייבונג לייענט זיך ווי א סקיצע. עס איז אפילו וועגען קופער — דאָס רויט־ברוינע מעטאַל וואָס לייסטעט אזעלכע דיענסטע פאַר אונזער היינטיגער ציוויליזאציע.

אָהן קופער וואָלט די היינטיגע ציוויליזאציע בשום אופן נית מעגליך געווען. שטעלט זיך פאָר א וועלט אָהן טעלעגראַפען, אָהן טעלעפאָנען, אָהן שיפען — אָט דאָס וואָלט געווען די וועלט אָהן קופער. אָבער ווער גראָבט די ערץ — די ערד פון וועלכען מען ציהט ארויס קופער — און ווי אזוי גראָבט מען עס? איך קען אייך פערזיכערן, אז קיין פּיקניק איז עס נית. מען פאַכט מיט דער נשמה 20 מאָל א טאָג. מען פערדיענט קלעגליכע שכירות. מען הונגערט, זוכענדיג א דזשאָב. נישט אומזיסט זיינען די מעמבערס פון דער וועסטערן פעדעריישאָן אָוו מיינערס רעוואָלוציאָנערען. אָט איז וואָס דער קופער מיינער דערצעהלט:

בשעת דער קופער גרעבער איז שוין אונטען, הונדערטער און מאַנכע מאָל טויזענדער קלאַפטער טיעף אין דער אדמה און גראָבט שוין די קופערנע ערץ, איז ער שוין, אין גייסט, אויפ'ן זיבענטען הימעל. ער האָט שוין א „דזשאָב" און א האָפנונג צו פערדיענען א וואָך אָדער א מאָנאַט ווייִדזשעס. איידער ער קריעגט דעם דזשאָב, געהט ער פריהער דורך אלע שבעה מדורי גיהנום. כדי צו זיין פּאַסענד פאַר דער ארבייט מוז ער זיך צוגעוועהנען צו א הארטען, כמעט אונערטרעגליכען לעבען. ער מוז געוועהנט ווערען צו אלע צרות, ער מוז האָבען אן אייזערנע הארץ, דראָטענע נערוועז און א קופּערנעם שטערען. ער דאַרף זיין געזונד, פעסט געבויט, מיט ברייטע פלייצעס, מיט הארטע מוסקעלען, אונערשראָקען, דרייסט און גרייט צו אלץ, אפילו צו שטאַרבען יעדע מינוט. און דאָך, דערמאָלט ווען ער זוכט ארבייט איז ער כמעט א דזשענטעלמען. ער ראַזירט זיך אלע טאָג, געהט אין ריינע קליידער, ער בעזוכט טעגליך דעם אריינגאַנג צו פערשיידענע מינעס, רעדט ווייך און גלאַטען, מיט א בעטענדען טאָן און זאַנפטע בליקען.

קען א מענש האָבען דיזען דאָפּעלטען כאַראַקטער אין זיך? יע, ער קען, ער מוז! ער מוז קריגען ארבייט היינטיגע וואָך, ווייל דער חלף פון נויט ליגט איהם שוין אויפ'ן האַלז. דערפאַר, איידער ער האָט דעם דזשאָב, שלינגט ער אלץ אראָב — יעדע בעליידיגונג, יעדע פעראַכטונג — לאָזט אויף זיך טרעטען מיט די פיס. בעקומט ער נור דעם דזשאָב ווערט ער גלייך דער דרייסטער, ריעזיגער מענש וואָס די ארבייט און איהרע געפאַהרען פאָדערען. אן אבגרונד פון פערשיעדענע געפיהלען טיילט אָב דעם וואָס האָט ארבייט פון דעם וואָס זוכט ארבייט.

די אמעריקאַנער קופער מינען ליגען טיילווייז אין אריזאָנא, אויף דעם מעקסיקאַנישען גרעניץ. און די אמעריקאַנער ארבייטער האָבען אויסצושטעהן די קאָנקורענץ פון די ברוינע מעקסיקאַנער. אין מאַנכע מינען ווערען די אמעריקאַנער נאָר נית צוגעלאָזען. מען קען זיך הפנים בעגעהן אָהן זיי.

צווישען איין קופער מינע און א צווייטע לויפט א שמאָלער, טיעפער טהאָל צווישען צוויי הויכע בערג. אין דיזען טהאָל בעגעגנען זיך אָפט מחנות לעדיג־געהער. זיי געהען אין ענטגעגענגעזעצטע ריכטונגען זוכען ארבייט.

— וואָס הערט זיך עפּיס דאָרט, פון וואַנען איהר קומט? — פרעגען מיר מיט א געמאַכטע פרעהליכע מינע.

— גרויסע צרות—ענטפערען זיי, כלומר'שט פרעהליך — מיר האָבען א גוטען אַפּעטיט, אָבער דאָס איז אלעס. נו, און דאָרט, פון וואַנען איהר קומט?

— דאָרט איז נאָך ערגער. איהר געהט אהין בחנם. נאָלע מעקסיקאַנער און אנדערע מאַטערען. מען ווייכט פון די ווייסע מענשען ווי פון א פעסט.

יעדע מחנה געהט זיך פונדערטוועגען איהר

דאָס, ניט זיי דאַרפען און ניט זיי שטרעבען צו דעם.

מאַנכע אידישע כלל־טוער, אפשר מיט א גוטען אבזיכט, ווילען אָבער ביי דיעזער געלעגענהייט ארונטערדרייסען די אויטאָריטעט פון דער „אמעריקאַן דזשואיש קאָמיטע" — אן אָרגאַניזאַציאָן פון די רייכסטע און אויך איינפלוס־רייכסטע אידען אין אמעריקא, וואָס האָט אימער גערעדט אינ'ם נאָמען פון די אמעריקאַנער אידען. דאָס האָט ארויסגערופען קריעג און שפּאַלטונג און זאַגאַר זידלעריי, וואָס פערשאַפט ווענינ כבוד דאָס אידישע פאָלק בכלל און שטערט דאָס אָרגאַניזירען פון אן אלגעמיינער אידישער ארויסטרעטונג בפרט.

די פּראָגראַם פון אַרבייט אין דער ריכטונג צו העלפען קריגען רעכטע פאַר אידען, וואָס איז אָנגעצייכענט געוואָרען ביי די ארבייטער קאָנווענשאַנס, איז אויך אָנגענומען געוואָרען פון אָט דער „אמעריקאַן דזשואיש קאָמיטע". מאַנכע מענשען האָבען דאָ געפונען א געלעגענהייט צו שרייען, אז די נאַציאָנאַלע ארבייטער קאָמיטע האָט פערראַטהען די אינטערעסען פון די אַרבייטער, פערשוועכט זייער כבוד, מיט דעם, וואָס זי האָט זיך „פערבונדען" מיט די גרויסע אידישע מיליאָנערען, און ביידע צוזאַמען, די נאַציאָנאַלע ארבייטער קאָמיטע און די אמעריקאַן דזשואיש קאָמיטע, פערראַטהען די אינטערעסען פונ'ם אידישען פאָלק...

עס איז ניט די אויפגאַבע פון דער אידישער ארבייטערשאַפט צו פּסקנ'ענען, אויב די רייכע אידען זיינען אמת'ע אידען אָדער בלויז „יהודים"... עס איז אויך ניט וויכטיג צי זיי שרייען אין זייערע טעמפּלען „לשנה הבאה בירושלים" אָדער זיי זיינען נאָר אָבגעריסענע קינדער פונ'ם אידישען פאָלק... די אידישע ארבייטער ווילען זיך ניט אריינדרעהען אין דעם קאָראַהאָר, וואו עס טאַנצען אידען מיט יהודים גלאַט לשם מצוה. און אָט טאַקי פאַר דעם, מעג זיך די נאַציאָנאַלע ארבייטער קאָמיטע אויך נעהמען קרעדיט. זי האָט ניט דערלאָזען אז די ארבייטער זאָלען אין דיעזען טאַנץ זיך אריינדרעהען. ווילען די אַנדערע אידישע מענטשען האָבען אן אלגעמיינעם ,קאָנגרעס, ארויסצוטראָגען פאַר דער וועלט דעם וואונש פון אלע אידען אין אמעריקא, צו זעהן אונזערע ברידער פון אנדערע לענדער מיט פולע רעכטע אַלס מענשען און אלס א פאָלק, — קומען די אידישע ארבייטער צו דיעזען קאָנגרעס מיט זייער גאַנצער ליעבע צו זייערע פאָלקס־אינטערעסען. עס וועט דאַן באמת מיינען אז דאָס פאָלק איז דאָרט רעפּרעזענטירט. ווערט עס אָבער א פראַגע פון „בויען א אידישע נאַציאָן", און „איינעהמען דאָס פּראָבלעם פון א געזיכערטע היים אין פּאַלעסטינאַ" — האָבען די אידישע ארבייטער דאָרט ניט וואָס צו טהאָן. עס וועט דאַן זיין אן אסיפה פון פּרעזידענטען פון לאָדזשען מיט א פּאָאַר רזשאַרזשעס אלס שעהן־רעדנער...

ביי די צוויי קאָנפערענצען וואָס די נאַציאָנאַלע ארבייטער קאָמיטע האָט גערופען דעם 26טען מערץ, אין ניו יאָרק, פון די ארבייטער קערפערשאַפטען פון די איסטערן סטייטס און דעם 9טען אַפּריל, אין שיקאַגאָ, פון די וועסטערן סטייטס, איז ווידער קלאָר ארויסגעבראַכט געוואָרען אָט דער געדאַנק.

און די קאָנפערענץ פון „באַלעבאַטישע" אידען, וואָס איז אָבגעהאַלטען געוואָרען דעם 26טען מערץ אין פילאַדעלפיא, — די צושוואַרמענקייט פון זייערע רעזאָלוציעס; זייער כאַראַקטעריסטישע גדלות, אז זיי זיינען די אמת'ע און די איינציגע פיהרער פון די אמעריקאַנער אידען, — האָט בעוויזען, אז גערעכט איז די נאַציאָנאַלע ארבייטער קאָמיטע, וואָס לאָזט זיך ניט אריינציהען אין דעם אלגעמיינעם שטראָם פון „קאָנגרעס" — „קאָנגרעס" גלאַט אין דער וועלט אריין...

די אידישע ארבייטער בעוועגונג פון דיעזען לאַנד האָט אויפגענומען דאָס פּראָבלעם פון אידישער רעכטלאָזיגקייט אין די איראָפּעאישע לענדער. זי בעטראַכט דאָס אלס איהר פּראָבלעם. זי וועט געווים אָנווענדען איהר מאַכט און איינפלוס, אז די פרייע אמעריקא זאָל דאָס אָבשעצען אויף א געהעריגען אופן.

די אידישע רעכטלאָזיגקייט בכלל און די איצטיגע אידישע רדיפות ברייננען אויך ארויס פאַר דער אידישער ארבייטער בעוועגונג דאָס אימיגראַציאָנס־פּראָבלעם אין איהר שאַרפסטע פאָרמע. נאָך דער מלחמה קען ערוואַרטעט ווערען א גרויסער אימיגראַנטען־שטראָם. אונזערע יוניאָנס ספּעציעל זיינען אין דעם פּעראינטערעסירט. די נאַציאָנאַלע ארבייטער קאָמיטע רופט ווענען דעם א בעראַטהונג פון פאָרשטעהער פון יוניאָנס. דאָס מוז אָבער אָבגעלעגט ווערען פאַר'ן נעכסטען נומער.

טען יעדען פון זיינע 2 טויזענד פוס און יעדע טיילכעל דערפון? ווי איז דאס מעגליך, אז אונטערזוכענדיג אזא לאנגען שטריק זאל דאס אויג נים אויף א מינוט מיעד ווערען און דער מח זאל זיך נים אויף א רגע פערטראכטען?

יע, די מיינערס צווייפלען אין דעם שטריק. זיי צווייפלען אוים ביטערע ערפאהרונג. זיי שרעקען זיך נים ווילענדיג פאר דער דאזיגער שטייג. זיי זעהען קולט אויף וואס דער שטריק היינגט, און ווי ער ארביים און צווייפלען אין דער גאנצער מאכינאציע.

ווען מען פליהט ארויף אין דעם עלעווייטאר אין דער וואולוואירטה בילדינג, פיהלט מען, אז גרויסע אינזשענירען האבען איהם געמאכט אהן וועלכען פעהלער. מען זעהט ווי דער גלאנציגער קאסטען, וואס איז בעדעקט מיט קופערנע פלאטען, גליטשט זיך אין א שטאלענער ראהם, וואס שטעהט פעסט און מיעף אין דער ערד ביז צום אויבערשטען שטאק, און דער קאסטען לויפט גלייך און גלאט. איהר פערשטעהט אפשר נים ווי אזוי דאס ארביים, אבער איהר פיהלט זיך געזיכערט.

גאנץ אנדערש איז אבער די שטייג אין דער מינע, וואס זעהט אוים געמאכט אהן שום קונצען. זי האט 3 אבטיילונגען וואס געהען פון אויבען אראב, און יעדע אבטיילונג נעהמט אריין 9 ארבייטער. די אויבערשטע איז בעדעקט מיט אן אייזערנעם דעכעל אלס א בעשיצונג פאר שטיינער וואס קענען דערויף פאלען. איבער דעם דעכעל איז דער רינגעל וואס פערהאלט דעם שטריק און דאן די קייטעל אן וועלכער ער איז אנגעטשעפעט. גראד ביים קייטעל איז דער שטריק זעהר דיק, ווייל אויף דעם ארט מוז ער אויסהאלטען די גאנצע משא.

אויף יעדער זיים פון דעם אויבערשטען שטאלענעם באלקען, אויף וועלכען דער שטייג איז בעפעסטיגט, זיצט א שטאלענער הונט וואס האלט זיך אן א שטארקע ספרוזשינע. אין פאל דער שטריק זאל פלאצען, ווערען די הינט לויז פון די ספרוזשינעס און כאפען אן די הילצערנע סלופעס מיט זייערע לאפעס. אויף דעם אופן ווערט די שטייג פערהאלטען פון אראבפאלען צום גרונד. דאס איז אבער אלץ געערט, ווען די מאכינאציע איז אין געהעריגער ארדנונג און האט נים קיין שום פעהלער. לויט דעם געזעץ מוז די דאזיגע מאשינערי געפרובירט ווערען איין מאל א מאנאט. די שטאלענע הינט ארבייטען געוועהנליך, אבער מיר דארפען גאט בעטען אז זיי זאלען פאר אונז שטעהן אויף דער וואך, טאמער, אפשר...

יערענפאלס, אריינגעהענדיג אין דער שטייג פיהלט מען אינסטינקטיוו אז אונטען איז א טיעפע גרוב, 6 פוס לאנג, 4 פוס ברייט און 2 טויזענד פוס טיעף.

די ליכט ווערען מיט איינמאל אויסגעלאשען און מיר פליהען אראנטער. 27 נשמות פערשווינדען אין שווארצען, פינסטערען אבגרונד. זייער אטהעם איז שטיל און זייערע הערצער קלאפען. הייסע, פייכטע לופט בלאזט פון אונטען. ווארימע וואסער שפריצט פון אויבען. די שטייג האלט זיך אין איין אנשלאגען אן די הילצערנע סלופעס.

— מיר מוזען דא אלע זיין גוט און פרום און גאטספירכטיג — בעמערקט מיין חבר אפקאר פון שווערען — שא, שטיל, קיין ווארט.

קיינער רעדט סיי ווי סיי קיין ווארט נים, פיהלענדיג אז ער פאלט און פאלט אהן אויפהער אין א גרוב פול פון שטיקענדע גאזען. אפשר איז דאס דער לעצטער מאל, ווער ווייס?

מיר פליהען פערביי אן אויסגעקאלכטע הויל וואו עס רודערט זיך. ווי א בליץ בעווייזט זיך א פער׳כשופ׳טע סצענע פאר אונזערע אויגען. עס גלאנצט און עס שיינט דארט. עס דרעהען זיך רעדער, עס האקען האמערס, עס געהט א פארע און אין א רגע פערשווינדט זי און מיר זיינען שוין ווייטער אין דער פינסטער.

עס דויערט א צייט, בעווייזט זיך פאר אונז אן עהנליכע סצענע. דאס זיינען די סטאציעס אויף די 12 פלעכען און מיר פליהען אלץ, ביז מיר שטעלען זיך אב אין א פינסטערניש וואס מען קען אנטאפען. אונזער שטייג שפרינגט אין דער שווארצער לופט. ביי יעדען שפרונג דערמאהן איך זיך מיט ערנסטקיים אן די הינט וואס איך האב געזעהען איבער מיין קאפ.

— האסט געזעהען ווי א מענשענס מאגען געהט דא א טענצעל! — בעמערקט אן ענגלענדער.

ענדליך זיינען מיר אויף דער 12טער פלעכע. פון דיזער סטאציע ציהט זיך א טיעפער טונעל רעכטס. עס גיסט זיך דארט וואסער וואס די רעהרען ציהען ארויף פון אונטערשטע פלעכען, און עס געהט דערפון א שוים און א פארע. נאך אלעמען איז דא נים אזוי שלעכט ווי אין דער שמאלער עפענונג, דורך וועלכער מיר זיינען ערשט געפלויגען. עס איז א קיהלע, גרויסע הויל, צימליך הויך. די סטעליע אין אויס־

ווענ. זיי שאָקלען טרויעריג מיט די קעפּ און געזעגענען זיך מיט דער בעמערקונג: „וואָס וועט ווערען פון די פריי־געבוירענע אמעריקאַנער ארבייטער?"

אין דעם נעקסטען שטעדטעל האָב איך פּאַרט געקראַגען ארבייט.

איך האָב גאַר אויפגעלעבט, ווייל שוין וואָכען לאַנג אַז איך האָב ניט געאַרבייט. אָבער איצט האָב איך מיט איינמאָל גענומען האָפען אויף בעסערע צייטען. אויף מאָרגען האָב איך געדאַרפט געהן צו דער ארבייט. צום גליק האָב איך בעקומען אַ וואוינונג און קאָרגע לעבענס־מיטעל אויף באָרג אין אַן ארבייטער גאַסטהויז.

צו מאָרגענס איז אפילו געווען קאַלט, כמורנע און מרה־שחורה'דיג. אין אַזאַ פריהמאָרגען פיהלט דער לעדיג־געהער זעהר נידערגעשלאָגען. די שפּיצען פון די נאַקעטע פעלזען זעהען דאַן אויס ווי די צייהן פון שרעקליכע קראָקאָדילען. אַ שלעכטע, בייזע וועלט. איך בין אָבער יענעם פריהמאָרגען גראַד געווען פרעהליך. איך געה היינט צו דער ארבייט, און דער פייף פון דער שמעלץ פאַבריק האָט ווי מוזיק געקלונגען אין מיינע אויערען.

אַן אונגעהייער הויכע קופּע געשמאָלצענע קופּער האָט זיך מיר בעוויזען דורך דעם פענסטער. די דאָזיגע קופּעס זיינען געוועהנליך 200 פוס הויך. דער געדאַנק האָט מיר גלייך דערמאָנט, אַז מען האָט מיך פערשריבען צו ארבייטען אויף דער 12טער פּלעכע, און אַז פון איין פּלעכע ביז דער צווייטער איז 100 פוס.

איך האָב אין געדאַנק גענומען צונויפשטעלען זעקס אַזעלכע קופּעס. אַט אַזוי טיעף אין דער ערד דאַרף איך זיך אַראָבלאָזען. אַן אימה איז אויף מיר ניט ווילענדיג אַריינגעפאַלען. אָבער איך האָב זיך געשטאַרקט: וואָס איז, לעדיג־געהן איז בעסער?

אויף דער ערשטער פּלעכע, אין אַ גרויסען צימער, זיצענדיג אויף לאַנגע בענק, האָבען די מיינערס איבערגעביטען זייערע קליידער. נעבען יעדען איז געלעגען אַ שטריק וואָס ער האָט אַראָבגעצויגען פון דער סטעליע. מיט דיזען שטריק לאָזט ער אַרויפציהען זיין בינטעל קליידער אין דער פרייער וועלט. דער דאַך פון דיזער געביידע אינעוועניג האָט אויסגעזעהען ווי ער וואָלט געמאַכט געוואָרען פון די זוילען פון טויזענדער שיף, געשטרייפטע באַוועל־צייג און פורפור שניפּסען אַלע אינאיינעם צוזאַמענגעהאָפּטען. די מיינערס האָבען זיך אָנגעטהאָן פלאַסטער אויף די זייטען, אויף דער ברוסט, אויפ'ן רוקען, כדי אויסצוציהען די שמערצען. זיי טהוען אָן די פלאַסטער נאָך איידער די שמערצען קומען. זיי זיינען כמעט ווי זיכער אויף שמערצען.

איך האָב זיך פּלוצלונג דערמאָהנט, אַז 36 פּראָצענט פון די אונגליקען וואָס פּאַסירען מיט די מעטאַל גרעבער קומען דערפון וואָס עס פאַלען אויף זיי שטיקער פעלזען. אָהן שמערצען געהט עס ניט אין אַ מינע. אַ שטיק פעלז, גרויס ווי אַ פויסט, ווען עס פאַלט אַ מיינער אין קאָפּ פון אַ 10 פוס הויך, הילכט עס אָב ווי אַ מטבעה וואָס פאַלט אויף דער פּאָדלאָגע. זייער לייב האָט מיר אויסגעזעהן פול מיט בלויע, בלאָהע און געלע צייכענס, ווי עס וואָלט געוואָרען צוקנייפּט, צוקוועטשט און צודריקט מיט צוואַנגען. ווי אַזוי האָבען זיי די שמערצען געקענט פערטראָגען?

זיי זיינען פון פערשיעדענע נאַציאָנען, די מייסטע פון זיי ענגלענדער, איטאַליענער, עסטרייכער, סערביער און טיילווייז פון שוועדען. אָנגעטהאָן אין בלאָהע העמדלעך, וואָס האָבען אויסגעזעהן ווי בעפלעקט און בעשמוצט מיט שוואַרצע און אַנדערע פאַרבען, האָבען זיי זיך אַרומגעקליבען אַרום דער עפענונג פון דער מינע. עס שטעהט דאָרט אַ שטאָלענע ראַהם, פון וועלכער מען לאָזט אַראָב די מיינערס אין שטייגען אָדער קאַסטענס און מען ציהט אין זיי נאָכהער אַרויף די אויסגעגראָבענע מעטאַל־ערץ. די מיינערס רופען עס אויף זייער לשון „די תליה". ווען אַ מיינער הערט דאָס וואָרט דעם ערשטען מאָל, פיהלט ער אַ סקרוך איבער זיין גאַנצען גוף.

גלייך דאַרויף האָט זיך מיר געוואָרפען אין די אויגען דער דראָטענער שטריק וואָס ציהט די שטייגען אַראָב און אַרויף. קוקענדיג דורך דעם פענסטער האָט דער שטריק אויסגעזעהן ווי ער דרעהט זיך און וואָרפט זיך ווי אַ שלאַנג. אַט אויף דיזען אופן ציהט מען דאָס אַרויס רייכטום פון דער ערד!

דער שטריק — מסתמא אַ צויבער שטריק — איז 2 טויזענד פוס לאַנג. ער איז אויסגעשמירט מיט פעטס, כדי ער זאָל זיך בעסער גליטשען און גלאַנצט ווי אַן אייזערנער שטאַנג. ער טאָר ניט האָבען קיין שום פעהלער. הונדערטער לעבענס היינגען אויף איהם. די מיינערס קוקען אויף איהם מיט מיסטרויען. ער ווערט אָפט בעקוקט, אָבער פון שטערבליכע מענשען. קען אַ שטערבליכער מענש פאָלקאָם בעטראַכ־

ווי די אינדוסטרי וועט קאנטראלירט ווערען אהן די קאפיטאליסטען

א נייע טעאריע פון דעם בעריהמטען היסטאריקער פון טרייד יוניאניזם, סידני וועבב, און ביטריס וועבב, וואס פערבינדעט שטאאטס־סאציאליזם, סינדיקאליזם און קאאפעראַציאן*) און איז פון גרויסען אינטערעס פאר ארגאניזירטע און דיינקענדע ארבייטער.

פון ר. קענדזשערסקי.

פון דער רעדאקציע.—מיט איניגע יאהרען צוריק האט די „פעביען סאסייטי", איינע פון די סאציאליסטישע ארגאניזאציאנען אין ענגלאנד, גע־זעצט א קאמיטע צו שטודירען די אלל־וויכטיגע פראגע וועגען דער ארגאניזירונג און קאנטראל פון דער אינדוסטרי דירעקט פון דער געזעלשאפט. די קאמיטע האט ערנענט סידני און ביטריס וועבב אלס סובקאמיטע צו שטודירען די פראגע און צו־שטעלען א רעפארט. שוין יאהרען לאנג, אז זיי געבען זיך אב בכלל צוזאמען מיט טרייד יוניאנס און סאציאליסטישע ענינים, און זיי זיינען אלזא געווען די פאסענדסטע מענשען פאר דיזער אונטערנעמונג. זיי האבען אונטערזוכט די קאאפעראטיווע בעוועגונג, די פראגע פון שטאאטס אונטערנעהמונג און קהלישע ענינים. אין דיזען ארטיקעל ווערט געגעבען א ידיעה איבער די מיי־נונגען וועלכע זיי האבען אויסגעשפראכען.

אין דעם ערשטען העלפט פון 19טען יאהר־הונדערט האט זיך דער קאפיטאליזם געשטיצט אויף דער טעאריע, אז קיינער טאר זיך ניט אריינמישען אין זיינע געשעפטען. ער מוז זיין אינגאנצען פריי, ער דארף האבען א פאלשטענ־דיגע מעגליכקייט זיך צו ענטוויקלען אהן שום שטערונגען. כדי דאס צו דערגרייכען האבען די אנהענגער פון דער קאפיטאליסטישער געזעל־שאפט לכתלה געפרעדיגט פרייהייט און גלייכ־הייט. זיי האבען געזאגט, אז יעדער מענש דארף זיין פריי צו טהאן וואס ער וויל, דער שטאאט אדער די קירכע טאר איהם ניט שטע־רען אין זיינע האנדלונגען, אז ניט וועט מען פון דעם מענשען בערויבען זיינע איינגעבארענע רעכטען.

אט די דאזיגע אידעען האבען אין אנפאנג זעהר גוט געקלונגען. די מענשהייט איז נאך דעמאלט געווען אונטערדריקט אונטער דער הער־שאפט פון די פריצים, אונטער די פעאדאלע ארעלליים, וועלכע האבען אויף אן אונמענש־ליכען אופן בעהאנדעלט די ארימע פאלקס־מאסען. און ווען מען איז צו זיי געקומען מיט די אידעען פון פרייהייט, גלייכהייט און ברי־דערליכקייט האבען זיי זיך אן דעם אנגעכאפט מיט בעגייסטערונג.

די דאזיגע אידעען האבען גאנץ שעהן גע־קלונגען אין דער טעאריע. אבער הינטער די שעהן קלינגענדע ווערטער „פרייהייט, גלייכ־הייט און ברידערליכקייט" זיינען געלעגען בע־האלטען די שארפע צייהן פון די קאפיטאליסטי־שע אונטערנעהמער. פאר זיי האט דער בעגריף „פרייהייט" געמיינט, אז זיי דארפען זיין „פריי" צו עקספלואטירען טויזענדע ארבייטער און דער שטאאט זאל זיי אין דעם ניט שטערען. זיי האר בען בעשאפען א טעאריע וואס זיי האבען א נא־מען געגעבען „לעסעי פעיר"; דאס זיינען צוויי פראנצויזישע ווערטער וועלכע מיינען „לאז געהן" — דאס הייסט מען זאל „לאזען געהן" דאס לעבען ווי עס געהט זיך. דער רעזולטאט פון אט דער דאזיגער טעאריע איז געווען שרעקליך פאר די ארבייטער מאסען. פרויען און קליינע קינדער פלעגען פאר א פאאר בענט א טאג ארבייטען אין די קוילען־מינען און פאבריקען אהן א צאהל שטונדען. די אר־בייטס־בעדינגונגען זיינען פשוט געווען די ערגסטע וואס מען קאן זיך נור פארשטעלען. די פרייזען פון די לעבענס־מיטלען זיינען געווען שרעקליך טייער, און דער שטאאט האט זיך אין דעם אלעם ניט געמאַרט „אריינמישען", ער האט ניט געטארט צווינגען דורך דעם געזעץ צו פארבעסערען די לאגע פון די ארבייטער. די לאגע פון די ארבייטער איז אבער געווארען אזוי שרעקליך, אז דער שטאאט האט זיך ענד־ליך געמוזט „אריינמישען" און האט אנגעהויבען אויף א געזעצליכען אופן צו צווינגען די בעלי בתים איינצופיהרען בעסערע ארבייטס־בעדינגונגען און רעגולירען

*) פון דער סעריע „אריגינעלע אידעען אין דער ארבייטער בעוועגונג". זעהט פעברואר, מארטש און אפריל נומערן „לידיס גארמענט וואירקער".

נעפּלאַסטערט מיט ברעטער, די ווענט אויסגעקאַלכט. מיר פיהלען זיך זיכערער ווי פריהער. א סך וואַגאָנען שטעהען אויף דער לינקער זייט. אַט די דאָזיגע וואַגאָנען פיהרען דאָס די קופּערערץ צו דער עפענונג פון דער מינע. יע, אָט הערען מיר שוין ווי די אַזוי־גערופענע עלעווייטאָרס קלאַפּען און דונערן אין דער עפענונג מיט די שטיקער ערץ וואָס זיי ציהען אַרויף, אַן ערך אַ טויזענד טאָנען אַ טאָג. פון די טויזענד טאָנען ערץ ציהט מען ארויס 50 טאָנען קופּער.

מיר זיינען אָבער ניט לאַנג אויף דער סטאַציע. עס האַלטען אין איין ארונטערקומען פרישע מענשען פון אויבען און די ערשט־ארונטערגעקומענע ווערען געשטופּט אין דעם אויסגעהאַקטען טונעל וואָס ציהט זיך אַוועק אַן אַ זייט. דיזער טונעל איז 10 פוס הויך. עס בעווייזט זיך דער שיין פון די לאַמפּען וואָס יעדער ארבייטער טראָגט מיט זיך. מיר זיצען זאַלבער צוויי אויף קליינע לאַסט־וועגען וואָס ווערען געשלעפּט פון אַן עלעקטרישען מאָטאָר ביז אין סאַמע האַרץ פון דעם בארג וואו מען גראָבט די ערץ.

אין דער מינע געפינען זיך 19 שטיינערנע שטערט, איינע איבער די אַנדערע. יעדע שטאָדט האָט איהר אויסשטאַטונג פאַר בעלייכטונג, איהרע שלעפּ־וואַגאָנען און אַ מחנה מיט אויסגעשמירטע „בירגער", בעסער געזאָגט, שדים, וואָס פאָרען ארום אויף אַ סעקרעטנעם אופן מיט די לעמפּלעך אין דער הויך, אין די שרעקליך גרויסע טונעלען. דאָ און דאָרט הייגנט אַ טעלעפאָן קעסטעל, וואָס שליסט אין זיך איין מי יודע וואָסערע פערבאָטענע סעקרעטען. קאַלטע, גרינע וואַסער פליסט פאַזע דעם וועג, אויף וועלכען מיר פאָהרען.

מיר זיינען איצט אויף אַן ארט וואו די שטיינערנע ווענט זיינען געפּלאַסטערט מיט ברעטער און די הילצערנע זיילען אונטער זיי זיינען אראַנזשירט ווי די זיילען אין דעם פּאַרזאַל פון אַ האָטעל. די שטיינערנע ערד לאָזט זיך דאָ אין מאַנכע ערטער אראָב און אַז זי הויבט אַן לויז ווערען פאַלט זי כסדר אויף יעדער פלעכע. אין מאַנכע ערטער זעהט מען ווי די ברעטער זיינען שטאַרק אויסגעבויגען פון דעם דרוק פון דער משא וואָס שפּאַרט אויף זיי. אין אַנדערע ערטער זיינען זיי צושפּאַלטען.

שטעהענדיג אין דיזע קיהלע אונטעראירדישע קאָרידאָרען פיהלט מען ניט די שרעק וואָס בעהערשט בשעת מען פליהט ארונטער אין דער שמאָלער שטיקענדער עפענונג. אַזוי לאַנג ווי עס שיינט אַ ליכט, איז מען ווייט פון די ווענט און מען האָט ניט מורא אַז זיי וועלען איינפאַלען. עס איז ווענינגסטענס לופטיג. די לופט ווערט אריינגעלאָזען דורך דעם שווינגען פון גרויסע הילצערנע טהירען וואָס געפינען זיך אויף דער סטאַציע. די ברעטער מיט וועלכע דער האַלברונדער דאַך איז אונטערגעשפּאַרט, מאַכט גלויבען פאַר דער מינוט אַז מען איז דאָ גאַנץ זיכער. אָבער באַלד גיט די ווירקליכקייט אַ וואָרנונג אַז מען איז פאָרט אין דער טיעפער ערד.

עלעקטרישע פונקען פליהען פון די דראָטען וואָס זיינען איבער די רעלסען, אויף וועלכע די וואַגאָנען לויפען. ווער עס איז ניט פאָרזיכטיג איז אין גרויס געפאַהר. ווען מען געפינט אַן ארבייטער טראַגענדיג זיין שמאָלע געווערקציינג אויף די אַקסלען ווערט ער גלייך אוועקגעשיקט. דער שפּיץ פון דעם געווערקציינג קען על פי צופאַל זיך אַנריהרען אַן די דראָטען און דאַן —

די מינע איז פול מיט אַנדערע געפאַהרען. אויף די ווענט זעהט מען פערשידענע וואָרנונגען — צייכענס, נומערען. שוואַרצע צייכען צייגען וואו מען קען געפינען די ערשטע הילף־שאַכטלען פון מעדיצין ווען עס טרעפט אַ צופאַל. מען זעהט אָפט אויסגעמאָלט דעם קרייץ אין אַ צירקעל, הירעגליפען אויסגעברענט אויף דעם פעלזען מיט פלאַם אָדער אויסגעקריצט מיט דעם מיינערס קרייץ־אייזען. דער טויט קוקט אין פנים אויף שריט און טריט. אין יעדען ווינקעל שטעהט אַן אַנדער מלאך המות און לויערט אויף אייער לעבען. עס קען פאַלען אַ שטיק שטיין אין קאָפּ. עס קען איינפאַלען אַ וואַנט אָדער איינברעכען דער גרונד אויף וועלכען מען טרעט. עס קען צושאַטען ווערען דער שטיין אונגעריכט. פון אַ פייער, אויף דעם ניט־ריכטיגען ארט, קען געשעהן אַ פלוצלונגע אויפרייסונג. עס קען נעהמען בלאָזען אַ שרעקליכער צוג וואָס לויפט דורך דער מינע, ווען אַ וואַנט אָדער אַ דאַך ברעכט איין. דער צוג איז אַזוי שטאַרק אַז עס שליידערט דעם מיינער צו די ווענט פון'ם טונעל און צושמעטערט איהם. עס קען זיין אַ פערפלייצונג ווען מען קומט פלוצלונג אין בעריהרונג מיט אַן אונטער־אירדישען וואַסער פון אור־אַלטע צייטען.

וועגען די מיינערס אַנדערע ערפאַהרונגען אין דיזער פער'כשוף'טער, געפעהרליכער מינע — אין אַ צווייטע בעשרייבונג.

קאנען אבער ניט איבערנעהמען די פערוואלטונג פון דער אינדוסטריע.

וועבב איז אלזא פון דעם שטאנדפונקט א געגנער פון דעם גילדע סאציאליזם. די גילדע, דענקט ער, וועט קיינמאל ניט אימשטאנד זיין צו קאנטראלירען די אינדוסטריע. זי וועט אפשר קאנען קאנטראלירען די ארבייט, אבער, מיט דער קאנטראלירונג פון דער ארבייט ווערט נאך ניט קאנטראלירט די גאנצע אינדוסטריע. זי קאן האבען א מאנאפאל אויף ארבייט און דאך זאל די אינדוסטריע בלייבען אין דעמזעלבען אנארכישען צושטאנד ווי זי איז איצט. צו קאנטראלירען די גאנצע אינדוסטריע, הייסט צו האבען די דעה איבער דער צוטהיילונג פון די פראדוקטען און איבער דער אדמיניסטראציאן פון דער פאבריק, פונקט ווי איבער דער פראדוקציאן אדער דער ארבייט גופא. די יוניאנס און די גילדעס בעשעפטיגען זיך טאקע בלויז מיט דער פראדוקציאן; אבער לויט וועבב'ס טעאריע איז נויטיג צו נעהמען אין אנבעטראכט אויך דעם פערברויך פון די פראדוקטען.

בנוגע דער פראדוקציאן, רעכענט וועבב, אז דער שטאאט דארף ווערען „דער גרויסער פאבריקאנט". אלע גרויסע אינדוסטריען קאנען איבערגענומען ווערען פון דעם שטאאט אדער פון דער מוניציפאליטעט. די אייזענבאהנען, די מינען, טעלעגראפען און טעלעפאנען, און אנדערע גרויסע אינדוסטריען וועלכע האבען א נאציאנאלע בעדייטונג, דארפען זיין דאס אייגענטום פון דעם שטאאט. נאטירליך, דארף צוליעב דעם דער שטאאט זיין העכסט דעמאקראטיזירט. ער דארף פאלשטענדיג קאנטראלירט ווערען פון פאלק, זאנסט וועט דאס פאלק דערפון וועניג האבען.

* * *

אין יעדען לאנד זיינען פאראן אן אונגעהייערע צאהל מענשען וועלכע זיינען ניט קיין ארבייטער, ניט קיין קאפיטאליסטען און אפילו ניט קיין מיטעל־לייט. דאס זיינען די גרויסע צאהל מענשען וואס ארבייטען אויף זייער אייגענעם חשבון („פאר זיך"). שוסטעריי, שניידעריי, טישלעריי, מולעריי, גלעזעריי, און א גרויסע צאהל אנדערע פאכען ליגען טיילווייז אין די הענט פון מענשען וועלכע ארבייטען ניט פאר קיין בעל־הבית נור „פאר זיך". וועבב דענקט, אז זיי זיינען א גרויסער געפאהר פאר דער געזעלשאפט. זיי קאנען אפילו פערניכטען א סאציאליסטישע געזעלשאפט גופא. קיינער קאן זיי ניט קאנטראלירען און זיי שלאגען אראב די פרייזען. ער שלאגט דעריבער פאר, אז די דאזיגע לייט זאלען זיך צוזאמענקומען און בעשאפען „זעלבסט־רעגירענדע ווערקשעפער" („סעלף גאווערנינג ־ווארקשאפס") פון זייערע בעטרעפענדע פאכען.

וואס הייסט „זעלבסט־רעגירענדע ווערקשעפער"?

לאמיר זאגען, אז אין א שטאדט זיינען פאראן 1000 זעלבסטשטענדיגע שוסטער. וועבב דענקט, אז די דאזיגע 1000 שוסטער וועט מען בשום אופן ניט קענען איינריידען, זיי זאלען געהן ארבייטען „צו יענעם" אין א פאבריק. ביי זיי האט זיך שוין אויסגעארבייט אן אייגענארטיגע פסיכאלאגיע וואס זיי גיבען אפילו איבער צו זייערע קינדער, נעמליך, אז זיי זיינען און דארפען בלייבען „זעלבסטשטענדיג". די דאזיגע 1000 שוסטער דארפען זיך צוזאמענגעהמען און גרינדען א שוסטער פאבריק. אין דיעזער פאבריק דארפען זיי אלע האבען א גלייכע דעה. זיי זאלען נישט האבען איבער זיך קיין בעל הבית און יעדער איינציגער זאל זיין גלייך פעראינטערעסירט אין דער אינטערנעהמונג. וועבב רעכענט, אז דורכדעם וועט געלונגען צו קאנטראלירען די פראדוקציאן פון די זעלבסטשטענדיגע בעלי מלאכות. זיי וועלען דערמיט אויך זיין צופריעדען, ווייל עס וועט זיין צוגעפאסט צו זייער כאראקטער.

אלזא, די „גרויסע אינדוסטריען" דארפען פערוואלטעט ווערען פון שטאאט און די „קליינע אינדוסטריען" פון די „זעלבסט־רעגירענדע ווערקשעפער". ווער וועט אבער פונאנדערטהיילען די פראדוקטען? ווער וועט פארנעהמען דאס ארט פון דעם היינטיגען הענדלער? וועבב דענקט, אז דאס דארף געטהאן ווערען פון דער קאאפעראציאן. ער איז דאריבער א פייערדיגער אנהענגער פון דער קאאפעראטיווער בעוועגונג. ער גלויבט, אז דורך דער קאאפעראציע וועט זאגאר מעגליך זיין אבצושאפען דעם גאנצען קאפיטאליסטישען האנדעל.

וועבב ערקלעהרט, אויף א זעהר געשיקטען אופן, ווי אזוי יעדער אינסטיטוציע וועט ווירקען אין איהר ספערע, אז דער קאפיטאליזם זאל אבגעשאפט ווערען. זיין פלאן איז גאנץ איינפאך: דער שטאאט וועט פערניכטען דעם טראסט, מיט דעם וואס ער וועט אי־

די ווייִדושעס און די ארבייטס שטונדען. די קאפיטאליסטישע טעאריע פון „לאז געהן" איז אלזא דורכגעפאלען אין פראקטיקע. מיט דעם לויף פון יאהרען האט זיך דער שטאאט אנגעהויבען אלץ מעהר און מעהר אריינמישען אין דעם עקאנאמישען לעבען און האט אנגענומען א רייה געזעצען מיט דעם צוועק צו פערבעסערען די לאגע פון די ארבייטער מאסען. דערווייל איז שטארק געוואקסען די צאהל פון די וועלכע דענקען, אז די אינדוסטרי טאר ניט איבערגעלאזען ווערען אין די הענט פון איינצעלנע מענשען, נור זי דארף און מוז קאנטראלירט ווערען פון דער גאנצער געזעלשאפט.

די פראגע ווער עס זאל קאנטראלירען די אינדוסטריע — דער איינציגער פאבריקאנט אדער די גאנצע געזעלשאפט — פערנעהמט אלץ מעהר און מעהר פלאץ אין די מוחות פון דענקער און סאציאלע רעפארמער.

מיט דער דאזיגער פראגע איז פערבונדען דאס לעבען און דאס גליק פון דער גאנצער געזעלשאפט. אויב איינצעלנע קאפיטאליסטען וועלען קאנטראלירען די אינדוסטריע, הייסט דאס אז מיליאנען מענשען מוזען זייער גאנץ לעבען ביי זיי זיין פערשקלאפט, אויב אבער די גאנצע געזעלשאפט וועט די אינדוסטרי קאנטראלירען, וועלען מענשען לעבען אין א באמת פרייער און גליקליכער געזעלשאפט.

די פראגע איז אבער, ו ו י א ז ו י קאן מען מאכען, אז די געזעלשאפט זאל קאנטראלירען אזא קאמפליצירטע זאך ווי די אינדוסטרי. אויף דעם זיינען געגעבען געווארען פיעל ענטפערס, אבער זיי האבען פארלויפיג די פראגע ניט געלעזט. דערמיט בעשעפטיגען זיך איצט די בעקאנטע שרייבער איבער ארבייטער ענינים סידני וועבב מיט זיין פרוי. זייער ווערק „די קאנטראלע פון דער אינדוסטריע" האט ארויסגערופען גרויס אינטערעס אין ארבייטער קרייזען. אין דער פראגע ווי אזוי די אינדוסטריע דארף קאנטראלירט ווערען, ווי אזוי די גאנצע געזעלשאפט קאן אויף איהר האבען די דעה, האבען די וועבבס געשאפען א נייע טעאריע, וואס איז א פערבינדונג צווישען ס י נ ד י ק א ל י ז ם, ש ט א א ט ס ־ ס א צ י א ל י ז ם און ק א א פ ע ר א צ י א ן.

סידני וועבב איז ניט איינשטימיג מיט דער אידעע, אז דער שטאאט דארף זיין די איינציגע קערפערשאפט וואס זאל קאנטראלירען די גאנצע אינדוסטרי. ער דענקט, אז דער שטאאט וועט זיך קיינמאל ניט שטעלען איינגאנצען אויף דער זייט פון די ארבייטער. אין בעסטען פאל, דענקט ער, וועט דער שטאאט פארטרעטען די אינטערעסען פון די פ ע ר ב ר ו י כ ע ר (קאנסומירער) פון די פראדוקטען—פון דעם פובליק, איידער פון די פ ר א ד ו צ י ר ע ר — די ארבייטער. אין דעם פאל, קאן זעהר מעגליך זיין, אז ער זאל זיך נאר אמאל שטעלען ג ע ג ע ן די ארבייטער. עס קאן דאפיר פאסירען, אז דער שטאאט זאל אמאל זיין געצוואונגען צו קעמפפען, געגען די ארבייטער. און וועבב פרעגט: ווי אזוי וועלען זיך דאן די ארבייטער פערטהיידיגען? ער ענטפערט אויף דעם, אז אפילו אין א סאציאליסטישער געזעלשאפט וועלען מוזען עקזיסטירען טריידיוניאנס. די טריידיוניאנס וועלען דארפען שטעהן אויף דער וואך און אבהיטען אז די אינטערעסען פון די ארבייטער זאלען ניט פערלעצט ווערען. אין דער צייט וואס דער שטאאט וועט פערטרעטען די אינטערעסען פון די פערברויכער, וועלען די יוניאנס פארטרעטען די אינטערעסען פון די ארבייטער.

אין דעם זינן איז סידני וועבב טיילוויין א סינדיקאליסט. ער איז אבער ניט איינשטימיג מיט די סינדיקאליסטען, אז נור די סינדיקאטען (די יוניאנס) דארפען קאנטראלירען די אינדוסטרי. אויב די סינדיקאטען וועלען האבען די גאנצע דעה איבער דער אינדוסטרי, קענען זיי נאך א מאל עקספלואטירען די געזעלשאפט. פונקט ווי דער שטאאט קאן עקספלואטירען די ארבייטער, אזוי איז מעגליך, אז די ארבייטער זאלען עקספלואטירען די געזעלשאפט, וועלכע דער שטאאט רעפרעזענטירט. זיין מיטעל דערצו איז, אז די פונקציעס זאלען איינגעטהיילט ווערען. דאס הייסט, אז דער שטאאט זאל פערטרעטען די געזעלשאפט און די יוניאנס די ארבייטער. דאס וועט זיין א גאראנטי, אז איינער דעם אנדערען . זאל ניט קענען עקספלואטירען.

סידני וועבב איז אויך אזוי ווייט א סינדיקאליסט ווי ער גלויבט, אז די טריידיוניאנס מוזען זיך פערבינדען און אנפיהרען א „געמיינזאמע אטאקע געגען דעם קאפיטאליזם". אבער דערמיט איז נאך ניט געזאגט, אז די סינדיקאטען קענען ק א נ ט ר א ל י ר ע ן די אינדוסטריע. די סינדיקאטען קאנען אויסקעמפפען בעסערע ארבייטס־בעדינגונגען, זיי קאנען אויך העכערען דעם אלגעמיינעם וואוילשטאנד, זיי

בערנעהמען די פראדוקציאן; דער סינדיקאט װעט איהם דערין העלפען, אנפיהרענדיג זיין קאמפף נעגען די בעלי בתים; און די קאאפעראטיװע בעװעגונג װעט אבשאפען דעם הענדלער, איבערנעהמענדיג אין איהרע הענט די פונאנדערטהיילונג פון די פראדוקטען.

דעם שטאאט און די זעלבסט־רעגירענדע װערקשעפער רופט װעבב „דער פעראיין פון די פראדוצירער", די קאאפעראציע רופט ער „דער פעראיין פון די קאנסומירער", די סינדיקאטען װידער, רעכענט ער, װעלען זיין „די פעראייניגען פון די ארבייטער". די דאזיגע פעראייניגען (אסאסיאיישאנס) װעלען איטליכע קאנטראלירען זיין בעשטימטען טהייל פון דער אינדוסטריע. עס איז ניט נויטיג, רעכענט װעבב, אז די אינדוסטריע זאל דוקא קאנטראלירט װערען פון איין צענטראלער ארגאניזאציע. זאל יעדער איינציגער טהייל פון דער אינדוסטריע קאנטראלירט װערען פון א בעזונדערער אינסטיטוציע און ממילא װעט די גאנצע אינדוסטריע קאנטראלירט װערען. ער דענקט אבער, אז אין דער צוקונפט װעלען די פערשיעדענע אינסטיטוציעס ארבייטען הארמאניש. די צוקונפטיגע געזעלשאפט װעט אויסנוצען יעדע אינסטיטוציע פאר איהר בעשטימטען צװעק און אויף אזא אופן װעט די אינדוסטריע שטעהן אונטער דער קאנטראלע פון דער גאנצער געזעלשאפט.

פון דעם קען מען זעהן, אז װעבב איז א נעגנער פון צענטראליזאציע. ער לייקענט אפילו אז אין דער היינטיגער געזעלשאפט איז די אינדוסטריע צענטראליזירט בלויז ביי די טראסטס. זייט ביי זייט מיט דעם טראסט עקזיסטירען פיעל אונטערנעהמער און זיי װעלען אזוי שנעל ניט פערשװינדען. װעבב איז איינשטימיג מיט דער טעאריע װאס פעטער קראפאטקין האט ענטװיקעלט אין זיין װערק „פעלדער, פאבריקען און װערקשעפער" אז די אינדוסטריע װערט ניט בלויז קאנצענטרירט, נור אויך דעצענטראליזירט. די קליינע פאבריקאנטען האלטען זיך אין איין פ ע ר מ ע ה ר ע ן. דער טראסט קאנקורירט מיט זיי ניט, װייל אין מאנכע אינדוסטריען קאן דער טראסט אפילו גאר ניט מאכען דיזעלבע זאכען װאס עס מאכט דער קליינער פאבריקאנט.

דער גרעסטער קאנקורענט צום טראסט איז, נאך דער מיינונג פון װעבב, דער שטאאט. מיט דעם װאס דער שטאאט נעהמט איבער א געװיסען צװייג פון דער אינדוסטריע, מאכט ער פאקטיש אונמעגליך דעם מאנאפאל פון דעם טראסט אויף דיזער אינדוסטריע. קעמפפענדיג פאר'ן שטאאט סאציאליזם קעמפפט מען דערפאר אין דערזעלבער צייט אויך נעגען דעם טראסט.

סידני װעבב װיל ניט אז די צוקונפטיגע געזעלשאפט זאל זיין צענטראליזירט. פונקט װי יעדע שטאדט פערװאלט איהרע אנגעלעגענהייטען, אזוי דארף די אינדוסטריע פערװאלטעט װערען פון איינצעלנע און לאקאלע קערפערשאפטען. דאס איז נאך זיין מיינונג אמת'ע דעמאקראטיע.

דאס הייסט ניט, אז די לאקאלע קערפערשאפטען האבען איינע מיט דער אנדערע גאר ניט װאס צו טהאן? ניין. זיי אלע דארפען זיין פעדערירט, זיי דארפען זיין פערבונדען איינע מיט די אנדערע פאר װייטערע געמיינשאפטליכע ציעלען. עס מאר אבער ניט־אװעקגענומען װערען דאס רעכט פון יעדע איינציגע לאקאלע ארגאניזאציע זיך אליין צו פערװאלטען און צו פיהרען איהרע געשעפטען װי זי געפינט פאר נויטיג.

---

congress. We do not offer any program or any plan as to what the members of that labor peace congress shall do.

It seems best to leave the representatives free and unhampered to use whatever opportunities available and to take advantage of any other opportunities to promote the interests and conviction of the organized labor movement of the world. It is well known that the labor movements in all countries are a power for democracy, and insistently and fearlessly urge in every relation the paramount importance of the human element. There are no other organizations that are concerned wholly and purely with human welfare—the protection and the conservation of human life. The labor movement everywhere is a movement of the people, in the interests of the people and for the rights of the people.

We recognize full well that no conventional agencies or plans devised for the maintenance of peace can be of any use if there does not exist in each nation the will and the understanding to maintain justice, which is the best basis of all real peace.